ALEXANDRA STUART

Doctor Mary Courage

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Citeşte aici, Francis, îl invită doctorul Bellamy. îi întinse asistentului său scrisoarea pe care abia o deschisese, peste birou. Am primit o nouă solicitare pentru această slujbă. De data asta, este de la cineva cunoscut: doctoriţa Mary Courage.

Francis O'Donohue luă scrisoarea, studiind-o cu interes. Urmărindu-l, doctorul Bellamy se gândi ce norocos fusese cu acest asistent, apoi, după un oftat, realiză că-i va lipsi foarte mult când va pleca de la cabinet. Ar fi fost o dovadă de egoism să încerce să-l oprească, oricât de mult ar fi vrut.

Francis trecuse prin momente grele. Suferise, aşa cum puţini tineri de vârsta lui fuseseră forţaţi s-o facă, din cauza unei acţiuni intentate lui din rea voinţă. Fusese o acţiune maliţioasă şi deşi tribunalul îl exonerase de orice vină, cazul în jurul căruia se făcuse multă vâlvă şi multă publicitate, îi zdruncinase încrederea în sine, aducându-l foarte aproape de a vrea să-şi abandoneze

meseria pe care o iubea. Faptul că a reuşit să treacă peste acest incident, s-a datorat tăriei de caracter, Mark Bellamy era sigur de asta, şi privindu-şi amicul constată cu bucurie că pe chipul atrăgător al lui Francis nu se vedea că trecuse printr-o traumă. Avea acelaşi chip senin, netulburat, acelaşi zâmbet deschis, cald, încrezător.

- N-am cunoscut-o personal pe miss Courage, zise el. Cred că era încă studentă când eu mă aflam deja la Royal. Dar are toate calificările, nu?

- Aşa este, confirmă Mark Bellamy, după care se încruntă. în calitate de chirurg... poate ai observat că i s-a acordat şi medalia de aur Elleston, la sfârşitul anului. Este o distincţie destul de rară pentru un student la Royal, nu?

Francis înclină din cap.

- O, da. Este acordată o dată la cinci ani şi extrem de rar unei femei. Ar fi trebuit să aud de ea, zise el în continuare, dacă a primit Ellestonul.

- Si n-ai auzit?

- Nu, sau poate nu-mi amintesc acum. Pe vremea mea, o singură femeie a primit Elleston, o studentă excepţională, dedicată, se numea MacLeod. Venea de la Outer Hebrides şi era grozavă. Avea acele culori nemaipomenite pe care le găseşti doar la celţii adevăraţi. Ochii albaştrii şi părul negru, bogat. Ca studentă, era prima la toate. Avea totul: era frumoasă, deşteaptă, tot ce-ţi poţi dori la o femeie.

- După entuziasmul cu care vorbeşti, se pare că-ţi plăcea mult

această miss MacLeod, zise Bellamy uşor amuzat.

- Da, eram şi eu îndrăgostit de ea, ca şi restul studenților. Ridică din umeri. Dar ea nu se uita la nici unul. Era una din acele rare femei pentru care munca înseamnă totul. Nimic altceva n-o interesa, nici măcar dragostea... I se spunea... Prințesa de Gheață. Era foarte bine educată...deşi cred că venea dintr-o familie săracă, pentru că mereu solicita bursă.

Mark Bellamy continua să studieze scrisoarea pe care o ținea în mână.

-A lucrat la Stacey Carruthers... nu este de mirare că a obținut medalia de aur... apoi a mai lucrat doi ani la sir David Lambton.... ridică privirea spre interlocutorul său. Dar mă mir de ce a făcut doar doi ani acolo, stagiul complet era de trei ani... Iar numirea i-a expirat anul trecut, în aprilie. Cu unsprezece luni în urmă. De atunci, n-a lucrat. Ce ciudat! Iar acum solicită un post de asistent de medicină generală, tocmai aici la Denborough, un oraş industrial, la multe mile de Londra, un medic cu toate aceste calificări! Are doar douăzeci şi opt de ani. Mi se pare puțin ciudat. Tu ce zici, Francis?

-Nu ştiu, poate a avut motivele ei...

- Desigur, dar mă întreb care au fost acelea. Boală? Probleme de vreun fel? Tânăra asta este un chirurg foarte bun, cu multe calificări. De ce să fi renunțat la toate acestea, când avea o perspectivă strălucită? Doar dacă n-a fost cumva forțată să... altfel, lucrurile nu se explică...

Francis nu-i răspunse imediat. Pe moment, îşi aminti cum ajunsese el însuşi la Denborough şi simți din nou aceeaşi durere

veche în inimă. Cu toate că fusese considerat nevinovat, se ascunsese de ochii ziariştilor; cu toate acestea, continuase să se învinuiască, şi timp de trei ani se îngropase în muncă alături de Mark Bellamy pentru a-şi linişti conştiinţa.

Nu regreta anii petrecuţi aici; cum ar fi putut să-i regrete, când îi aduseseră salvarea? Aceşti ani îi aduseseră prietenia lui Mark Bellamy, încrederea acestuia. Erau foarte mândri de ceea ce realizaseră împreună. Oftă adânc. Nici acum nu se împăcase cu gândul că trebuia să plece, să-l lase singur pe Mark, să pună capăt acelei asocieri pe care o preţuiseră amândoi.

Ştia că ar fi putut deveni asociatul lui Mark, să muncească alături de el toată viaţa, aici. Mark era un bărbat foarte generos şi l-ar fi acceptat ca asociat fără participare materială. Dar când Francis îi spusese că vrea să plece, Mark, deşi îl regreta mult, n-a insistat să rămână. L-a lăsat să plece fără reproşuri sau discuţii, iar acum, aflat în sala de consultaţii, Francis se întreba pentru a suta oară, dacă nu cumva făcuse o alegere greşită. I se întâmpla asta pentru că în adâncul inimii se temea şi se îndoia de sine. Nu îi era de ajuns să rămână la Denborough, să se scalde în dragostea pe care pacienţii o manifestau pentru Mark, care se răsfrângea şi asupra lui. Trebuia să-şi facă propriul său renume, să ducă propriile sale bătălii, să înveţe să aibă încredere în sine, fără ca Mark să-l sprijine. Trebuia să stea sigur pe picioarele sale, dacă voia să-şi recapete respectul de sine. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Gândurile i se întoarseră la doctoriţa Mary Courage. Se întrebă de ce ezita Mark s-o contacteze, s-o invite la un interviu.

- Este cea mai bună ofertă, Mark, nu?

- Da, recunoscu acesta. Nimeni nu are calificările ei.

- Dar... continuă Francis, nu vrei să lucrezi cu o femeie?

Luat prin surprindere, Mark Bellamy ridică privirea de pe scrisoare şi-l privi lung, roşind.

- Nu am astfel de prejudecăți. Nici misogin nu sunt.

- Nu, sigur că nu, Mark. Francis realiză că făcuse o gafă.

Mark nu vorbea niciodată de tânăra cu care fusese logodit cândva. Nu-i explicase niciodată ce nu mersese în relația lor, sau de ce ea se căsătorise cu altcineva, iar Francis simțind că lucrurile se terminaseră rău, nu pusese niciodată întrebări.

Dar auzise de la pacienții mai vechi multe şi contradictorii versiuni asupra celor întâmplate şi ajunsese la concluzia că dacă Mark nu vorbea despre asta, era din cauză că fusese foarte afectat şi suferise mult. Mark evita acum femeile şi-şi petrecea timpul liber pescuind sau vânând. Singurele femei din viața lui erau miss Vane şi Nellie James, bucătăreasa şi menajera lui. Ambele erau în jur de cincizeci de ani...iar Mark avea treizeci şi patru...

- Mark, iartă-mă, n-am vrut să...

- Ştiu că n-ai avut intenții rele, îl asigură Mark. Dar dacă mi-ai pus întrebarea, îți voi răspunde. Nu prea mă entuziasmează ideea de a o lua ca asistent pe acea femeie, dar am nevoie de cineva cu experiență. Doctorița Courage este cea mai indicată. Ceilalți care şi-au depus cererile sunt, în afară de doctorul de la Wetherby, mult prea lipsiți de experiență, iar Wetherby este prea bătrân. Vezi, aşadar, că nu prea am de ales. Mai ales că intenția mea este după

cum ştii, să angajez pe cineva tânăr, care să-mi devină partener.

- Desigur, Mark, dar...

Doctorul Bellamy zâmbi unui gând minunat.

- Nu ştiu de ce am impresia că Mary Courage şi fosta ta colegă despre care-mi vorbeai sunt una şi aceeaşi. îţi aminteşti cumva cum se mai numea acea prinţesă de gheaţă despre care mi-ai vorbit?

- Da, o chema Mary.

- Şi dacă medalia Elleston Gold s-a acordat o dată la cinci ani, sunt aproape sigur că MacLeod este Mary Courage.

- Dar asta înseamnă că este măritată...

- De ce nu? Oamenii se căsătoresc, mai ales femeile atrăgătoare. De câţi ani n-ai mai văzut-o?

- De cinci ani. Dar nu se poate, nu Prinţesa de gheaţă! Cu toate acestea, numele de Courage a început să-mi sune un clopoţel. Era numele unui pacient; am auzit de el de la doctorul Miles Carter, ştii că mă văd cu el întotdeauna când ajung la Londra. Mike m-a dus să-l văd pe acest Digger Courage. Fusese pilot al liniilor aeriene civile, înaintea accidentului de pe urma căruia a rămas cu fractură de craniu şi arsuri severe. Nimeni nu-i mai dădea vreo şansă. Numai Miles îl încuraja, spunându-i că va trebui să trăiască să-şi justifice numele. A, acum realizez că ea l-a cunoscut la spital: era asistenta lui sir David pe atunci. Bietul pacient a stat mult timp internat, i s-au făcut multe operaţii estetice chiar. Nu l-am văzut în final când a părăsit spitalul, dar am auzit c-au făcut minuni. Ce interesant, se poate ca Mary să se fi căsătorit cu el! Scrie în cerere dacă este căsătorită?

Mark scutură din cap.

- Nu, dar ar putea fi o explicație pentru faptul că n-a lucrat unsprezece luni. Pentru mine, ar simplifica mult lucrurile dacă ar fi căsătorită. Am putea lucra liniştiți, fără ca în jurul nostru să apară bârfele obişnuite că mă voi însura cu asistenta mea...

Francis zâmbi.

- O vei invita la interviu? Vrei s-o sun eu? I-aş recunoaşte numaidecât vocea.

- Sigur că da. Doctorul Bellamy formă numărul lăsat de doctorița Courage: vocea care-i răspunse îl rugă să aştepte s-o cheme.

La scurt timp, se auzi o vocea foarte clară.

- Sunt doctorița Courage: sunteți doctorul Bellamy?

- Sunt asistentul doctorului Bellamy, zise Francis. Doctorul m-a rugat să vă invit aici, la o oră care vi se pare potrivită. Este interesat de cererea dumneavoastră.

- Aş putea sosi la Denborough sâmbătă, pentru că acum nu pot pleca. Pe măsură ce discutau, Francis era tot mai sigur că Mary Courage era Mary MacLeod. Simți brusc că-i bate inima mai tare, dorindu-şi s-o vadă, să observe dacă se schimbase, dacă-şi împlinise visurile.

-Aş putea veni eu să vă iau de la York, se oferi el.

- Sunteți foarte amabil, doctore, dar... ezită ea. Mă tem că nu v-am reținut numele.

- Donohue, Francis. Aş putea veni să vă iau. Iar doctorul Bellamy nu are nimic împotrivă să vă primească sâmbăta. Rămâne

aşa? Voi fi la gara din York în jurul orei două.

- Dacă nu vă deranjez prea mult, doctore Donohue.

- Deloc, o asigură Francis. Mai aşteptă o secundă, în speranţa că Mary îşi va aminti numele lui, dar se vede că ea nu făcu legătura, pentru că îi mulţumi încă o dată şi închise.

- Ei bine, va fi aici sâmbătă, zise după ce închise telefonul.

- Iar tu te vei duce s-o iei de la York, spuse Mark, în timp ce eu mă voi mulţumi cu telefoanele! Foarte bine, nu mă deranjează. Să înţeleg că doctoriţa Courage este frumuseţea celtică în persoană?

- Nu sunt sigur, dar aşa cred.

- Asta înseamnă că mă pot considera foarte norocos c-am convins-o să vină.

- Da, fără îndoială.

- Mă bazez pe tine s-o convingi pe drumul de la York că merită să lucreze cu mine.

Lui i se părea ciudat că Mary MacLeod să solicite un post de asistent de medicină generală, tocmai aici. Se uită la ceas şi exclamă:

-Dumnezeule! Este deja şapte şi un sfert. Dacă nu începem acum, nu terminăm toţi pacienţii. Spune-i, te rog, lui miss Vane să-l invite pe primul.

Francis ieşi.

Intră miss Vane, o femeie înaltă şi slabă, care-şi ascundea dezaprobarea faţă de lumea întreagă printr-o exuberanţă studiată. Francis încercase s-o placă, dar îi fusese imposibil. Cu toate acestea, femeia se achita foarte bine de slujba ei şi era o veritabilă mină de

informații în privința pacienților şi cauzelor care le-au determinat anumite boli. Principala ei vină era că, fiind extrem de conştiincioasă, avea tendința să muncească prea mult şi să se piardă în detalii.

- Domnule doctor, începu ea. Ați auzit că a sunat cineva? Mark clătină din cap, iar ea continuă: era poliția!

- Oh! Ce voiau?

- A fost un accident, domnule. S-au ciocnit două maşini la intersecția Belmont cu Peterfield Road şi sunt câțiva răniți. Unul din ei are o hemoragie severă şi polițistul i-a cerut doctorului Donohue să se ducă acolo să oprească sângerarea.

Mark o întrerupse.

- Spune-i lui Francis să ia maşina mea şi să se ducă. Are trusa pregătită pe scaunul din spate. Apoi întorce-te în cabinet, soră.

Miss Vane reveni după câteva minute.

- Cine a fost implicat în acel accident, miss Vane?

- Una din camionetele cu livrare rapidă de la Lychett şi un Rolls negru, cred că este al lui sir Charles Denning. Era în maşină şi soția acestuia. Şoferul a fost rănit, iar el sângerează. S-a adunat multă lume acolo.

Francis luă imediat trusa de prim-ajutor din maşina lui Mark şi-l urmă pe polițist, care-i făcu loc prin mulțimea adunată. Văzu o femeie foarte frumoasă de vreo treizeci şi cinci de ani, cu o haină de blană stropită de noroiul de pe drum, care îngenunchease lângă

rănit.

- Bine că ai venit, doctore Donohue, exclamă un alt polițist, aflat la locul accidentului. Doamna a făcut tot posibilul să oprească sângerarea, dar cu toate acestea...

- Ați făcut foarte bine tot ce ați făcut până acum, zise Francis. Lăsă jos trusa, căută mănuşile şi instrumentele necesare. Trebuia să oprească sângerarea, pentru ca pacientul să nu piardă foarte mult sânge până ajungea la spital. Imediat, localiză artera care sângera şi o obtură. Observă cu satisfacție că sângerarea se opri.

Lady Denning se ridică, oftând.

- Doctore, spuse ea cu jumătate de voce, mă tem că voi leşina. Polițistul o prinse în brațe. Francis, care era ocupat cu pacientul său, simți agitație în spate, apoi observă cum mulțimea făcu loc pentru ca targa să fie scoasă.

Când sosi ambulanța, Francis avea pacientul pregătit să fie transportat.

- Duceți-l imediat la spital, le spuse brancardierilor. A pierdut mult sânge. Are o fractură de tibie... şi continuă cu detaliile. O să mă uit şi la ceilalți, cât îl urcați în maşină. Dacă au răni minore, îi pot duce la spitalul doctorului Bellamy, care este foarte aproape.

Francis se îndreptă spre Rolls. O scurtă examinare a lui sir Denning fu de- ajuns să constate că era mai bine să-l ducă la clinică, din cauza rănilor minore şi a stării de şoc.

între timp, polițistul se apropie din nou de Francis.

- Doctore, ce facem cu lady Denning? A ajutat la scoaterea

şoferului şi a încercat să-i oprească hemoragia, dar cred că şi ea este rănită. Altfel n-ar fi leşinat la vederea sângelui, doar a fost asistentă!

Francis se încruntă, încercând să-şi amintească ce auzise despre cea de a doua soție a lui sir Denning. Erau căsătoriți de vreo cinci ani şi-l îngrijise pe acesta în timpul unei boli severe pe care o avusese înainte de căsătorie. Era cu mult mai tânără decât el, aşa că nu putea fi mama celor doi copii ai lui sir Denning, care aveau un jur de douăzeci de ani.

- Mă duc să văd ce pot face pentru ea, promise.

Dădu instrucțiuni şoferului ambulanței, apoi trânti portiera.

- Acum să vedem dacă lady Denning trebuie dusă la clinică, zise el revenind spre maşină, unde o văzu pe aceasta care căuta ceva în poşetă. Observă că era o femeie extrem de frumoasă. Părul îi era blond şi ochii albaştri, era pieptănată cu o coadă de cal care nu-i înăsprea chipul, ca la majoritatea femeilor. Era încântătoare! îi plăcu şi zâmbetul ei deschis, prietenos.

- Polițistul mi-a spus că ați fost şi dumneavoastră rănită, lady Denning.

- Nu vă faceți probleme din cauza mea, doctore, spuse doamna cu cel mai frumos glas posibil. Nu am decât o mică lovitură la cap. Cred că din cauza ei am leşinat. Este prima oară în viață că mi se întâmplă asta. Am încercat să fiu de ajutor.

- Şi ați fost, doamnă. Şoferul camionetei vă datorează viața. Dacă n-ați fi acționat atât de prompt.. Vă doare? o întrebă el observând tăietura de pe fruntea ei. Trebuie să vă pun câteva copci. Vă rog să veniți cu mine la cabinet.

- Dacă dumneavoastră credeți că este necesar... dar aş vrea să-mi curăţ puţin rana înainte, nu vreau să mă vadă soţul meu aşa, suferă de inimă.

Francis o luă de braţ, conducând-o spre locul unde parcase maşina lui Mark. O instală pe locul din faţă, apoi porni motorul.

- Totul este sub control, lady Denning. Cred că soţul dumneavoastră a ajuns deja la clinică.

-A fost un accident cumplit, din cauza vitezei cu care circula camioneta.

Francis o privi, observând că era foarte palidă.

-încercaţi să nu vă mai gândiţi la accident, lady Denning.

- Desigur, doctore... numai că nu v-am reţinut numele, nici clinica la care mergem.

Francis opri la semafor.

-Nici nu este de mirare! Numele meu este Donohue.

Observă că femeia se încruntase.

- Sunteţi de mult timp aici, doctore? N-am auzit numele acesta până acum.

- Lucrez aici de trei ani, doamnă, sunt asistentul doctorului Bellamy.

-A lui Mark Bellamy? zise femeia. Mă duci la clinica lui acum? Francis sesiză panică în glasul ei. Doctore, te rog opreşte... nu mă voi duce acolo! N-am ştiut că acolo voiai să mă duci. Deodată vocea îi pieri şi femeia leşină din nou.

Francis îi verifică imediat pulsul, şi pentru că ajunsese în faţa clinicii, o luă în braţe şi trecu de miss Vane, căreia îi spuse în

treacăt:

- Miss Vane, te rog cheamă-l pe doctorul Bellamy, este urgent!

Dar în loc să se grăbească după doctorul Bellamy, miss Vane continua s-o privească peste umărul lui pe femeia întinsă pe pat, căreia îi pierise şi ultima picătură de sânge ; era albă ca varul.

- De ce am adus-o aici? De ce să n-o fi adus aici, doar fusese rănită în acel accident şi a leşinat a doua oară! Du-te mai repede, miss, după doctorul Bellamy.

Dar miss Vane nu făcu nicio mişcare.

- De ce ați adus-o aici, doctore Donohue? Nu ştiți cine este?

- Sigur că ştiu! Este lady Denning, soția lui sir Denning, patronul de la Crosby Hall.

- Cum ați putut face asta doctore? murmură miss Vane. Trebuia s-o trimiteți la spital!

- Adu nişte brandy, îi ceru el. în clipa aceea, femeia deschise ochii şi întâlnind privirea lui miss Vane încercă să-i zâmbească.

- Poate că ar fi mai simplu, miss, dacă ai chema un taxi să mă ducă la spital. îmi pot pune copci acolo, fără ajutorul doctorului Bellamy. Nici nu trebuie să ştie c-am fost aici.

Miss Vane se repezi din sala de consultații să vorbească la telefon.

- Aşa ceva este intolerabil! exclamă Francis uluit. Nu are dreptul să...

- Din contră, doctore, spuse lady Denning, are tot dreptul. îl apără pe Mark, nu înțelegi? De mine.

- Dar ce motiv are? întrebă Francis la fel de uimit.

- Are un motiv foarte întemeiat, doctore Donohue. Lady Denning coborî din pat fără ajutor. Ştii, doctore, cu câţiva ani în urmă, trebuia să mă căsătoresc cu Mark. în loc s-o fac, am rupt logodna şi m-am căsătorit cu Charles Denning. Poate acum vei înţelege reacţia domnişoarei Vane. Dar am avut şi eu motivele mele. Femeia se opri pentru că se deschisese uşa şi intrase Mark Bellamy.

Rămase privind-o lung pe femeia pe care o iubise cândva, de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor, apoi spuse:

- Katherine?

Katherine întinse mâinile spre el.

- Da, Mark, eu sunt. După cum vezi, mă aflu aici ca pacientă. Nici unul nu părea conştient de prezenţa lui Francis, iar el profită de ocazie, închise uşa şi plecă.

Sala de aşteptare era goală şi din micul birou al lui miss Vane se auzeau suspine.

Francis ezită, dar văzând că ea nu vorbeşte, intră în salon. După un sfert de oră, o ambulanţă trase în faţa clinicii, iar lady Denning ieşi la braţul lui Mark.

Imediat, acesta reveni în sala de aşteptare. Văzându-l pe Francis şi figura lui descumpănită, îi spuse:

- Ce mai contează? Totul ţine de trecut; este de mult înmormântat. Să mergem la masă, vrei? Mi-e foarte foame.

Apoi se întoarse spre Francis, care-l privea la fel de uimit: i-am pus câteva copci. Avea o tăietură urâtă. Katherine mi-a spus că te-ai descurcat foarte bine în acel accident. A fost impresionată.

- N-am făcut nimic ieşit din comun. Lady Denning a leşinat de

două ori, mă temeam că...

- Da, mi-a spus. Ambulanța o va duce la spitalul unde se află sir Denning şi va rămâne acolo pentru observații. Problema este alta: Katherine este însărcinată, va naşte în septembrie. Accidentul a fost un şoc pentru ea, dar nu cred că va avea urmări.

Sâmbătă, după dimineața petrecută cu probleme de chirurgie, Francis plecă s-o ia pe doctorița Courage de la tren.

Era o zi caldă frumoasă şi după ce lăsă în urmă oraşul, Francis se simți mai bine, bucurându-se de peisaj, de natura care renăştea ca în fiecare primăvară.

Se gândea că va fi foarte plăcut să-şi vadă fosta colegă de facultate de la Royal, că vor discuta ca doi prieteni. Abia aştepta s-o revadă pe Mary. Student fiind, o admirase destul de mult. Probabil se căsătorise cu Digger Courage, sau ce coincidență, cu altcineva cu acelaşi nume. Nu mai ştia care era prenumele lui Courage. Alan? Alec? Da, Alan. Alan Courage părea tipul de bărbat care să cucerească inima unei fete ca Mary, prin faptele sale de vitejie ca pilot. Era un bărbat care refuzase să se recunoască înfrânt şi supraviețuise acelui teribil accident. Iar durerile de după...se pare că trăise totuşi şi se căsătorise cu Mary.

Câmpurile verzi fură înlocuite de case plăcute, suburbane, cu grădini îngrijite, cu margarete, căci era vremea lor. Când ajunse, căută un loc de parcare şi se felicită că sosise tocmai la timp, pentru că trenul intra în gară.

Când opri, începu să se uite după chipul acela frumos,

binecunoscut lui, pe peron. N-o mai văzuse de cinci ani pe Mary. Nu putea să se schimbe prea mult... o văzu apropiindu-se de el şi-i zâmbi din toată inima.

Ea se opri, uimirea citindu-i-se pe chip. Era îmbrăcată într-un taior bleumarin, cu dantelă albă la gât şi la mâneci, cu pălărie albă. Din păcate, frumosul ei păr era tuns acum și pieptănat altfel, ceea ce o făcea să arate mai matură.

- Miss Cour... adică, doctor Courage?

- Da, eu sunt. Bună dimineața. îi zâmbea încă, dar era uimită. Trebui să fii doctorul Donohue. Ne-am mai întâlnit?

- Da, la Royal, îi aminti el.

Mary îi întinse mâna Francis i-o luă şi observă o cicatrice recentă în palmă, până la ultimele două degete. O arsură, poate...

Observându-i privirea, Mary spuse:

- Cred că v-ați întrebat de ce am renunțat la chirurgie, nu? Ei bine, ați văzut motivul. Am avut un accident cu un an în urmă şi mâna mi-a fost arsă foarte rău. O pot folosi destul de bine, dar nu am curajul de a opera.

Francis o conduse la maşină.

- îmi pare rău, spuse el. Păcat că a trebuit să renunți la chirurgie după atâta muncă.

Mary Courage îi zâmbi.

- Nu trebuie să-ți fie milă pentru mine. La început a fost o problemă, dar acum m-am obişnuit. Şi de ce să nu fiu medic generalist? Tu ce-ai făcut de când ai terminat Royalul?

- Am fost la St. Martin să mă specializez în anestezie, dar lucrurile n-au mers acolo aşa cum mi-aş fi dorit şi... poate că ai citit în ziare.

- Nu, nu-mi amintesc nimic.

- Tu te-ai căsătorit cu Alan Courage, cumva?

Figura ei se lumină brusc.

- L-ai ținut minte pe Alan? Da, m-am măritat cu el. Apoi se întrerupse brusc; dar Alan a murit. Eram căsătoriți deja de şase luni când a murit, tot într-un acident de avion, ca pasager, însă.

Capitolul 2

Mark Bellamy luă masa singur. Pentru prima oară, nici un telefon nu-l deranj' în acest timp şi avu chiar răgaz să fumeze o țigară după ce termină de mâncat, sub privirile credincioasei sale Nellie.

Punând pe masă tava cu cafea, ea îi spuse:

- Ați putea să vă întindeți puțin picioarele pe birou, doctore. Nu prea aveți timpul necesar pentru odihnă, nu?

- Nu sunt obosit, Nellie. Cu toate acestea, după ce femeia ieşi, puse picioarele pe locul ocupat de obicei de Francis şi, ca prin minune, adormi.

Fu trezit de zgomotul făcut de maşina de scris a lui miss Vane.

De fapt, miss Vane era liberă sâmbăta după-amiaza, pentru că nu se făceau operații, iar la telefon putea să răspundă Nellie. Se încruntă iritat, deranjat de țăcănitul tastaturii. De ce oare se întorsese la birou? Muncea destul toată săptămâna şi avea nevoie de puțină odihnă, mai ales că nu mai era tânără.

Miss Vane, o secretară foarte conştiincioasă, reuşise să devină indispensabilă pentru clinică. Mark nu nega că uneori devenea supărător de devotată muncii şi-şi cam depăşea atribuţiile. Cum fusese cu Katherine Denning...

îşi luă ţigara. Katherine auzise comentariile lui mis Vane; nu aşa trebuia să se poarte cu pacienţii clinicii, chiar dacă era vorba despre fosta lui logodnică, cea care-l abandonase în favoarea altui bărbat. Cu toate că ....

- Dragul meu Mark, te-a apărat ca o tigroaică, îi spusese Katherine. îmi pare rău că doctorul Donohue m-a adus aici, fără a şti cine sunt.

Mark se încruntă. Fusese prima vizită a Katherinei. Dar nu cumva miss Vane spusese toate astea închipuindu-şi că dacă a revăzut-o pe Katherine vor începe să se întâlnească pe furiş? Oare de asta venise la serviciu sâmbătă după-amiaza? Era absurd!

După ce-şi aprinse ţigara, se întrebă cum va reacţiona miss Vane când va afla că doamna Denning l-a rugat s-o accepte ca pacientă. De aceea, nu va accepta copilăriile şi presupunerile lui miss Vane, le va opri chiar de la început. Oare ar fi trebuit s-o refuze pe Katherine, care-i mărturisise că este însărcinată, doar pentru ca să evite bârfele?

Poate că... Mark se ridică şi începu să străbată încăperea cu paşi mari.

Poate că ar fi refuzat, dacă sarcina ei ar fi fost una fără probleme. Dar nu era aşa. Katherine fusese la sir Julian Adams în strada Harley şi el o prevenise la ce se poate aştepta; îi explicase

apoi şi lui Mark la telefon.

Cum putea s-o refuze în aceste condiţii?

- Mark, ştiu că nu va fi uşor, sunt perfect conştientă ce mă aşteaptă, de aceea am nevoie de tine. Charles a vrut să apelez la tine chiar de la început, dar mi-a fost teamă să vin, ca să nu consideri că-ţi cer prea mult... Dar acum, când ai aflat adevărul, fără ca vreunul din noi să vrea asta, te rog să mă ajuţi...

El fusese mulţumit în clipa aceea, mişcat de faptul că se gândise să apeleze la el, pentru că-l respecta ca medic şi ca bărbat. Fusese cel mai frumos compliment pe care-l primise în viaţa lui, pe care poate nici Francis nu-l înţelesese prea bine. Cât despre miss Vane, ce să spunem? N-o iertase pentru că-l preferase pe sir Charles Denning lui Mark.

La naiba cu miss Vane! Mark şi-o alungă rapid din minte, gândindu-se în schimb la bucuria pe care i-o produsese Katherine. La despărţire, se înţeleseseră ca el să sune la Crosby Hall pentru a o examina, peste câteva zile. Se gândi să sune imediat, fără a mai aştepta ca ea să facă primul pas. De fapt, trecuseră doar trei zile de când ea ieşise din spital.

Mark lăsă ţigara în scrumieră şi se uită la ceas. Nu era încă ora trei. Francis trebuia să vină dintr-o clipă în alta, cu acea doctoriţă, dacă trenul ei nu întârziase cumva.

Era o zi frumoasă, primăvara venise şi îl aştepta pe Francis s-o aducă pe acea frumoasă celtă. Dar nu-l putea acuza de întârziere, poate că el profitase de această zi frumoasă pentru a reînnoda relaţia

cu ea.

Pe drumul spre sala de consultații, Mark încercă să creioneze chipul frumoasei doctorițe din ceea ce-i spusese Francis, dar fără succces. Va fi ceva inedit pentru el să lucreze cu o femeie, dar se va obişnui.

Sună telefonul şi întinse mâna spre receptor. Auzi cum se opreşte maşina de scris a lui miss Vane.

- Doctorul Bellamy.

O voce de bărbat îi răspunse, readucându-l cu picioarele pe pământ.

- Mark? Era Tom Littlewood. Ce bine că te-am prins! Ce-ai zice să mergem pe râu cu barca în ziua asta splendidă?

- Este splendidă, e adevărat, dar astăzi soseşte viitoarea mea asistentă, care-i va lua locul lui Francis. Tom Littlewood era un bun prieten, cu care pescuia păstrăv. Era superintendenul spitalului general din Denborough şi căpitanul echipei de rugby. Vrei să vorbeşti cu Francis? Nu este aici.

- Nu-i nimic, o să-l sun mai târziu. Dar de fapt, de la tine voiam un răspuns.

- Ce vrei să afli?

- Când se va elibera Francis de toate obligațiile pe care le are față de tine? Mi-a spus că mai rămâne, până vei găsi pe altcineva, care să-i ia locul.

- N-am văzut-o încă pe doctorița Courage.

- Nu-mi spune că-ți iei o femeie asistentă!

- Este posibil s-o iau. N-am văzut-o deocamdată, Francis s-a dus s-o ia cu maşina. Dacă este vorba de o slujbă nouă pentru Francis nu este nici o problemă; mă pot descurca singur până la venirea doctoriței Courage.

- I-aş putea oferi aici o slujbă, îl întrerupse Littlewood, dacă ar fi liber imediat. Şi nu cred c-ar refuza, pentru că este mai bună decât orice ar putea obține în altă parte. Ar trebui să ia locul doctorului Webster, care se pensionează. Bietul de el nu prea voia s-o facă, dar este mai bine că s-a hotărât. Mai lucrează luna asta, aşa că Francis ar putea prelua totul din mers. Mă bucur că eşti de acord cu plecarea lui Francis; mă temeam că nu va fi aşa.

- Nici un moment n-am vrut să stau în calea realizării lui profesionale, doctore. îi voi transmite invitația ta. îi spun să te sune când vine, da?

Mark era fericit că Francis nu pleca prea departe. Dar deşi voia să închidă, doctorul Littlewood se vede că avea chef de vorbă aşa că îi spuse:

- Francis i-a făcut impresie bună lui sir Denning prin felul în care s-a descurcat în acel accident. Ştii despre ce vorbesc, nu?

- Da, ştiu, spuse Mark.

- Sir Charles este preşedintele comitetului spitalului nostru.

- Cum se simte? Şi-a revenit?

- Da, foarte bine. Şi şoferul la fel.

Cu acestea, doctorul Littlewood închise.

Deodată, după ce ciocăni la uşă, miss Vane intră să anunțe

sosirea lui Francis cu noua doctoriță.

- E foarte drăguță, sir, zise miss Vane. Pare foarte tânără.

- Mulțumesc, miss Vane, spuse Mark. Poți pleca acasă; este timpul dumitale liber.

Mark se îndreptă spre intrarea pe care urma să apară Francis cu doctorița Courage. Cei doi intrară, discutând ca doi vechi prieteni, iar Mark observă ce-i spusese miss Vane cu câteva secunde în urmă; Mary Courage era foarte tânără şi drăguță. De fapt, era chiar mai mult, o tânără femeie foarte frumoasă; în mod sigur era fata pe care Francis o cunoscuse în studenție. Acel colorit celtic era rar şi inconfundabil: dr. Courage era fără îndoială, Mary MacLeod.

Se trezi zâmbindu-i, când Francis făcu prezentările, plăcându-i totul la ea. Zâmbetul senin, vocea melodioasă. Ochii ei albaştri-cenuşii îl priviră cu interes, dar fără curiozitate, pentru ca în secunda următoare să observe că, deşi frumoşi, erau ochii unei femei triste.

O invitară să se răcorească după acea lungă călătorie pe care o făcuse, iar Nellie apăru ca s-o conducă.

- Mark, aş vrea să afli ceva înainte de întoarcerea lui Mary, zise Francis.

- Ce este? Nu-i place Denborough? Mie îmi place ea!

Francis zâmbi, relaxându-se vizibil.

- Cui nu-i place? Te-am prevenit că este o femeie frumoasă. Dar i-ai observat mâna dreaptă?

- Nu, zise Mark, ce trebuia să observ?

Francis îi explică în câteva cuvinte.

- De asta a renunțat la chirurgie, nu mai poate opera cu mâna dreaptă. Dar n-a fost singura tragedie din viața ei. Biata de ea a fost destul de încercată. îți aminteşti de pilotul despre care ți-am vorbit? Alan Courage? A fost soția lui.

- O! exclamă Mark. Şi n-a mers?

Francis scutură din cap.

- Nu, bietul om a murit la şase luni de la căsătoria lor, tot într-un accident de avion.

- Dumnezeule! exclamă Mark. Când a fost asta?

- Acum un an, cred. S-au căsătorit când el era încă în spital. Nu mi-a spus prea multe, cred că încă îi este greu să vorbească despre asta. După câteva luni de la căsătorie au hotărât să plece în luna de miere în Spania şi Alan a aranjat să zboare cu un avion privat al unui prieten. El şi pilotul au murit, iar ea şi-a ars mâinile...

Ce tragedie! îşi spuse Mark.

- Mark... Mark... îl auzi ca prin farmec pe Francis. Mark, sper c-o vei accepta, chiar femeie fiind?

- Crezi că-şi doreşte asta?

- Da, aşa cred. Mark, are nevoie de tine, de ceea ce numai tu poți să-i dăruieşti, Mark.

- Ce pot să-i dăruiesc eu, Francis? întrebă Mark uimit.

- Ce mi-ai dăruit şi mie, răspunse Francis. Tu m-ai ajutat să mă pun din nou pe picioare.

- Dar tu ai făcut asta singur, dragul meu.

- Fără ajutorul tău, n-aş fi reuşit. Francis întinse mâinile în lături, roşind.

Mark îi aruncă zâmbetul său atotînțelegător.

- Ar fi mai bine să afli ce vrea să-ți propună doctorul Littlewood înainte de a mă ridica din nou în slăvi. îi spuse ce aflase de la prietenul său.

Francis era foarte încântat.

- E nemaipomenit! Sigur că accept!

- Atunci, sună-l pe Littlewwod și spune-i asta, îl sfătui Mark. Ar vrea să afle chiar astăzi. Eu o să discut cu doctorița Courage, la un ceai.

- Asta înseamnă c-o accepți?

- Dacă şi pentru ea va fi convenabil... tu oricum, mă părăseşti de luni, nu?

- Mark, vei avea mult noroc cu ea.

- Eu sunt fericit că nu vei părăsi Denborough, spuse Mark cu sinceritate. Acum sună-l pe Littlewood, apoi vino la discuția cu Mary Courage.

Acele ceasornicului de pe cămin arătau zece si jumătate când Mary Courage, un pic cam istovită, intră în micul apartament de pe strada Kensington, care-i fusese cămin în ultimele optsprezece luni. Lângă ceas, se afla fotografia lui Alan în uniformă si Mary îi aruncă o privire aproape involuntar, când își aşeză mănuşile si poşeta pe masă. Avea atâtea amintiri aici cu Alan, se gândi.

Inițial, apartamentul fusese al lui Alan. Nu era prea mare,

pentru unii putea să pară chiar înghesuit; un living, o bucătărie mică, apoi urcai nişte trepte şi ajungeai la un dormitor şi o baie: boxa şi garajul aferent se aflau la parter.

Alan poposea aici între zboruri, pe când lucra la Transcontinental Airways. îl păstraseră şi după căsătorie, aşteptând să găsească ceva mai bun după aceea şi după moartea lui, Mary continuase să locuiască aici din motive sentimentale. Soțul îi fusese un străin din multe puncte de vedere şi acest apartament, unde se găseau toate amintirile lui, era singura legătură cu caracterul lui încântător, dar foarte greu de înțeles.

îl văzuse prima dată întins pe o targă, abia realizând că acolo se afla un bărbat, pe care doi brancardieri şocați îl aduseseră la Royal. Ea fusese, de fapt, chemată la un alt caz disperat, cel al unui copil, care murise cu toate eforturile ei de a-l salva. Când brancardierii îl puseseră pe masă spunând:

- Nu ştiu ce se mai poate face din acest om, dar fie ca Dumnezeu să vă ajute să faceți ceva... ei îi cam pierise curajul. Privise chipul livid, contorsionat, al lui Alan, dar când îi întâlnise privirea realizase brusc că nu numai că era conştient, dar şi voia să continue să trăiască, să lupte ca să trăiască.

Şi luptaseră împreună. Ea şi Alan, doctorul Miles Carter, sir David Lambton, asistentele şi surorile, toată lumea se implicase în această luptă.

Uneori, li se părea tuturor că este lipsită de speranță, dar pentru că el însuşi nu accepta înfrângerea, continuaseră lupta.
Alan îndurase insuportabilul şi ei nu puteau face mai puțin decât

făcuse el.

Mary se apropie de şemineu şi luă fotografia lui, rămânând cu privirile aţintite asupra bărbatului care râdea din tot sufletul, cu care se căsătorise şi inima i se umplu din nou de durere. Avuseseră atât de mult şi totuşi atât de puţin, se gândi ea. Relaţia lor fusese aceea a unui medic şi a pacientului său, şi, deşi acum purta numele lui şi mica verighetă de platină pe care el i-o dăruise se afla şi acum pe degetul ei, lucrurile nu se schimbaseră prea mult după căsătorie. Avuseseră aceeaşi admirabilă relaţie de prietenie, care izvorâse din ziua în care se văzuseră la internări, dar ea fusese foarte surprinsă când el o ceruse în căsătorie, surprinsă da, surprinsă pentru că nu ştia prea bine ce simţea el pentru ea.

Venea după ce termina vizita de seară ca să-l vadă, ca de obicei, şi într-una din seri îl găsise fericit, într-o stare de spirit excelentă, pentru că doctorul David îi spusese că urma să fie externat peste câteva săptămâni. Atunci, fără nicio introducere, o ceruse de soţie. în inima lui Mary parcă se răsuci un cuţit când îşi aminti, cum fusese făcută cererea, foarte obişnuit, neaşteptat, fără prea multă tandreţe, totuşi cu speranţă, cu încredere. Luată prin surprindere, ea reacţionase pozitiv. Alan Courage fusese întotdeauna o persoană specială pentru ea; făcuse tot ce-i ceruse pentru că fusese pacientul ei şi împreună duseseră o luptă comună, lupta pentru viaţa lui, pe care o câştigaseră tot împreună.

Nici nu se gândise la cariera ei când acceptase să-i fie soţie; la momentul acela păruse lipsită de importanţă. Nici nu se întrebase dacă-l iubea cu adevărat; îi fusese de- ajuns să se ştie iubită, să simtă

că are nevoie de ea, că fiind alături de el putea termina ce începuse.

Astfel că acceptase încet, cu gravitate, fără emoții, îl sărutase și rămăsese cu el puțin mai mult ca de obicei. Cununia avusese loc trei săptămâni mai târziu, în spital, cu consimțământul lui sir David Lambton, și Mary își aminti ce simțise când, după aceea, îl adusese pe Alan în acest mic apartament ; nu era încă recuperat, dar era oricum pe drumul cel bun. Două luni după aceea, sprijinit în cârje, soțul ei venise zilnic la clinica Royal pentru fizioterapie, unde ea, care avea încă o normă întreagă, îl îngrijise. Discutau mult despre luna de miere pe care o vor petrece în Spania, când sir David se va pronunța în termeni poziviti despre sănătatea lui.

Lacrimile îi umplură ochii. Nu i se întâmpla asta prea des, doar astăzi, când îi povestise doctorului Donohue. Puse fotografia la loc pe șemineu, își șterse lacrimile și se duse la bucătărie să pună ceainicul pe foc. Ceaiul, panaceul universal pentru orice fel de durere, chiar și pentru cele de inimă... Mâine va începe să împacheteze; lucrurile lui Alan le va depozita, iar ale ei vor ajunge la Denborough. Apartamentul îl va subînchiria.

De luni, va începe o viață nouă. Va fi foarte ocupată, dar acesta va fi un nou început. După ce făcu ceaiul, își luă ceașca și laptele pe o tăviță și după ce mai privi o dată fotografia lui Alan, începu să se gândească la discuția cu Mark Bellamy.

Era un om integru și un medic dedicat, după cum îi spusese și Francis. Va lucra bine cu el și la acea clinică din Denborough nu se va simți singură, pentru că acolo lucra și Francis Donohue, cu care va putea discuta, în care va putea avea încredere. Nu se va simți

mult timp străină în locul acela.

O, dragul meu Alan, spuse printre lacrimi, trebuie să părăsesc locul acesta, nu pot trăi în trecut. Viața continuă şi eu trebuie să fiu cu ea. Alan o privea râzând vesel din fotografie, aşa cum fusese tot timpul. După ce rămase aşa mult timp cu privirea asupra fotografiei soțului ei, se întrebă cum ar fi reacționat dacă sir David Lambton i-ar fi spus că nu va mai putea pilota vreodată. Apoi, se întoarse cu spatele şi începu să adune lucrurile.

Francis mai privi o dată figura pacientului pregătit pentru operație, din fața sa. Era relaxat şi respira bine. După o secundă, îi făcu semn chirurgului, care aştepta lângă masa de operație.

Pacientul, un bărbat care avea în jur de cincizeci de ani, fusese adus pentru o laparoscopie. Sosise cu ambulanța cu câteva ore în urmă, după ce suferise un accident de bicicletă şi era suspectat de o ruptură de splină.

îi făcuseră deja o transfuzie de sânge şi acum pulsul lui era constant. Francis oftă uşurat.

Era ora patru şi jumătate. Trecuseră şase ore de când lucra în sala de operații, asistându-l pe Alec Johnson, efectuând anestezia sub privirea atentă a acestuia. Iar acum, la acest ultim caz, Alec îl lăsa singur. Era fericit că reuşise să se impună în fața lui şi că acesta era convins acum că se poate descurca singur foarte bine fără supraveghere.

Denborough General era cel mai mare spital din regiune. Blocul operator fusese îmbunătățit şi modernizat cu cele mai noi echipamente. Un număr de chirurgi şi anestezişti eminenți se afla

acum pe lista spitalului pentru a acorda consultanță şi a opera. Doctorul Royden Nash, de exemplu, venea tocmai de la Leeds, unde făcea parte din rândul profesorilor universității.

Francis ridică privirea de pe aparatele sale şi se uită lung la chirurg. Era un profesionist strălucit care opera cu calm, fără grabă, iar rezultatele lui erau invidiate de alți chirurgi mai temperamentali, care se lăudau cu viteza şi iuțeala lor.

- Uită-te puțin aici, Miller, îi spuse acesta asistentului său, n-am mai văzut aşa ceva de când am plecat din India. Cei doi se aplecară asupra pacientului operat, vorbind pe un ton jos, repetând de câteva ori cuvântul malarie.

- Asta explică şi diagnosticul, zise Miller. O căzătură de pe bicicletă nu provoacă astfel de leziuni, de obicei.

- Nu, sigur că nu. Ce-ți arăt eu aici s-a petrecut probabil cu câteva săptămâni în urmă, iar căzătura de pe bicicletă a fost un noroc pentru el. Dacă hematomul ăsta se vărsa în cavitatea peritoneală, nu mai erau speranțe.

Asistentul înclină din cap.

-Va suporta bine, cred.

Asistentul îi făcu semn surorii din dreapta să-i şteargă picăturile de sudoare de pe frunte.

- Va dura ceva mai mult decât m-aş fi aşteptat, dar voi încerca să mă mişc rapid.

începu să cauterizeze vasele splinei, iar Miller îl ajută.

Tocmai când se pregăteau să-l închidă, Francis sesiză primele semne că vor fi probleme. Cel de al şaselea simț al anestezistului îl

preveni. O mică modificare, abia perceptibilă în respirația pacientului. Mai aşteptă un pic, apoi îi luă pulsul. Era puternic şi regulat. Oricum, era bine să-şi ia toate precauțiile. Pacientul fusese sub un anestezic relativ uşor, iar operația era pe terminate.

Nu avea motive să se alarmeze. Acum, fiind trecut pe oxigen, respirația i se îmbunătăți. Cu toate acestea, Francis nu se relaxă. Nu putea fi chiar totul bine, simțea asta.

Doctorul Nash, care-l observă, deveni dintr-o dată conştient că acesta era foarte crispat.

- E totul bine, O'Donohue? îl întrebă abia şoptit.

Chiar în clipa aceea, pacientul nu mai respiră şi inima i se opri. Francis simți pulsul care se pierdea încet şi acționă imediat cu eficiență. Lăsă mai jos capul pacientului şi începu imediat respirația artificială. Si asistentele se mişcară cu repeziciune şi precizie; de altfel, repetaseră de multe ori în amfiteatru felul în care puteau interveni într-o astfel de situație.

Una din asistente, deschise imediat cutia de urgențe cardiace, pe care o puse sub mâna lui Francis. încărcă imediat seringa cu adrenalină, în situația în care o injecție în muşchiul cardiac era necesară.

Doctorul Nash îi spuse asistentei să pregătească pieptul pacientului. Dacă acesta nu reacționa la adrenalină, erau nevoiți să intervină prin masaj asupra inimii. Francis introduse acul lung cu care se făcea explorarea şi îi administră injecția.

Era conştient că dacă nu reuşea să facă sângele să-şi reia

circulația, la nivel cranian puteau apărea deteriorări ireversibile ale centrului vorbirii şi ale altor centri motori. Omul putea să trăiască, dar...

îi spuse asistentei să-i aplice pachete cu sare caldă în zona precordială, apoi bătăile inimii reîncepură şi Francis oftă uşurat.

David Miller, care asudase, îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a lui Francis, continuând în timpul acesta să efectueze masajul cardiac.

După două secunde, inima reveni la bătăi normale.

-Asta este! Am reuşit! exclamă Nash.

Francis simți broboanele de sudoare care i se adunaseră pe frunte şi ridică mâna să şi le şteargă. Mai trecuse prin astfel de situații limită, dar nu cu acelaşi rezultat. Astăzi, prin voia Domnului, lucrurile se sfârşiseră bine şi o viață fusese salvată.

- Ai lucrat foarte bine, Donohue, zise doctorul Nash, venind lângă el. Mai discutară câteva minute, apoi Francis îl auzi pe doctorul Miller precizând tratamentul pe care trebuia să-l urmeze pacientul.

- Francis, du-te să te odihneşti puțin, îl sfătui Alec Johnson. Eu voi rămâne de gardă, în caz că apar alte urgențe.

Francis îi mulțumi, zâmbindu-i fericit. Bău o ceaşcă de ceai în camera chirurgilor, apoi plecă, având intenția să se ducă la clinica lui Mark.

Când se îndrepta spre ieşire, se auzi strigat de o femeie. Era o voce plăcută, pe care o mai auzise. Katherine Denning se îndrepta

spre el. Tocmai ieşise de la sala de raze X.

- Doctore Donohue, mă bucur că te văd! zise lady Denning. Te grăbeşti, sau mă poţi însoţi la întâlnirea cu fiica mea vitregă? Asta dacă nu eşti grăbit...

- Nu, nu sunt, o asigură Francis. De fapt, intenţionam să mă duc la clinica Bellamy, dar nu este nevoie să ajung acolo înainte de ora şapte. Iar aici la spital, mi-am terminat programul.

- Splendid! exclamă lady Denning. Mark mi-a spus că te vei muta la acest spital, dar n-am ştiut că o vei face atât de repede. Vei lua locul doctorului Johnson?

- Exact, lady Denning, sper că aşa va fi, zise Francis.

- Lui Mark îi vei lipsi mult.

- Nu cred că va fi chiar aşa, pentru că în locul meu a venit cineva mai competent.

Lady Dennning se încruntă.

- Doctoriţa Courage, nu? Da, Mark mi-a vorbit de ea, dar nu mi-a spus nimic altceva decât că o consideră foarte competentă.

- Este mai mult decât competentă, este un medic strălucit, am făcut practică la acelaşi spital. Mark este extrem de norocos s-o aibă la clinica sa.

- Mă bucur c-a găsit pe cineva foarte bun, zise Katherine Denning.

- Mă gândeam c-ar fi mai bine să o caut pe asistenta şefă să-mi spună dacă a văzut-o pe fiica dumitale vitregă.

- Veronica este asistenta şefă de astăzi, îi spuse lady Denning. N-ai ştiut?

- Nu, lady Denning. Nu-i trecuse prin minte că fiica lui sir Denning era asistentă şi mai ales că ar lucra în acest spital.

- S-a perfecționat aici? întrebă el .

- Nu aici, ci la spitalul în care am lucrat şi eu, City of London. Dar lucrează aici de şase săptămâni deja. Am profitat de prezența dumitale, doctore, pentru că ştiu că nu-mi este permis să iau legătura cu ea în timpul programului. Stiu toate astea pentru că eu însămi am pregătire de asistentă. A, iat-o este la masa aceea.

Era o tânără zveltă, cu părul blond, care completa fişe la recepție. Se întoarse spre ei şi un zâmbet îi lumină chipul. Când se apropiară, Francis remarcă asemănarea cu tatăl ei, sir Denning.

- Katherine, draga mea! întrucât politica spitalului nu permitea dovezi de afecțiune, tânăra înclină capul al vederea mamei sale vitrege. îmi pare atât de bine c-ai venit! Din păcate, nu voi putea sta mult cu tine...

- înainte de toate aş vrea să ți-l prezint pe doctorul Donohue, spuse lady Denning. Doctore, Veronica este fiica mea vitregă.

Mai adăugă câteva cuvinte, în timp ce Francis îi întinse mâna tinerei. Veronica Denning îl privi cu ochii ei albaştri şi i se adresă cu prietenie. După ce schimbară câteva vorbe, ea plecă. Era o tânără drăguță, părea inteligentă. Curând, Francis se scuză.

- Dacă sunteți sigură că nu mai pot face nimic pentru dumneavoastră...

Katherine Denning îi spuse cu hotărâre:

- Absolut nimic, doctore. Vă mulțumesc şi mă bucur că v-am revăzut, pentru că n-am avut ocazia să vă mulțumesc, aşa cum se

cuvine pentru ajutorul dat în acel accident, vă amintiți? Iar faptul că m-ați dus la clinica doctorului Bellamy a fost o decizie înțeleaptă. Sper că miss Vane şi-a revenit din şoc, mai ales acum că am devenit pacienta doctorului Bellamy. Trecutul trebuie dat uitării, nu?

- Aşa este. Francis îşi aminti scena oribilă pe care o făcuse miss Vane. Chiar acum mă duc la clinică. Să-i transmit ceva lui Mark?

- O, nu este nevoie. Spuneți-i că m-ați văzut aici, că am făcut analizele, lucru care-i va face bucurie. Doctore Donohue, uitam ce era mai important! Trebuie să veniți într-o zi la masă. Poate şi Veronica îşi va invita colegii atunci.

- Vă mulțumesc, lady Denning, accept cu plăcere invitația.

Cu aceste vorbe, Francis ieşi cu o senzație de bună dispoziție pe care n-o mai avusese de mult timp. Pe drum, nu putu să nu se gândească la Katherine Denning, căsătorită cu un bărbat mai în vârstă ca ea. Afecțiunea dintre Katherine şi fiica ei vitregă era evidentă. Fără îndoială, influențată de mama vitregă, Veronica se specializase ca asistentă. Era o tânără foarte drăguță, această Veronica Denning, conchise Francis.

Se gândi pe drum că deşi locuia de trei ani în acest oraş fără prea mulți locuitori nu ştia nimic despre familia Denning. Iar până la accidentul care avusese loc cu o săptămână în urmă, nici nu-i cunoscuse pe Katherine şi pe sir Charles decât din vedere.

Dar de fapt, cum să-i fi cunoscut? Muncise zi şi noapte alături de Mark la clinică şi nu avusese o viață socială. Cunoscuse destule tinere, dar nici una nu-i trezise interesul în mod deosebit. Apoi o

reîntâlnise pe Mary Courage. în studenție, fusese îndrăgostit de ea, dar din păcate, ea nu-l încurajase. Faptul c-o revăzuse, îi readusese în memorie ce simțise pe atunci pentru ea. Era încă cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, iar soarta ei tragică îl afectase teribil. îl făcuse să dorească s-o protejeze, indiferent cum.

Desigur, datorită faptului că ea abia își pierduse soțul, nu era dispusă să accepte atât de repede o altă relație. Acum avea un motiv în plus să rămână la Denborough, pentru că şi ea era aici. De data asta, nu voia s-o mai piardă.

Ajungând la clinica lui Mark, parcă şi coborî din maşină. îl întâmpină miss Vane.

- M-am întors să vă vizitez, de data asta, spuse Francis vesel.

- Bine ai venit, doctore, răspunse miss Vane. Doctorul Bellamy a fost chemat la o urgență, abia a plecat.

Nellie, menajera lui Mark, îi făcu un ceai si-i oferi de mâncare, astfel că nici nu realiză că timpul trece si Mark se întoarse cu o figură care nu prevestea nimic bun.

- M-au chemat la Jessie Landon. Mă tem că trebuie s-o internez într-un azil.

- Păcat! Biata de ea!

Capitolul 3

Mary Courage coborî din trenul care o adusese de la Londra. Bagajele mari le expediase înainte şi adusese cu ea doar o valiză mică de mână, pe care hamalul o ajută s-o ridice. îl zări imediat pe Mark Bellamy, care se îndrepta spre ea pe peron. Apoi își aminti că Francis îi promisese să vină la gară. Era sâmbătă seara şi se întrebă

ce determinase oare schimbarea de program. Mark nu-i dădu nici o explicație, o ajută direct cu valiza.

Când ieşiră din gară, Mark îi spuse:

- Maşina mea este parcată acolo, doctore. Iată şi cheile. Dacă vreți să urcați, o puteți face. Eu voi aştepta hamalul cu bagajele.

Mary urcă în maşină şi se aşeză confortabil, oftând uşurată. Fusese o zi lungă, cu emoții şi strângeri de inimă, mai ales când plecase din apartament. Amintirile vesele şi triste, fericite sau nu, rămăseseră în urmă. începea o viață nouă şi nu mai exista cale de întoarcere .

-Doar trei valize ați avut? o întrebă Mark după câteva minute.

Mary încuviință.

- Da, astea sunt toate; mulțumesc, doctore Bellamy. Celelalte bagaje au mers direct la Denborough. îmi pare rău că v-ați deranjat până aici pentru mine.

- Nu vă faceți probleme din cauza asta. Mi-a făcut plăcere să conduc până aici, iar întrucât Francis se ocupă de clinică în lipsa mea, avem destul timp la dispoziție. Ne aflăm într-un oraş frumos, vechi, abia aştept să vi-l arăt. Fiind un oraş vechi, după cum vă spuneam, de fiecare dată când vin, mă bucur de atmosfera de tihnă, de linişte. Astfel de atmosferă o poți găsi doar într-un oraş vechi. Avem timp să facem un mic tur al oraşului, dar într-o zi în care vom fi amândoi liberi, vă invit să-l vedem pe îndelete. Strada Petergate, pe care ne aflăm acum, este prea îngustă ca să mai facă față volumului mare de trafic de astăzi. Chiar şi această catedrală din secolul doisprezece este pusă în primejdie de traficul care se

desfăşoară pe sub zidurile sale. Iar acum, dacă aţi vrea să facem câţiva paşi, v-aş putea arăta o altă stradă medievală, care se numeşte Shambles, menţionată şi în Doomesday Book.

După o scurtă plimbare, revenirä la maşină. în treacăt, el îi mai arătă Trezoreria, colegiul St. William, Sala Meşteşugarilor şi multe alte exemple reuşite de arhitectură.

Deodată, Mark o întrebă, ştiind că viteza era una din pasiunile sale.

- Doctore Courage, vă deranjează viteza cu care conduc?

Mary scutură din cap. Era ciudat, se gândi ea, cu toate că vitezometrul arăta destul de aproape şaptezeci de mile la oră, nu se simţea rău. Era chiar relaxată. Mark conducea ca un expert şi deşi mergea cu viteză, era atent la ceilalţi şoferi angajaţi în trafic.

Mark vorbea în timp ce conducea pe un ton obişnuit, făcea o conversaţie de rutină, aşa cum o cereau bunele maniere. îi vorbi despre clinica sa, despre pacienţii care constituiau cazuri mai speciale. Mark insistă asupra necesităţii medicului de familie şi a rolului acestuia.

- Aş vrea să-ţi dau un exemplu, doctore Courage. Chiar astăzi am solicitat un pat pentru o bătrânică numită Jessie Landon. Are şaptezeci şi cinci de ani şi-mi este pacientă de când am venit la Denborough. Am fost forţat s-o internez, pentru că nu mai există facilităţile necesare pentru ca femeia să poată fi îngrijtă la domiciliu. E singură.

- Există speranţe în cazul ei, doctore? îl întrebă Mary, cu un aer îndurerat.

- Nu prea multe, mă tem că este pe moarte. Sunt convins că la spital vor face tot posibilul pentru a-i uşura suferinţele. Dar eu, medicul ei de familie, nu voi putea să fiu acolo, cu ea. Medicii şi asistentele care o vor îngriji vor fi străini pentru ea şi oricât de buni ar fi, nu este ca şi cum m-ar avea pe mine alături. Cazul ei nu se mai află în mâinile mele. Desigur, o pot vizita, dar atât.

Mary îl privea lung.

- Si sunt convinsă că te vei duce la ea la spital.

Mark se întoarse s-o privească.

- Da, o voi face, dar nu pot spune că nu sunt afectat de ce se întâmplă. Altădată, noi, generaliştii, aveam câteva paturi la spitalul oraşului, ceea ce însemna că nu pierdeam contactul cu pacienţii când aveau nevoie de tratamente mai complicate ce necesitau spitalizarea. De ce nu se mai poate face asta şi acum?

- Cred că aveţi dreptate într-un fel, doctore Bellamy, deşi nu am experienţa necesară în medicină generală.

Tot discutând, văzură suburbiile Denboroughului în faţa lor.

Mary îl privea, conştientă că se afla alături de un om bun. Părul puţin grizonant la tâmple îi dădea multă distincţie. Auzise numai lucruri bune despre el de la Francis şi-şi imagină că pacienţii se vindecau numai ştiindu-l medicul lor...

- Iată şi spitalul general, doctore Courage, zise Mark.

- Ai vrea să ne oprim să-ţi vizitezi pacienta, doctore?

- Nu, zise el gânditor. Te conduc şi mă întorc la Jessie.

- Nu mă deranjează să ne oprim.

- Bine, zise el privind-o lung. Nu voi întârzia mult, vreau doar s-o asigur pe Jessie că n-am uitat-o.

Mary îl urmări cum urcă treptele spitalului câte două deodată, apoi uşile se închiseră în urma lui.

După jumătate de oră, se întoarse.

Nu spuse nimic până nu ieşiră pe autostradă, când el îi spuse foarte simplu:

- A fost foarte bine c-am oprit acum. Jessie se simţea rău şi mă chema. Poate cine ştie, mâine ar fi fost prea târziu...

Imediat ce ajunseră la clinică, îl văzură pe Francis, care-i aştepta.

- O, Mark... eşti chemat de urgenţă la Crosby Hall. M-aş fi dus eu, dar au insistat că te vor pe tine. Se pare că sir Charles Denning a suferit un atac.

După plecarea lui Mark, Francis se întoarse spre Mary, cu un zâmbet de scuză.

- Ce bun venit! Dar ştii cum este viaţa unui generalist. Nu ştie niciodată când şi ce apare! Iar acel apel a fost chiar de la lady Denning, care este la rându-i, asistentă. N-ar fi spus că este urgent, dacă n-ar fi fost aşa.

- Cine sunt aceşti Denning, Francis? întrebă Mary. Numele lor mi se pare cunoscut.

Francis îi vorbi despere familia Denning, conducând-o în salonul frumos decorat al lui Mark. Nellie, menajera, auzind maşina, pusese deja pe masă o tavă cu sandvişuri şi cafea.

- Doreşti puţină cafea? o întrebă Francis pe Mary.

- O, da, desigur.

- Cu frişcă sau fără?

- Fără frişcă, fără zahăr. Si nu vreau nimic de mâncare. Am mâncat cam mult în tren.

- Nici nu ştii ce pierzi! zise Francis. Sandvişurile lui Nellie sunt delicioase. Dar să revenim la familia Denning. Lady Denning este mult mai tânără ca soţul ei şi aşteaptă acum primul copil. Au aranjat cu Mark s-o îngrijiească în timpul sarcinii şi să o asiste la naştere. Sper să nu existe complicaţii sau oricum, atacul lui sir Charles să nu le complice şi mai mult.

- La ce fel de complicaţii te referi?

- Mark n-a apucat să-mi spună. Am întâlnit-o pe Katherine la spital, îşi făcea analizele recomandate de Mark; am cunoscut-o şi pe fiica ei vitregă şi am fost chiar impresionat. Nu m-aş fi aşteptat ca fiica unui milionar să...

- O, exclamă Mary. Chiar este milionar?

- Se spune că posedă jumătate din oraş. Dar spune-mi, Mary, ai aflat că în seara asta vei sta la prietenii lui Mark, familia Darragh? Sunt nişte oameni foarte plăcuţi. El are afaceri cu lână şi stofă, iar doamna este artist amator. Sunt sigur că-ţi vor plăcea. Pe aici lucrurile stau oarecum bine; în afară de Nellie, care este o comoară, mai există în zona asta şi miss Vane, extrem de devotată lui Mark. Adesea devine cam posesivă şi este uşor de ofensat.

Mary începu să râdă.

- Să înțeleg că ai avut probleme?

Francis pufni şi el.

- Din păcate, cam des! Ultima oară când am adus-o pe lady Denning, după...

Francis se opri brusc, iar Mary, care observă că era stânjenit vizibil, îl privi uimită.

- După ce?

- După accident. Cei doi Denning au fost victimele unui accident săptămâna trecută, iar lady Denning avea o rană la cap.

- Si de ce a ofensat-o pe miss Vane faptul c-ai adus-o aici la clinică? întrebă Mary uimită.

- Mary, nu-mi place să bârfesc, dar îmi imaginez că vei auzi oricum, chiar dacă nu de la mine. Poate de la Mark, dar cel mai sigur de la miss Vane.

- Nu trebuie să-mi spui...

- De ce nu? Mark a fost logodit cu Katherine Denning, dar ea a rupt logodna şi s-a căsătorit cu sir Charles. Acum, familia Denning este una fericită şi unită, iar Mark n-a mai vorbit cu Katherine de la căsătoria ei.

- înțeleg. Mary păstră un moment de tăcere, probabil asimila ce tocmai aflase.

Apoi schimbară subiectul, discutând despre foştii colegi, despre Royal, amintiri şi persoane.

Francis se gândi că se simțea foarte bine şi relaxat în compania acestei tinere, aşa cum nu se mai simțise cu altcineva.

Vorbeau ca egali, ca foşti colegi, aşa cum făcea şi cu Mark, dar de data asta era ceva diferit, Mary era femeie. îi făcea plăcere s-o privească, să observe cum i se aprinde privirea, cum râde amuzată de glumele lui. îi plăcea mult; era o femeie inteligentă şi frumoasă.

Din păcate, discuția lor fu întreruptă de un telefon, care-l solicita pe doctorul Bellamy de urgență. Auzind că acesta era plecat la un alt caz, femeia de la celălalt capăt al firului îl chemă pe Francis, la fiica sa, Betty Groves, de unsprezece ani, care era foarte plăpândă şi avea multe probleme.

Mary îl întrebă:

- Trebuie să pleci?

- Mă tem că da. Dar asta mă face să realizez că nu te pot conduce la familia Darragh. Sau aştepți aici până mă întorc?

- N-aş putea merge cu tine? se oferi Mary. De mâine, eu răspund la toate apelurile bolnavilor.

- Sigur, dacă nu eşti obosită. Iar la întoarcere te las la familia Darragh.

Lui Francis nu-i prea plăceau telefoanele pacienților din timpul nopții. Stia oricum că aceştia nu sunau decât dacă problemele erau foarte grave. Drumul nu le luă prea mult timp, iar Mary rămase în maşină. Micuța Betty avusese iar dureri din cauza gastritei şi erau somnolentă când Francis apăru s-o examineze. După ce-i prescrise o dietă şi medicamente, Francis o linişti pe mamă.

Se întoarse la maşină pentru a o duce pe Mary la gazdele ei din acea noapte.

Când se întoarse la clinică, i se spuse că nu mai fusese solicitat

de bolnavi, că Mark nu se întorsese încă şi hotărî să se întoarcă la spitalul la care lucra acum.

Deodată, auzi o voce.

-Ai probleme? Te pot ajuta?

- Ce bine ar fi s-o poți face! Francis o recunoscu pe Veronica Denning. Nu mai purta uniforma de asistentă şi părea şi mai frumoasă. Am probleme cu maşina, nu mai porneşte! Apoi, îl recunoscu; doctore Donohue, te pricepi la maşini? Trebuie să ajung acasă, tata a avut un atac.

-Să mă uit, se oferi Francis. După câteva minute, îi spuse: nu sunt foarte priceput, dar cred că este vorba de un scurtcircuit undeva. Te duc eu acasă. Trebuie să ajungi cât mai repede. Doctorul Bellamy a fost chemat acum două ore.

- O! exclamă Veronica. Mama mea vitregă l-a chemat pe doctorul Bellamy? Nu este medicul nostru...

- Da, au trimis după el. Mark este şi acum acolo. încearcă să nu intri în panică, miss Denning.

Ajungând imediat, văzură maşina lui Mark, în fața casei Denning.

Tocmai când Veronica se pregătea să-i mulțumească pentru amabilitatea de a o fi condus, o ambulanță opri lângă ei. Imediat, doi sanitari coborâră o targă.

Mark se întoarse la Crosby Hall după miezul nopții. Majordomul care-i deschise nu mai apucă să-l întrebe nimic, pentru că Mark îi spuse imediat:

- Nici o schimbare, Ellis, dar stăpânul tău este un bărbat puternic şi va trece peste acest atac.

-Mulțumesc, sir.

-Unde este lady Katherine?

-în birou, sir, n-a vrut să se culce, vă aştepta cu veşti despre sir Denning.

Mark îl urmă pe majordom, gândindu-se că trecuseră câțiva ani de când nu mai pusese piciorul în această casă.

Katherine stătea într-un fotoliu, în fața şemineului.

- Katherine, draga mea, încearcă să nu-ți faci probleme.

- Ar fi trebuit să mă laşi să-l însoțesc, îi reproşă ea.

- Nu ai încredere în Veronica?

- Ba da, am toată încrederea, dar sunt soția lui şi locul meu este alături de el.

- Stiu, dar în starea în care eşti, este mai bine să stai liniştită. Ar trebui să încerci să dormi puțin. îți voi administra un sedativ.

- Nici vorbă! Dacă Charles va trimite după mine?

- Nu cred c-o va face, Katherine. Ce-a fost mai rău, a trecut.

- înțeleg, Mark. I-ai salvat viața soțului meu pentru a doua oară în ultimele două săptămâni. îți mai aminteşti când m-ai trimis la sir Denning ca asistentă?

Mark roşi, dar nu răspunse.

- Mark, continuă Katherine, te-a durut foarte mult faptul că l-am ales pe Charles?

- La vremea aceea am fost foarte afectat. Cu timpul, însă,

durerea s-a diminuat. Acum te rog să iei un sedativ, Katherine, şi să te culci liniştită.

- Ai dreptate, aşa voi face, dar nu înainte de a-ţi spune adevărul despre cele întâmplate cu şapte ani în urmă.

Privind-o, Mark realiză brusc că nu mai era îndrăgostit de Katherine; cu toate acestea, nu nega că avea oarecare afecţiune faţă de ea.

- Katherine, nici nu mai vreau să ştiu pentru ce l-ai preferat pe sir Charles. Este de ajuns că aveţi o căsnicie fericită, că-l iubeşti. Sir Charles are un motiv foarte puternic să trăiască. Mai ales că aşteaptă un copil.

- Poate că ai dreptate. Mark, eu nu eram îndrăgostittă de Charles pe atunci, ci de tine.

Mark se ridică livid de pe scaun.

- Nu mai are rost să discutăm asta, este de domeniul trecutului.

- De ce să nu discutăm? Abia acum putem discuta, tocmai pentru că ţine de trecut, şi-mi este mai uşor să vorbesc pentru că îmi iubesc soţul din toată inima! Să nu crezi că l-am ales pe el pentru bani! Am făcut-o pentru că el avea mai multă nevoie de mine. Mult timp după aceea am continuat să te iubesc pe tine. Dar acum a trecut.

- Gata, Katherine, acum înghite acest sedativ, te rog, şi culcă-te. Mâine dimineaţă îl vei putea vizita pe Charles.

După câteva minute, Mark părăsea Crosby Hall, unde Katherine adormise împăcată.

Capitolul 4

Mary fusese acceptată foarte uşor de pacienţii lui Mark. O singură excepţie, un miner, după ce aşteptase să-i vină rândul la consultaţie, când văzuse că medicul este femeie, renunţase şi plecase. Restul pacienţilor o acceptaseră, aveau încredere în ea, ba chiar începură să-i facă unele confidenţe. Mai ales femeile o preferau lui Mark, ştiind că el n-ar avea răbdare să le asculte toate văicărelile despre casă, copii etc.

Mary făcea tot posibilul să-i înţeleagă; de fapt, nu-i era prea greu. Era mai greu să găsească o soluţie pentru problemele lor, să le ofere sfaturi care să fie şi uşor de pus în practică. Soţii acestor femei munceau în industriile nou apărute, câştigau destul de bine. Aceste soţii nu aveau probleme mari de sănătate, pentru că de obicei aveau maşini de spălat şi aspiratoare, dar şi copii şi o casă pe care s-o îngrijească.

Mary le prescrise tonice, pentru că toate se plângeau că se simt istovite.

îi ajuta mai mult pe cei bătrâni, părăsiţi, pentru că aceştia veneau cu sufletul deschis la medic, dornici să mai schimbe o vorbă cu cineva.

Cu miss Vane se descurca mai greu, aşa cum prevăzuse Francis. Deşi aparent deschisă şi prietenoasă, aceasta nu scăpa vreo ocazie să-şi exprime deschis dezacordul cu noua doctoriţă. în prezenţa lui Mark era foarte atentă să nu lase să se vadă adevăratele-i sentimente. Atitudinea ei o descumpănea pe Mary, care nu ştia cum este bine să se poarte cu o astfel de femeie. Până în acest moment, Mary se înţelesese

bine cu colegele cu care lucrase.

Ostilitatea lui miss Vane deveni tot mai evidentă într-o sâmbătă.

- Nu prea suntem ocupaţi sâmbăta, Mary, îi spusese Mark. Am putea împărţi munca; unul să facă vizitele, iar celălalt să răspundă la apelurile telefonice. Astfel am termina mai repede şi după amiaza te-aş putea duce să-ţi arăt o zonă foarte frumoasă. Este o zi grozavă. Ar fi o schimbare de decor, am inspira aer curat....

Mary acceptase imediat.

-în acest caz, te rog să-i spui lui miss Vane când va ajunge acolo să-l sune pe doctorul Wilcox, să-l roage în numele meu să preia cazurile de după- amiază. Oricum, mă voi revanşa, ca de obicei, făcând de serviciu în locul lui duminică.

Dintr-un motiv sau altul, Mary uită s-o roage imediat pe miss Vane şi avu un număr destul de mare de pacienţi. Deodată, îşi aminti de doctorul Wilcox şi i se adresă acesteia:

- Este prea târziu ca să-l mai rog pe doctorul Wilcox la ora asta, protestă miss Vane. De obicei, doctorul Bellamy îl sună dimineaţa, înainte de ora zece, pentru ca să nu-şi facă alt program. Păcat că nu mi-ai spus mai devreme!

- Da, ştiu. Conştientă că vina era a ei, Mary îşi ceru scuze. îmi pare rău, dar am uitat. Iar apoi am văzut că sala de aşteptare era plină. Oricum, miss Vane, te rog să-l suni chiar şi acum pe doctor. Doctorul Bellamy vrea să vadă păsările din zona mlăştinoasă.

- înţeleg, doamnă doctor. Dar de ce nu-i preluaţi dumneavoastră pacienţii?

- Nu am cum s-o fac, pentru că îl voi însoţi pe doctorul Bellamy.

Miss Vane ridică din sprâncene şi-o aruncă o privire malițioasă.

- Te rog să inviți pacientul următor, miss Vane, îi spuse Mary.

Miss Vane se îndreptă spre uşă, dar se întoarse imediat şi-i spuse plină de venin:

- Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş pune prea mult preț pe această invitație, doctore. Nu înseamnă nimic. Doctorul Bellamy se află chiar acum cu singura femeie din viața sa care a însemnat ceva. Văzând că Mary nu-i răspunde, ieşi.

După plecarea ei, sună telefonul. Era Francis, care suna ca s-o întrebe cum merge la noua slujbă.

- Bine, m-am integrat aproape perfect. Iar mâine sper că mă voi muta în noul meu apartament.

- Mă vei invita la inaugurare?

- Sigur că da!

- Mary, de fapt te-am sunat să te invit în seara asta la un mic spectacol, care va avea loc aici în spital. Aş putea veni să te iau la şapte.

- Mi-ar face plăcere, Francis, dar nu ştiu cum aş putea să merg. Mark m-a lăsat liberă după- amiaza asta, nu i-aş putea cere să fiu liberă şi seara.

- Sunt convins că Mark nu s-ar supăra. De altfel, voi aranja eu cu el. El, de regulă, nu iese niciodată sâmbăta seara, iar dacă ar avea nevoie de tine, ți-aş putea face legătura aici, la acest spital. Am mai făcut asta.

- Dacă tu crezi că nu vor fi probleme cu Mark... mulțumesc pentru invitație.

- Este o plăcere pentru mine. Iar toți medicii şi personalul de aici abia aşteaptă să te cunoască. îl voi suna pe Mark să-i explic situația. Dar spune-mi, te rog, ce ştii despre starea lui sir Denning?

- Mark spune că face progrese vizibile.

- Perfect! Mary, cum te înțelegi cu celebra miss Vane?

- Mă tem că nu mă place foarte tare şi dacă mai stau mult de vorbă cu tine la telefon, nu-i voi deveni în nici un caz mai plăcută. Dacă nu te superi...

- Bine, Mary, ne vedem diseară. Vin să te iau puțin înainte de şapte.

Mary închise şi fugi înapoi în cabinet. O încânta gândul că petrecea o seară cu Francis. Invită în cabinet următorul pacient. înainte de a termina consultația, Mark reveni. Mary îi povesti despre refuzul lui miss Vane de a-l suna pe doctorul Wilcox şi-şi recunoscu vina.

- Nu-i nimic Mary, spuse Mark. M-am întâlnit cu doctorul Wilcox şi am aranjat cu el. Aşa că putem porni spre mlaştini, dacă ai terminat treaba pe aici. M-a sunat şi Francis să-mi spună despre invitația pe care ți-a făcut-o în seara asta...

- Da, am terminat.

- în acest caz...şi eu sunt liber, aşa că, după ce ne întoarcem din mica plimbare la care te-am invitat, eu voi rămâne aici la clinică, iar tu poți ieşi cu Francis.

- Da, abia aştept să ascult puțină muzică, să dansez. N-am mai fost la dans de mult ...

De fapt, nu mai dansase dinainte de moartea lui Alan. Mary se

gândi cu aceeaşi durere dintotdeauna că trebuia să lase în urmă trecutul. El şi căsnicia ei erau de domeniul trecutului.

- Eşti tânără, Mary, îi spuse Mark, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ai toată viața înainte. încearcă să-ți aminteşti asta, da?

- Da, promise Mary.

în jurul orei două, porniră la plimbare. Soarele strălucea pe cerul fără nori; lăsară repede în urmă străzile şi fabricile, fumul care plutea deasupra oraşului. Traversau acum o zonă cu câmpii întinse, cu sate care păreau adormite, apoi lăsară în urmă pădurile. Curând, drumul se îngustă şi ajunseră în zona mlaştinilor, unde singurele semne care atestau prezența omului erau casele mici de piatră, sau fermele izolate.

- Aceea este ferma familiei Stoke, Mary, îi spuse Mark deodată. Heyton, este un vechi prieten al meu, pasionat de păsări la fel ca mine. Ne-am construit ascunzători în locuri numai de noi cunoscute, mai ales pe deal, de unde le putem fotografia. Nu ştiu dacă-ți place mersul pe jos... Am putea urca dealul acela, să-ți arăt cuiburile de acolo. Priveliştea este minunată.

- Uiți că vorbeşti cu o scoțiancă, Mark, uiți că am crescut pe insulă; viața de acolo se aseamănă mult cu cea de aici. Mă simt ca acasă.

Mark îi zâmbi.

-îmi pare bine să aud asta, pentru că este zona care şi mie îmi place cel mai mult.

Un bărbat înalt, îmbrăcat într-o salopetă, le ieşi în cale. îl salută pe Mark cu prietenie, apoi văzând-o pe Mary păru brusc stânjenit.

- Bine ai venit, doctore; ai venit să vezi cuiburile?

- în general, da. Ţi-o prezint pe asistenta mea, doctoriţa Courage.

Mary îi întinse mâna cu prietenie. Omul, care începuse să-şi revină după uimirea provocată de prezenţa unei femei alături de Mark, o privi surprins când auzi că era asistenta lui. Nu puse întrebări şi pe măsură ce discuta cu doctorul Bellamy era convins că şi tânăra avea aceeaşi pasiune.

Mary asculta fascinată ce-i spunea omul despre cuiburile de prădători care îşi depuneau ouăle devreme, încă din februarie, iar acum, puii se pregăteau să abandoneze cuiburile.

- în fiecare an vin aici, îi spuse Mark; amicul meu, Heyton, are privilegiul de a locui aici. Păsările lui preferate sunt şoimii călători. Lângă prăpastia de acolo există un loc unde o pereche îşi face cuibul de câţiva ani. Cu puţin noroc, i-am putea vedea puii. Anul trecut am reuşit să stau aici o săptămână. Am asistat la o luptă pe viaţă şi pe moarte între un şoim şi un uliu. A fost fantastic.

- Am înţeles că trăiesc destul de mult, observă Mary. Dar spune-mi, te rog, cum deosebeşti o cioară de un corb?

- Ei bine, zise Mark, scoţându-şi ochelarii. Ulii îşi fac cuib acolo sus pe stânca de acolo şi trăiesc aproape cât omul. Seamănă cu corbii, dar sunt mai mari şi complet negri, iar ciocul lor este oval la vârf. Dar eu aş fi vrut să-ţi arăt uliul şopârlelor în zbor. Eşti obosită?

- Deloc. Aş vrea să văd mai multe cuiburi.

- Uite, ia binoclul, sunt cei de acolo, din spatele stâncii. I-ai văzut?

- O, da! exclamă Mary, care urmărea cu emoție o pasăre mare ca un uliu ce venea în picaj spre un punct în care probabil văzuse ceva ce putea fi vânat.

- Cred că în curând își vor face cuibul, zise Mark. Sezonul lor este din martie până în iulie. Ce zici, am putea merge acum să ne ascundem, să urmărim şoimii călători şi corbii?

- Sigur că da.

- Corbii, începu Mark, fac adevărate demonstrații acrobatice primăvara. Sunt fascinanți. Se pare că face parte din modul lor de a-şi curta femelele. Plonjează, se întorc în aer şi zboară chiar pe spate. Din fericire, nu aveam aparatul cu mine când i-am văzut prima oară făcând asta. Mark se întoarse brusc spre ea: Mary, sper că nu te plictisesc cu amănuntele astea?

- Să mă plictiseşti? Sunt fascinată de ceea ce văd! De mult nu m-am mai bucurat de un asemenea spectacol.

Mark o conduse fericit spre un peisaj superb, stânci, peisaj sălbatic de unde puteau urmări în linişte ce se petrecea spre partea din față a stâncii, care dădea spre mare. Mark îi arătă cuibul de corb şi cu ajutorul binoclului Mary desluşi puii care scoteau capul din îngrămădeala de bețe pene şi noroi. Aveau penele crescute, aşa cum le spusese domnul Heyton. Urmări cu atenție cum părinții veneau pe rând să-şi hrănească puii. Se gândi că nu va mai trece mult şi aceştia îşi vor lua zborul.

Timpul trecu repede, într-un mod foarte plăcut. Mark îi arătă o serie de păsări de mare şi mâncară ce le pregătise menajera lui. Apoi

porniră înapoi spre fermă cu paşi înceţi, de parcă amândoi regretau că venise timpul să plece.

- Din păcate, trebuie să plecăm, Mary, drumul de întoarcere ne mai ia timp şi trebuie să fim acolo la ora cinci.

Mary se ridică imediat deşi se vedea că ar mai fi stat.

- Sigur, dacă trebuie să mergem.

îşi luară rămas-bun de la domnul Heyton.

Până ce Mark aduse maşina, ea discută cu domnul Heyton, care-i puse multe întrebări despre clinică. în cele din urmă, o întrebă:

-A fost prima dată că urmăriţi aceste păsări?

-Da, recunoscu Mary.

- în acest caz, sunt sigur că veţi fi o companie plăcută pentru doctor. Mă bucură, pentru că a fost un singuratic în ultimii ani, iar pentru un bărbat această situaţie este foarte greu de suportat. Bărbatul şi femeia sunt făcuţi să fie împreună, doamnă doctor. Privindu-i mâna pe care avea verigheta, o întrebă: sunteţi căsătorită?

Mary nu se simţi deloc ofensată de întrebarea lui:

-Am fost. Soţul meu a murit anul trecut, domnule Heyton.

Fermierul nu mai zise nimic, dar o însoţi la maşină cu un zâmbet prietenesc, plin de simpatie.

Pe drumul de întoarcere, Mark deveni neobişnuit de tăcut. O singură dată o întrebă despre casa în care locuise cu soţul ei şi după ce ea i-o descrise nu mai spuse nimic.

Stând alături de el în maşină, ea începu să-şi pună întrebări în privinţa relaţiei lui cu Katherine Denning. Zâmbetul atotştiutor şi

malițios al lui miss Vane din acea dimineață îi apărea şi acum în fața ochilor. Nu avea rost să discute cu Mark despre secretara sa, pentru că gestul ei ar fi putut interpretat greşit.

Dar cu Francis va discuta chiar în seara aceasta, când va avea răgazul necesar. Francis era prietenul lui Mark; fusese asistentul lui şi o cunoştea bine pe miss Vane. Poate ar fi necesar la un moment dat să-l prevină pe Mark în privința ei.

Ajunseră la periferia oraşului Denborough înainte de ora cinci şi simțiră imediat diferența dintre acel loc minunat şi viața de oraş, cu fum, poluare, zgomot. Privindu-l pe furiş, Mary observă că Mark era trist şi îngândurat, că acel zâmbet de copil pe care-l observase în timpul vizitei la ferma domnului Heyton fusese înlocuit de un aer ursuz, plictisit. Amintindu-şi discuția cu domnul Heyton se întrebă dacă nu cumva Mark regreta c-o invitase să vină cu el, dacă nu cumva regreta c-o lăsase să pătrundă în lumea lui, aşa cum nu mai făcuse cu nici o femeie în ultimul timp. Aşa spusese Heyton; poate că, invitând-o în această după - amiază în compania lui, se temuse că ea va interpreta invitația din alt punct de vedere.

Poate se temuse că se va aştepta şi la alte invitații în continuare. Este desigur dificil pentru un bărbat şi o femeie care lucrează împreună să stabilească nişte baze clare pentru relația lor. Mark este un bărbat atrăgător, îşi spuse ea, dar...va înțelege curând că Alan ocupă încă primul loc în inima ei, că amintirea lui era cel mai drag lucru pentru ea? Sau poate miss Vane avusese dreptate. Era Katherine Denning singura femeie din viața lui, chiar dacă rupsese logodna cu el, căsătorindu-se cu altul?

Era desigur imposibil să-l întrebe, chiar să-i vorbească despre simțămintele ei. Cu toate acestea, va putea găsi o cale, să-i comunice că între ei va putea exista o prietenie adevărată durabilă, care-i va ajuta să-şi depăşească singurătatea.

Mark întoarse maşina pe strada Grey şi imediat se ivi clinica.

După ce opri motorul, Mark se întoarse spre ea:

- Sper că plimbarea asta prelungită nu te-a obosit?

- Nici vorbă! îmi place să merg pe jos, iar tot ce mi-ai arăta despre păsări m-a fascinat. Atât de mult, încât aşa fi dispusă să aflu chiar şi detalii.

- Adevărat? întrebă Mark privind-o, ochii aprinzându-i-se brusc de o lumină interioară.

Dar Mary nu-i dădu răgaz să continue:

- Acum, dacă ştiu unde se află zona aceea, poate că domnul Heyton nu se va supăra să mă primească din când în când... Voi avea grijă să nu deranjez cuiburile.

Lumina din ochii lui păli.

- O să-l sun pe Heyton şi lucrurile se vor aranja, replică el rece. Iar acum, grăbeşte-te, bănuiesc că vrei să te schimbi pentru întâlnirea cu Francis.

- Dar.... începu ea uluită de schimbarea de ton. Nu-mi ia prea mult să mă schimb. Dacă vor fi telefoane...

- Le voi rezolva eu, i-o reteză Mark. Mâine seară eşti de gardă, nu uita.

De cum intrară în clinică, auziră zgomotul maşinii de scris a lui miss Vane.

Capitolul 5

Muzica răzbătea deja pe pajiştea din faţa spitalului când Francis o conduse spre locul unde se aflau asistentele.

Francis o prinse de braţ.

- Doctore Courage, să stabilim un lucru, înainte ca lumea să se îngrămădească aici; vom dansa cel puţin zece dansuri în seara asta, înainte să-mi fii răpită din braţe. De acord?

- Sigur că sunt de acord! exclamă Mary zâmbind. Dar cum s-ar putea întâmpla asta, Francis, doar nu cunosc pe nimeni în afară de tine aici?

- Nu încă, dar o vei face curând. Vestea că Mark are o nouă asistentă s-a răspândit cu iuţeala fulgerului şi toată lumea aşteaptă să te cunoască. Pentru asta, o să lăsăm poşeta ta aici, pe acest scaun, şi o să mergem imediat la dans, să mă asigur c-am dansat cu tine. Apoi, te voi prezenta asistentei şefe, după care te voi lăsa singură în gura lupului, cum se spune!

Mary începu să râdă alături de el sub influenţa acelui moment vesel şi începură să danseze.

Era o formaţie bună, iar Francis dansa destul de bine, paşii lui erau uşor de urmat, chiar dacă ringul era aglomerat.

înainte de a ajunge aici luaseră masa, iar ea îi încredinţase îngrijorarea ei legată de miss Vane. Francis o asigură că nu avea de ce să se teamă de ea.

- Este cam maliţioasă, e adevărat, dar atât. Te asigur, Mary. Probabil că nu te place pentru că eşti femeie şi una foarte frumoasă, dar pe Mark îl divinizează, şi indiferent ce-ar gândi nu va lăsa să

răzbată vreo vorbă în afară, ca să nu-l prejudicieze pe el. Eu nu mi-aş face probleme dacă aş fi în locul tău şi nici nu i-aş spune nimic lui Mark, deocamdată. Iar Mark Bellamy te asigur că este un bărbat cu coloană vertebrală, bine educat, şi nu va face nimic care să trezească bârfe. Aşa că nu-ţi mai face probleme inutile Mary.

- Mi-ai luat o mare greutate de pe inimă, Francis.

- Miss Vane se va domoli, după ce se va obişnui cu tine şi va realiza că nu vrei să i-l sufli pe preţiosul ei Mark. Este foarte geloasă şi posesivă şi... muzica se opri: a fost extraordinar, Mary! Iar acum să mergem să te prezint asistentei şefe. Uite-o, este acolo.

Francis o conduse spre o femeie foarte frumoasă cu părul blond, care făcu un pas înainte din cercul de asistente în care se afla, pentru a o întâmpina pe Mary. Dar nu apucă să spună nimic, pentru că unul din medici o prinse pe Mary în braţe şi începu să danseze cu ea.

- Eşti Mary Courage, noua asistentă a doctorului Bellamy? Abia aşteptam să-ţi vorbesc, doctore. Dar iartă-mă, nici n-am apucat să mă prezint: sunt Clive Denning.

- Fiul lui sir Denning?

El înclină din cap. Mary avu impresia c-o făcuse oarecum dezamăgit.

- Nu mă mai ţii minte, nu?

- Nu, mă tem că nu. Dar...

El zâmbi.

- L-am cunoscut pe soţul tău, îi spuse. Eram la Sydney, unde derulam nişte afaceri pentru tatăl meu şi astfel ne-am împrietenit. îmi

pare foarte rău că Alan nu mai este printre noi, era un bărbat minunat.

- Da, zise ea cu sufletul împietrit.

Clive Denning continuă:

- Cred că este absurd să-ți cer să-ți aminteşti de mine, dar ne-am întâlnit o dată când erai cu Alan la spital, după accident. Eu veneam din Australia şi locuiam la părinții lui.

- Aşadar, ție-ți spunea Snow! exclamă Mary.

- Exact. îmi spunea aşa din cauza părului meu blond.

- Si i-ai cunoscut părinții ?

- Da, foarte bine. Aveau o fermă de oi nu departe de Goulburn; am stat la ei câtva timp.... dansul se termină şi Clive o conduse spre un scaun. Sunt un cuplu fermecător. Alan era fiul lor cel mare.

- Mai vorbeşte-mi despre ei, îl rugă ea. Nu i-am cunoscut, dar am purtat corespondență şi continuăm chiar şi acum, după moartea lui Alan. De fapt, ei nici n-au ştiut cât de bolnav a fost fiul lor. El a vrut să fie aşa.

- Da, ştiu că nu voia să le creeze probleme, spuse Clive.

încă mai vorbeau despre părinții lui Alan când apăru Francis să-şi recupereze partenera. Mary îl privi de parcă nu l-ar fi cunoscut, cu o asemenea tristețe în priviri, încât Francis avu o strângere de inimă. Dar ea îşi reveni imediat şi-i zâmbi de parcă acel moment de mare tristețe nici n-ar fi existat.

- Trebuie să ți-o prezint pe sora mea, spuse Clive. Este asistentă aici, iar eu sunt escorta ei. O voi aduce şi vom continua discuția în patru, desigur, dacă doctorul Donohue acceptă.

Francis nu se opuse. Restul serii trecu într-un mod foarte plăcut, alături de personalul spitalului, de asistenta şefă. La miezul nopţii, se termină muzica. Nu mai era nici urmă de tristeţe în ochii lui Mary când Francis o conduse spre casă. Cu toate acestea, era foarte tăcută, iar Fracis îngrijorat că se întâmplase ceva cu ea. Deveni brusc conştient de bariera dintre ei.

Mary însă nu părea conştientă de asta. îi ură noapte bună după ce-i mulţumi politicos pentru seara frumoasă pe care i-o oferise.

După ce se despărţi de ea, Francis era conştient că pentru a doua oară în viaţă se afla în pericol să se îndrăgostească de de această tânără frumoasă, căreia i se spunea pe vremuri Prinţesa de gheaţă...

- Veronica dragă, tatăl tău n-ar fi prea fericit dacă ar afla că ai refuzat petrecerea de ziua ta.

Katherine Denning îşi privi fiica vitregă, care ţinea o ceaşcă de cafea în mână şi părea tristă şi obosită, aşa cum n-o mai văzuse niciodată. Boala tatălui ei o solicitase foarte mult, poate mai mult decât îşi imaginase Katherine. Cu toate că acesta nu se mai afla în pericol acum şi nu aştepta decât încuviinţarea doctorului Carpenter pentru a părăsi spitalul, Veronica tot îşi mai făcea probleme în privinţa lui. Dar nu împărtăşea temerile ei mamei vitrege, aşa cum o făcuse până acum, iar aceasta nu ştia cum s-o facă să i se destăinuie.

- Ei bine, Vero, nici măcar o cină festivă nu vrei să organizăm de ziua ta? M-am gândit că ai dori să-ţi inviţi prietenii de la spital...pe doctorul Donohue, care este un tânăr destul de plăcut...pe prietena ta, Cecily...

- Da, oftă Veronica, presupun că dacă am da o petrecere, l-am

invita şi pe doctorul Donohue. A fost foarte atent cu mine de când s-a înbolnăvit tata. Dar chiar trebuie să organizăm o petrecere de ziua mea? împlinesc douăzeci şi unu de ani...

- O, draga mea, vorbeşti de parcă ai împlini o sută! Numai când ajungi la vârsta mea nu-ţi mai serbezi ziua, în speranța că lumea uită cât împlineşti...Sunt convinsă că tatălui tău nu i-ar plăcea să audă că ai trecut peste ziua ta asta fără s-o sărbătorești. Numai din cauză că el s-a îmbolnăvit...

Veronica se ridică brusc.

- Niciodată nu s-a mai simțit atât de rău. Iar o problemă coronariană nu este ceva atât de simplu. N-aş fi crezut că tocmai tu...

Timp de şapte ani, relația dintre mama şi fiica vitregă fusese una destul de apropiată, bazată pe faptul că se plăcuseră de la început. Katherine era foarte apropiată de amândoi copiii vitregi, dar Clive, fiind mai mare, avusese mai puțină nevoie de ea. Veronica era încă la şcoală când se cunoscuseră, era puțin timidă şi stânjenită, dar se vedea că-şi doreşte o prietenă, cineva cu care să poată discuta.

Acum era adult, o fată deosebit de frumoasă, cu capul pe umeri. Cu toate acestea, de la atacul suferit de tatăl ei, atitudinea Veronicăi se schimbase mult.

Katherine simți fără să ştie de ce, că fiica ei vitregă nu mai avea aceaşi încredere în ea ca altădată. De parcă pentru prima oară după şapte ani începuse să se îndoiască de devotamentul Katherinei față de tatăl ei, sau dacă nu era chiar aşa, începuse să aibă semne de întrebare.

Privindu-şi fiica vitregă încruntând din sprâncene, Katherine se întrebă ce ar fi fost bine să spună pentru a detensiona situația, pentru a

pune relația lor pe vechile baze. Oare era bine să-i ceară o explicație Veronicăi, s-o întrebe de ce-şi schimbase atitudinea? Sau poate nu era potrivit să-i pună vreo întrebare?Oare era mai bine să pretindă că n-a observat schimbarea ei de atitudine? De fapt, Charles avusese acel atac cu două săptămâni în urmă şi-şi revenea uimitor de bine. Probabil că la întoarcerea lui acasă, lucrurile vor reintra pe făgaş.

Poate era mai bine, îşi spuse Katherine, să lase lucrurile aşa cum erau, să se poarte ca şi cum n-a observat nimic, să lase ca bunul- simț al Veronicăi să învingă, să depășească bariera care se ridicase între ele.

Dar ce determinase schimbarea Veronicăi? De ce încetase fata să mai aibă încredere în ea? De ce vorbele ei sunaseră atât de amar, când vorbise despre boala tatălui ei? Desigur, ca asistentă, Veronica ştia destul de multe despre bolile de inimă, despre aceste atacuri care uneori nu mai puteau fi prevenite.

Katherine îşi luă inima în dinți.

- Draga mea, doar nu insinuezi că atacul suferit de tatăl tău se datorează faptului că l-aş fi neglijat?

- Sigur că nu, Katherine! izbucni vehement Veronica.

Katherine ar fi vrut să-i mai pună întrebări, dar se opri.

- Ştiu că ai făcut tot posibilul pentru tata, continuă Veronica. Se uită la ceas. Trebuie să plec acum, altfel voi întârzia.

- Sigur, nu este bine să întârzii, sublinie Katherine şi se ridică s-o conducă.

Şoferul îi adusese maşina în fața scării.

Katherine mai făcu o încercare:

- Draga mea, tot n-am stabilit nimic legat de ziua ta. Nu vreau să

par plictisitoare, să te conving că este un motiv real de sărbătoare, dar sunt convinsă că aşa şi-ar dori tatăl tău. Ştii că nu suportă să fie tratat ca un invalid, iar o petrecere l-ar mai înveseli, poate. Ar avea un efect psihologic bun asupra lui, nu crezi?

- Poate că aşa ar fi, cedă Veronica. Dacă aşa crezi, Katherine. Oricum trebuie să plec, am întârziat deja.

- Desigur, draga mea. Katherine ridică fața ca întotdeauna, pentru ca Veronica s-o sărute înainte de plecare. Fata ezită o secundă, apoi îşi şterse obrazul de al mamei vitrege. îl invit eu pe doctorul Donohue sau o faci tu? o întrebă Katherine.

- Mai bine invită-l tu. O să-i spun şi Ceciliei. Pe cine te-ai mai gândit să inviți?

- Nu ştiu, răspunse Katherine luată prin surprindere. Ar fi mai bine să decideți tu şi Clive. El mi-a spus s-o invit pe Mary Courage.

- Pe doctorița Courage? se încruntă Veronica.

- Da, noua asistentă a doctorului Bellamy. Clive a cunoscut-o săptămâna trecută, la petrecere.

Veronica urcă în maşină şi trânti portiera cu violență.

-Mda. Presupun că dacă o inviți pe ea şi pe Donohue, o să-l inviți şi pe Mark Bellamy.

Veronica n-o privi pe Katherine când spuse aceste vorbe, porni motorul, iar Katherine rămase uluită, incapabilă de a găsi pe moment o explicație.

- Veronica, nu te înțeleg, draga mea. Doar nu vrei să-l invit pe Mark...există vreun motiv pentru care ar trebui s-o fac?

- Nu văd de ce n-ai face-o! exclamă Veronica, evitându-i privirea.

Dacă îți pasă de tata.

- Dar...

- Te rog, Katherine, nu mă face să mai spun ceva. Veronica demară, lăsând-o pe Katherine la fel de nedumerită. Făcu semne disperată după maşină.

- Veronica! Stai! Aşteaptă! Cred că trebuie să stăm de vorbă. îmi datorezi o explicație, nu crezi? De ce afirmi că am toate motivele să-l ivit pe Mark? Doar nu sugerezi că nu-mi pasă de tatăl tău?

Veronica opri.

- Nu sugerez nimic. Sau cel puțin, nu ăsta a fost scopul meu. Katherine, erai logodită cu Mark Bellamy înainte de a te mărita cu tata?

- Și dacă ar fi fost așa? Katherine era șocată şi furioasă, cu toate eforturile pe care le făcea să se controleze.

Veronica o privi cu ochii plini de lacrimi.

-O, Katherine, te rog încearcă să înțelegi. Lumea vorbeşte pentru că te vezi destul de des cu el, pentru că el a fost zilnic aici. Şi pentru că tata e bolnav. Am auzit atâtea vorbe cu subînțeles, insinuări. M-au mâhnit teribil...am ştiut că trebuia să te previn, dar n-am ştiut cum s-o fac. N-am vrut să te rănesc cumva.

- Sper că nu i-ai crezut, Veronica? izbucni Katherine. Mark este medicul meu, de aceea vine sau sună. Nu este nimic altceva între noi, îți dau cuvântul meu.

Veronica întinse mâna spre ea.

- Nu i-am crezut, Katherine. Dar mi-a fost teamă. M-am temut pentru binele tău şi al tatei, atât. Trebuia evitată situația asta.

- Cum s-o fi făcut, Veronica? Oamenii sunt liberi să comenteze...

-Mark Bellamy nu este singurul doctor din oraş. Sau este?

- Nu, nu este singurul, ai dreptate. Katherine făcu un pas înapoi iar mâinile îi căzură lateral, semn de disperare. Nu o putea învinui pe Veronica. Era un copil, nu înțelegea răutățile oamenilor. Iar acum, după şapte ani de devotament, de sacrificii, de dragoste, oamenii încă mai vorbeau, legând numele ei de cel al lui Mark. Preferau să uite că Mark îi salvase viața soțului ei în acel accident, deşi nu era medicul lui personal.

Nu ştiuseră cât de aproape de moarte fusese acesta, nu ştiuseră ce rol avusese Mark chiar şi în salvarea vieții plăpânde pe care o adăpostea în trupul ei.

Katherine îşi vizitase soțul la câteva ore după ce trecuse criza şi mulțumită lui Mark reuşise să apară calmă, să privească lucrurile cu oarecare normalitate. Astfel reuşise să-l degreveze pe soțul ei de povara de a o fi ştiut în primejdie. Era foarte important în acest moment ca el să nu-şi facă griji pentru ea. Dar aşa cum îi reamintise Veronica Mark Bellamy nu era singurul medic din oraş.

Katherine trase aer în piept, oftă. Pentru binele lui Mark dar şi pentru a stăvili bârfele care apăruseră în jurul lor, era bine să caute alt medic. Mai era şi doctorița Courage, asistenta lui Mark.
Era femeie. Lumea nu mai avea ce să comenteze dacă apela la serviciile acesteia. Numai despre Mark se iveau bârfe din cauza fostei lor relații, pentru că fuseseră logodiți şi se iubiseră.

Lucrurile nu fuseseră prea bine rezolvate, era adevărat. Katherine, asistentă pe atunci, se căsătorise cu unul din pacienții săi, un bărbat

foarte bogat, cam trecut de prima tinerețe, şi iată că societatea din Denborough n-o iertase nici acum. Poate că lumea fusese permanent suspicioasă în privința motivelor care o făcuseră să procedeze astfel, poate că nu prezentase încredere pentru acei oameni bogați din oraş, care formau cercul de prieteni ai lui Charles.

începu să se întrebe îndreptându-se încet spre casă câți din prietenii lui Charles o plăceau cu adevărat, câți credeau că îşi iubeşte soțul şi este fericită în această căsătorie. Nu putu să nu se întrebe câți din cei care sunaseră exprimându-şi simpatia față de situația grea în care se afla familia ei, după ce închideau telefonul îşi aminteau de bârfele auzite? Dacă până şi Veronica ajunsese să se îndoiască de ea, la ce se putea aştepta de la ceilalți?

Intrând în casă, îl văzu pe Clive care cobora scara şi pe moment avu tendința de a se ascunde de el, pretextând că nu-l văzuse.

Dar Clive o zări şi o salută, zâmbindu-i fermecător, ca de obicei.

- Bună dimineața, dragă Katherine, îi spuse Clive. Se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi o luă de braț şi o conduse spre salon. Să bem cafeaua împreună, chiar dacă ai luat micul dejun cu Veronica, aşa cu noaptea în cap. Aş vrea să discut cu tine, măcar zece minute.

- Cu plăcere, spuse ea cu o strângere de inimă, gândindu-se că poate şi el auzise bârfele din oraş. Oare şi el avea intenția să-i țină o predică despre ce era bine să facă?

După ce se aşezară şi menajera le aduse cafeaua, Katherine îl întrebă nerăbdătoare:

- Ce voiai să mă întrebi, Clive?

- Oh! Era să uit! îți aminteşti că am discutat acum câteva zile

despre aniversarea Veronicăi? Ai discutat cu ea? Este de acord?

Katherine simți cum obrajii i se colorează uşor. Clive însă nu observă că era puțin jenată.

- Ei bine? Ai vorbit ?

- Da, răspunse Katherine. Chiar acum dimineață, la micul dejun. Dar nu era prea interesată de petrecerea asta... Ar vrea să...

- La naiba! exclamă Clive, cum să nu fie interesată de o petrecere la vârsta ei? Mi se pare că exagerează cu îngrijorarea, mai ales acum după ce tata a depășit ce era mai rău. Dar oare tatei i-ar plăcea să se organizeze o petrecere? Mai precis starea de sănătate i-ar permite?

- Tatăl tău a trecut peste ce a fost mai rău, după cum ai spus şi tu. Desigur va trebui să ducă o viață liniştită o vreme, dar mi-a spus că nu vrea să renunțăm la petrecerea de ziua Veronicăi. Cu toate astea....

- Bine, şi atunci, de ce să n-o organizăm? Veronica te va asculta în cele din urmă, mai ales dacă-i vei spuen că asta este dorința tatei. Dar tu ştii de ce mă agit atât cu petrecerea asta?

- Nu... doar dacă nu vrei s-o inviți pe doctorița Courage?

El zâmbi

- Vezi c-ai ghicit? Asta intenționez, numai că situația este cel puțin ciudată. Ti-am spus că l-am cunoscut pe soțul ei? Era un bărbat foarte decent si mi-a fost amic o vreme, mai ales la Sydney. Tocmai din acest motiv n-as vrea să-i fac fostei lui soții o invitație personală, mai ales că n-a trecut decât un an de când a murit bietul om...N-as vrea să par nerăbdător... dar as vrea să încep o relație cu ea si nu vreau s-o fac cu stângul...

Katherine îl privi cu simpatie. Clive era un tânăr cu un chip

armonios, atrăgător, care până acum nu dovedise că ar vrea să aibă o relație mai serioasă cu vreo femeie, cu toate că era asaltat de tinerele din Denborough, fiind cel mai eligibil holtei din oras. In ultimul timp fusese interesat de amica Veronicăi, Cecily, dar destul de repede relația se răcise. Oare acum era interesat cu adevărat de asistenta lui Mark? Asa i se părea si spera din toată inima ca această relație să aibă un viitor.

- Dragul meu, exclamă Katherine, voi face tot posibilul să te ajut în privința asta. Făcu o pauză dorind să-l poată face confesorul ei în problemele legate de Mark, dar se opri la timp. Nu era momentul să se gândească la ea, nici să-l îngrijoreze cu problemele ei. Iți place Mary?

Clive îi luă mâna în palmele sale mari si o privi lung:

- Chiar foarte mult, Katherine. Mi-a plăcut de prima dată când am văzut-o la spital la Alan, dar atunci nu mă puteam gândi la asa ceva. Mary este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o. Când ne-am întâlnit prima dată nici nu m-a observat.

Acum însă, am stat mai mult de vorbă...poate voi avea succes...

- Vei avea, dragul meu, totul este s-o faci să înțeleagă c-o placi. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine...

Clive luă ultima gură din cafeaua pe care i-o turnase, apoi se uită la ceas.

- Trebuia să fiu pe drum de acum, dar m-am lăsat purtat de amintiri, Katherine. Ti-am destăinuit cele mai ascunse secrete; dar ştiu că nu mă vei trăda! îți spun sincer, Katherine, că eşti cel mai bun lucru pe care mi l-a scos viața în cale. Tata a avut un noroc fantastic. Câteodată mă gândesc cum ne-am fi descurcat fără tine. Mai ales tata.

Cred că eşti foarte mândră când te gândeşti cât l-ai făcut de fericit şi cât de mult depinde de tine. Şi-a deschis aseară inima faţă de mine şi mi-a mărturisit câte ai făcut pentru el.

- N-am ştiut asta... mărturisi Katherine cu lacrimi în ochi. Evită privirea lui Clive. Nu trebuia să-l lase s-o vadă cu lacrimi în ochi, să-şi pună întrebări în privința ei, să se îngrijoreze. încet, se detensionase. Fără să-i ceară, Clive îi oferise ceea ce-i trebuia pentru a se simți bine, pentru a-şi recăpăta încrederea în sine. Pentru ea, părerea lui Charles conta cel mai mult. Dacă se considera fericit cu ea, dacă îi mărturisise asta lui Clive cu o seară în urmă, bârfele din oraş nu aveau cum să-l afecteze. Nu era nimic adevărat din ce se bârfea, iar Charles ar fi trebuit să ştie asta cel mai bine.

- Katherine, draga mea, te-au deranjat cumva vorbele mele? o întrebă Clive sărind în picioare. Am spus ceva ce nu trebuia? o întrebă el, observându-i lacrimile.

- Nu, răspunse ea ridicându-se şi sprijinindu-se pentru o clipă de umărul lui. Nu m-ai deranjat cu nimic, din contră, m-ai făcut să mă simt fericită şi mândră. îți mulțumesc mult, ai spus exact ce voiam să aud la momentul potrivit.

Clive o prinse în brațe.

- Când te văd alături de tata, Katherine, îmi dai speranță că mă voi căsători şi eu curând. Numai dacă aş avea norocul să găsesc o femeie ca tine! Clive îi ridică fața spre el şi o sărută pe frunte. Dar acum trebuie să fug, sunt în mare întârziere. Pot lăsa pe umerii tăi pregătirile pentru petrecerea Veronicăi? Sunt sigur că dacă o vei invita pe Mary Courage,

nu te va refuza. Au revoir, draga mea. Ne vedem la cină.

Katherine îl urmări cu privirea, apoi mai rămase o vreme afară, pe aleea din fața casei.

Se afla în același loc când majordomul Ellis veni să-l anunțe pe Mark. Nici nu apucă să spună ceva, că Mark o privi lung, spunându-i:

- Katherine, bună dimineața. Am venit cu Mary Courage, asistenta mea, pentru că te voi lăsa sub supravegherea ei temporar. Nu te deranjează?

Katherine se forță să-i zâmbească.

- Nicidecum, Mark. De altfel, cred că ar fi mai bine ca Mary Courage să se ocupe de mine. Abia așteptam s-o cunosc mai bine.

Mark oftă.

- Să înțeleg că ai auzit și tu ce se vorbește despre noi?

- Da. Katherine încerca să-i zâmbească în continuare, dar asta însemna un efort. întinse tristă mâna spre el. Mi-a spus Veronica de dimineață. O, Mark îmi pare atât de rău! Ai făcut atât de mult pentru mine și Charles....nu trebuia să se ajungă aici.

Mark îi luă mâna, i-o sărută și-i spuse:

- Voi fi aici când îți va veni sorocul, Katherine.

Nu mai așteptă răspunsul ei, ci porni s-o aducă pe Mary Courage.

Katherine mai lăsă să-i scape câteva lacrimi, simțindu-se mai ușurată.

Mary se întoarse la clinică împreună cu Mark. Pe când ieșeau pe porțile de la Crosby Hall, Mark o întrebă:

- Ți-a plăcut, nu?

Mary, luată prin surprindere de întrebare, îi răspunse la fel de direct:

-Mi-a plăcut, Mark, mi-a plăcut chiar foarte mult. Cred că lady Denning este o femeie încântătoare, cu mult curaj.

- Aşa este, întări Mark. Apoi tăcu un minut sau două, după care începu să discute fără nici un fel de implicare emoţională cazul Katherinei Denning. Mary ascultă foarte atentă ce-i spuse. în timp ce-l asculta, nu putu să nu se întrebe care erau adeăvratele lui sentimente.

- Când ajungem la clinică, o să-ți arăt radiografiile şi rapoartele medicale şi o scrisoare de la sir Julian Adams. Oricum, o poți considera pacientă de acum.

Mary îi aruncă o privire piezişă.

- Chiar vrei s-o preiau eu, Mark?

Figura lui nu trădă nimic.

- Desigur, Mary. Cu intenția asta te-am dus s-o vezi pe lady Denning. Iar eu te voi ajuta în orice clipă.

- Ştiu, dar... îl privea încă nesigură. Nu putea insista cu întrebările. Mark era şeful ei, iar rolul ei era să-şi asume responsabilitățile fără să pună prea multe întrebări, sau să ceară explicații.

Deodată, Mark o privi lung:

- Mary, îi spuse, am fost logodit cu Katherine Denning cu câțiva ani în urmă. Din nefericire, deşi au trecut şapte ani de atunci se pare că nu toată lumea din oraş a uitat de logodna asta. Mai sunt destui dispuşi să explice boala lui sir Denning printr-o anumită prismă...

Oricum, se vorbeşte pe seama mea şi a Katherinei, de aceea am hotărât să renunţ la caz.

- înţeleg. Luminile semaforului se schimbară şi Mark îşi reîntoarse atenţia asupra drumului.

- Cred că şi tu ai auzit comentarii.

- Eu... Mary roşi. Da... am auzit. Numai că...

Mark o întrerupse.

- De la cine? Desigur, dacă poţi să-mi spui....

- Francis mi-a spus că ai fost logodit cândva cu Katherine Denning. El...

- Francis? repetă Mark. Dumnezeule, doar nu vrei să spui că el ţi-a spus toată bârfa asta mizerabilă?

- Nu. Mary scutură din cap cu multă hotărâre. îi explică apoi situaţia în care Francis îi vorbise despre lady Denning şi văzu cum mânia din ochii lui piere încet. Ai fost chemat la sir Denning, în noaptea în care am sosit. L-am întrebat cine este sir Denning şi atunci mi-a spus. Mi-a spus că s-ar putea să aud din altă parte şi că este mai bine să aflu de la el. Francis îţi este foarte loial, Mark.

-Da, spuse Mark, aşa am crezut întotdeauna. Apoi făcu o pauză, aparent pierdut în gânduri. Aşadar ai auzit de la Francis. Ai mai auzit asta şi de la altcineva, Mary?

-Da, de la miss Vane.

Era evident că se aşteptase la acest răspuns, pentru că Mark se întoarse rapid spre ea.

- Crezi că ea este responsabilă de răspândirea acestei bârfe, Mary?

Crezi asta?

- Nu ştiu, mărturisi Mary. Bănuiesc că ar putea fi. Deşi miss Vane îți este foarte loială. Chiar te deranjează această bârfă, Mark?

- Crezi că aş fi abandonat cazul, dacă nu m-ar fi deranjat?

- Nu ştiu, dar ar putea fi o exagerare...

- Da, ar putea fi, dar nu cred că este aşa. A ajuns şi la urechile Katherinei! A auzit o versiune de la fiica ei vitregă, Veronica, probabil auzită de la spital. Şi toate astea se întâmplă acum, când soțul ei este bolnav, când ea are nevoie de linişte şi calm.

Numai un naiv ca mine putea să creadă că totul a fost dat uitării într-un loc ca acesta, în care fiecare ştie mai bine ce se petrece în casa vecinului, decât în propria sa casă. Oricum, o să discut cu miss Vane, adăugă el iritat.

- Sper că n-o vei concedia, nu?

- Dacă ea a răspândit bârfa, o voi face. Nu-mi este indispensabilă.

- Nu, Mark, dacă ai face asta, cred că i-ai frânge inima.

Mark o privi uimit, dar şi exasperat.

- Voi, femeile! zise dezgustat, apoi pufni în râs. Cine să vă înțeleagă? Indiferent dacă este sau nu vinovată de bârfele astea, miss Vane nu s-a purtat frumos cu tine şi ar trebui s-o concediez numai pentru acest motiv. Dar văd că tu îi iei apărarea. De ce o faci?

- Poate pentru că sunt şi eu femeie. Şi pentru că o înțeleg.

Mark opri motorul şi se întoarse spre ea.

- în acest caz, poate ar fi mai bine să vorbeşti tu cu ea. Eu îmi pierd răbdarea cam repede. Iar acum cred că mă voi duce la vizite, dacă tu faci chirurgia.

- Sigur că da.

Mary vru să coboare, dar brațul lui Mark o opri.

- Aş vrea să mai ştii, Mary, că toate aceste bârfe nu au nimic la bază. Eu şi Katherine am terminat cu mult timp în urmă relația noastră şi nici unul din noi n-a avut intenția de a o relua. Katherine are o căsnicie fericită cu sir Charles, va avea un copil care va însemna totul pentru ea; eu, la rându-mi, îl respect pe sir Charles. Sper că mă crezi când îți spun toate astea.

Mary îi înfruntă privirea, ştiind că tot ce-i spunea el era adevărat.

- Te cred, Mark, îl asigură ea cu blândețe.

- îți mulțumesc, Mary. Mark trase aer în piept de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi se mulțumi să-i ia mâna. Las-o deocamdată pe miss Vane, zise el. O să mă mai gândesc cum este bine să procedez cu ea.

Mary coborî din maşină.

Miss Vane, de parcă ar fi aşteptat acest semn, ieşi imediat cu o listă de mesaje în mână. O salută rece pe Mary înclinând din cap şi se îndreptă spre Mark, iar chipul i se lumină subit şi-i zâmbi.

Mary intră în sala de consultații şi-şi puse poşeta pe birou. Aşteptau cel puțin douăzeci de pacienți în sală şi-l chemă pe primul.

La douăsprezece şi jumătate, apăru Francis. O privi conspirativ şi-şi duse degetul la buze:

- Am trecut pe lângă dragon fără să mă vadă! Ce-ar fi să luăm masa împreună, Mary? Mark este ocupat cu pacienții. Sunt liber după-amiază.

îi era imposibil să reziste farmecului natural al lui Francis.

Cu toate acestea, Mary oftă.

- Nu încerca să mă distragi. Tocmai tu! Uiți că acum sunt asistenta lui Mark, sunt generalist! Cum să pot pleca de aici la mijlocul săptămânii? Nu mai sunt rezident.

- Mark nu se supără, insistă Francis. O să-i cer eu voie pentru tine, dacă vrei. Iar dacă nu vii cu mine la masă, voi aduce masa aici. Şi dacă nici această ofertă nu te tentează, mă gândeam să te conduc acolo unde ai vrea să mergi, indiferent dacă este vorba de cumpărături. Şi aş vrea să discut cu tine ceva ce nu mai suportă amânare. Este vorba de ...

- Mark? Mark şi familia Denning?

- într-un fel. Ai auzit şi tu bârfele?

Ea încuviință.

- Da, şi am discutat cu Mark, chiar! Am fost amândoi la Katherine de dimineață. Mă voi ocupa eu de ea de acum înainte.

Francis păru oarecum uşurat.

- Mă bucur să aud asta, Mary. Chiar foarte mult. Deşi... va fi o mare răspundere pentru tine.

- Niciodată n-am fugit de responsabilități, Francis.

- Nu mi-aş fi imaginat asta despre tine, dar în acelaşi timp... Mary, ştii că te admir foarte mult. Şi poate chiar mai mult, dacă asta te încântă şi ai ce face cu inima mea. Ti-o ofer gratis, pentru totdeauna. Ce zici de asta?

înainte ca Mary să-i poată răspunde, se deschise uşa şi miss Vane îşi făcu apariția în salon.

Mary se ridică şi o întrebă:

- Ei bine, miss Vane, ce doreşti?

Miss Vane nu-i răspunse la întrebare. Cu o exclamaţie, se întoarse şi ieşi.

- Dumnezeule! exclamă Francis. Cu mintea puţină a acestei femei, reputaţia ta va fi compromisă. Sunt convins că acum îi relatează totul lui Mark, asta dacă o ascultă.

îmi pare rău, Mary, crede-mă.

Mary îl privi iritată.

- Nu contează, Francis. Fii liniştit. Mergem să luăm masa şi uită totul. Mark n-o să plece urechea la ea.

Cu toate acestea, Mary nu-şi găsi liniştea până când Mark nu li se alătură şi-i spuse:

- Mary, am concediat-o pe miss Vane, fără a-i oferi altă explicaţie. Apoi începu să toarne sherry.

Capitolul 6

Zilele de primăvară treceau repede şi curând veni vara. în Denborough, oraş destul de poluat din cauza fabricilor din oraş, vara se încăpăţâna să fie una frumoasă, poate cea mai frumoasă din ultimii zece ani, după cum spuneau oamenii.

Florile îşi ridicau vesele capetele viu colorate de peste tot, din parcuri până în grădinile care mărgineau galeria de artă sau primăria.

La sfârşitul săptămânii, cei care nu voiau să facă un drum destul de lung până la mare, se duceau la piscinele din oraş, sau vâsleau pe râu. Bicicliştii, familiile cu copii, cuplurile de îndrăgostiţi porneau spre zona mlăştinoasă, unde organizau picnicuri, făceau băi de soare, apoi se întorceau în oraş bronzaţi şi veseli, la amurg.

Pentru Mary, care se implicase în munca de la clinică, era o vară

fericită, plină de evenimente. Amintirea lui Alan dăinuia şi acum, dar treptat începu să nu mai doară atât de tare şi deveni în mod ciudat parte din fericirea pe care o simțea acum.

Trecutul era trecut,viitorul părea plin de promisiuni.

Pacienții îi deveniseră apropiați, se sfătuiau cu ea nu numai în probleme de sănătate, îşi făcu noi prieteni. Printre aceştia, desigur, familia Denning, unde, după ziua Veronicăi începu să fie invitată tot mai des, să joace tenis, la petreceri, să danseze.

Sir Charles, după trei luni de convalescență, îşi revenise foarte bine, dar reducând programul de lucru la cinci ore pe zi spre mulțumirea Katherinei.

Cu aceasta, Mary devenise destul de apropiată. Katherine era cu opt ani mai mare; cu toate acestea, se înțelegeau foarte bine şi aveau multe în comun. Katherine era o pacientă model, nu se plângea niciodată, deşi nu totul îi mergea bine. Mary reuşi s-o convingă să petreacă mai multe ore pe zi în pat pentru că i se apropia termenul.

- Nu suport să zac aici, fără să fac nimic, îi spuse ea într-o zi; sunt atâtea de făcut, iar soțul meu are nevoie de mine.

- Nu mai este mult de aşteptat, Katherine.

Ea se consultă cu Mark în privința Katherinei şi nu făcu nici un pas fără a primi sfatul lui. Era evident că pacienta ei va avea gemeni; nu erau probleme foarte mari, iar părinții se bucurară teribil când le dădu vestea. Pe Mary o îngrijora însă tensiunea ridicată a Katherinei. Cu toate că-i recomandase odihnă şi dietă riguroasă, vitamina B1 şi un sedativ uşor, tensiunea nu scăzu prea mult.

Tensiunea ridicată, dublată de o creştere anormală în greutate,

erau semne clare de pericol. îl solicitară şi pe sir Julian Adams, dar după ce o consultă, el nu recomandă nimic în plus şi o felicită pe Mary pentru felul în care administra cazul.

- Ai făcut tot ce trebuia, doctore Courage, îi spuse specialistul. Nici eu n-aş putea face mai mult. Va trebui să ai în continuare multă grijă de ea, să stea mai mult pe acasă, să se odihnească şi la primul semn să fie dusă la spital. Va fi nevoie de cezariană, este evident de acum, dar va trebui să decizi când este momentul.

Mary îl asculta cu toată atenția.

Chiar şi aşa, faptul că o îngrijea pe Katherine constituia o problemă pentru ea. Era conştientă că pacienta se obosea prea tare uneori din cauza soțului, pe care nu voia să-l neglijeze.

în cele din urmă, apelă la Clive. îl plăcea mult, iar el răspunsese prompt la solicitările ei. Clive preluase multe din responsabilitățile tatălui său.

Era un tânăr foarte capabil, cu capul pe umeri, iar prietenia cu Mary evoluă foarte bine, iar ea ajunse s-o aprecieze mult.

Nici un moment nu se gândi însă că atenția şi prietenia lui Clive aveau cu totul altceva la bază. Faptul că-l cunoscuse pe Alan, fusese la început o barieră între ei, dar Clive o înțelese şi nu-i ceru mai mult decât prietenia. Desigur, ieşeau împreună destul de des, dar şi Francis o invita cu diferite ocazii. Mary nu avea prea mult timp liber; puținul pe care-l avea, îl împărțea între ei doi. Uneori, ieşea cu Francis la dans, la vreun concurs sau spectacol. Alteori, mergeau toți trei.

Mark lipsea de la aceste activități. Mary îl vedea în orele de la clinică, unde era o parte importantă din viața ei profesională.

Munceau împreună în deplină armonie, dar nu mai ieşeau după program. Mark nu venea niciodată la Crosby, cu o singură excepție, când Mary îl rugase s-o consulte pe Katherine, dar de la acea unică plimbare la zona mlăştinoasă el n-o mai invitase nicăieri.

Din motive doar de el ştiute, ferma domnului Heyton, corbii, vulturii, rămăseseră de domeniul trecutului. Absența lui Mark o deposedase de magia inițială, dar nici ea nu făcu încercarea de a o readuce.

Mark îşi petrecea singur orele libere. Pescuia duminica după-amiaza şi probabil, îşi închipui Mary văzându-l cu aparatul de fotografiat şi binoclul, se ducea în continuare să urmărească păsările.

îşi duceau viețile separat. Luau masa împreună, dar după aceea Mary era liberă să facă tot ce poftea.

Francis şi Clive, Veronica şi Cecily Thatcher erau vizitatori constanți, dar Mark venise o singură dată invitat de ea, după care refuzase alte invitații.

Mark rămânea o enigmă, prietenos, dar totuşi departe de ea, gata s-o ajute, dar retras. îl plăcea şi-l admira mult personal şi profesional. Nu-i încuraja prietenia, prefera să fie singur.

Bârfele despre el şi Katherine încetaseră destul de repede. Miss Vane fusese înlocuită de o secretară tânără, inteligentă, Sheila Little, care, chiar dacă mai uita vreun nume sau adresă, era plăcută şi părea să agreeze munca la clinică.

Cu toate acestea, din motive inexplicabile, Mary simțea că-i lipseşte miss Vane. N-o plăcuse şi o considerase o femeie dificilă, dacă nu chiar imposibilă; cu toate acestea, amintirea ei îi stăruia în minte.

Odată, îl întrebă pe Mark dacă mai ştia ceva de ea, dar el îi răspunsese surprins că nu mai ştie nimic.

- Dacă te învinuieşti cumva în cazul lui miss Vane, te rog să n-o mai faci, Mary. Ea a căutat-o cu lumânarea, te asigur.

Chiar şi Francis, cu care discutase concedierea ei nu spuse nimic în apărarea lui miss Vane, iar verdictul lui fusese similar cu cel al lui Mark.

- Ea a vrut-o şi a primit ce a căutat, Mary, nu are nici o legătură cu tine. Nici un medic nu-şi permite să angajeze o astfel de secretară, care-i înşală încrederea, răspândind bârfe despre el, despre relația sa cu una din pacientele sale. Miss Vane încercase cu mult timp înainte să-i intre pe sub piele. Adorația ei avea ceva patologic. Iar în ziua concedierii s-a dus al el să bârfească despre ce presupunea că am fi făcut noi singuri în salon. Nu te mai gândi la ea, a primit ce a meritat.

Francis avea dreptate, Mary ştia prea bine. Fără îndoială, miss Vane se dusese la Mark cu bârfe, acesta o concediase, dar probabil vorbele ei îi sădiseră ceva, cine ştie ce în minte, şi asta era la baza faptului că Mark îi refuza ei prietenia.

Poate credea că este îndrăgostită de Francis; dar se gândi cu strângere de inimă că o considera o uşuratică, dacă el credea că l-a dat uitării atât de repede pe Alan.

Clive înțelesese. Francis, după acea tentativă din salon, nu mai repetase oferta pe care ea nu avea cum s-o ia în serios. Acum, amândoi o acceptaseră aşa cum era. Cu ei şi Veronica, învățase din nou să râdă, să se bucure de prezent, să privească spre viitor, fără regrete şi durere.

Dar se pare că Mark o judeca după alte standarde. Poate nu

crezuse comentariile răutăcioase ale lui miss Vane, dar aceasta sădise sămânța neîncrederii în mintea lui. Cu toate acestea, Mary nu putea să-şi alunge din minte gândul că ea fusese cauza concedierii secretarei. Această femeie nefericită îl adora pe Mark. Trăia doar pentru el şi munca în clinica lui. în afară de asta nu mai avea nimic, nici prieteni, nici alte preocupări.

Era uşor s-o condamne pentru ce făcuse, dar ca medic putea să înțeleagă de ce o făcuse. Era o femeie disperată de singurătate şi de gelozie.

Studiind nişte dosare, Mary dădu din întâmplare peste adresa ei. într-o dimineață, pe când făcea vizitele obişnuite privind pe hartă, observă că se afla în zona în care trăia miss Vane, Brandon Grove, şi decise să-i facă o vizită. Poate femeia nu era acasă, sau poate nu voia s-o primească. Nu era nimic. Mary ar fi vrut să se asigure că nu-i lipsea nimic, pentru ca să nu mai aibă mustrări de conştiință.

Cartierul acesteia era alcătuit din case cenuşii, neatrăgătoare, care cunoscuseră şi zile mai bune, fără doar şi poate. Vopseaua căzuse de pe multe din ele, grădinile erau neîngrijite. Buruienile crescuseră, pajiştile erau lăsate în paragină.

Mary sună la sonerie, dar imediat regretă impulsul de a fi venit; imediat apăru o femeie mică de statură, neîngrijită, durdulie, care o privi indiferentă şi o întrebă fără pic de interes ce voia.

-Aici locuieşte miss Vane? întrebă Mary după ce-şi ceru scuze că o deranjase.

- Da, în apartamentul din spate. Dar nu cred c-o să-ți deschidă.

- De ce nu vrea s-o facă? întrebă Mary.

- Pentru că nu vrea să vadă pe nimeni, de aia. Cred că e bolnavă sau supărată... zicea c-o doare capu'...

- Sunt medic, zise Mary, poate...

- încearcă, miss. Du-te şi sună, poate-ți deschide. Dar dacă te-a chemat, zise femeia privind-o lung, atunci lucrurile stau altfel.

- Nu nu m-a chemat, dar voi încerca, zise Mary hotărâtă.

- Cum vrei, zise femeia însoțind-o cu privirea în timp ce traversa pajiştea neîngrijită. Dar nu răspunse nimeni la uşa lui miss Vane şi după o vreme Mary renunță la ideea de a se face auzită. I se păru la un moment dat că vede cum se ridică o margine a draperiei. Mai aşteptă dar nici o mişcare.

în final, scrise un scurt mesaj pe care i-l puse în cutia poştală şi se întoarse la maşină.

Spre uimirea ei, miss Vane apăru la sfârşitul programului în acea zi, la clinică; Mark fusese chemat la un pacient.

- Doctore Courage, această doamnă a insistat să vă vadă, spuse noua secretară. Mi-a spus că i-ați lăsat ieri un bilet, dar nu era acasă. Miss Vane se numeşte.

Mary avu un şoc când o văzu. Doar rochia cu flori îi era cunoscută, pentru că miss Vane o purta adesea la clinică. Femeia părea îmbătrânită, slăbise, era ridată, era figura unei femei care nu mai avea nici o speranță. Doar vocea îi era neschimbată.

- Mi-a părut bine că m-ai căutat doctore Courage, începu ea. De ce ai făcut-o?

- Am vrut să văd cum te simți, spuse Mary, ceea ce era adevărat.

O lumință se ivi în ochii femeii.

- Doctorul v-a trimis?

- Nu, am venit din proprie inițiativă. Mi-a părut rău că nu erai acasă, dar...

- Eram acasă. Te-am văzut la uşă, doamnă doctor, dar nu te puteam primi; nu arătam bine deloc. Triăesc singură, n-am mai ieşit nicăieri; oricum, a fost drăguț din partea dumitale să vrei să mă vezi. Nu meritam asta, nu?

Mary nu-i răspunse la întrebare.

- Miss Vane, proprietara dumitale mi-a spus că ai dureri mari de cap. Nu vrei să mă laşi să te examinez, dacă tot eşti aici? Te pot ajuta. Sau vrei să-l aştepți pe doctorul Bellamy?

- N-am venit aici să-l văd pe doctorul Bellamy, spuse femeia cu dispreț. De asta am aşteptat până a plecat. Am crezut că el te-a trimis să mă cauți. Să mă dezbrac, doamnă doctor?

- Este de- ajuns dacă vei descheia nasturii rochiei. Mary întinse mâna după stetoscop. Nu mai este nici un pacient, aşa că te-aş putea controla amănunțit. Spune-mi câte ceva despre durerile de cap pe care le ai. Şi mi se pare, sau ai şi slăbit?

Miss Vane încuviință.

- Durerile de cap sunt suportabile; i-am spus că mă supără foarte tare proprietăresei, ca să nu mă mai deranjeze. Mai am şi frisoane, nu scap de ele nici acum. Mă simt rău tot timpul, sunt nervoasă, îmi tremură mâinile... mai ales de când am plecat de aici. Miss Vane izbucni în lacrimi. Apoi, după ce reuşi să se controleze, se întinse pe canapea şi Mary începu controlul.

Nu-i luă mult să ajungă la esența problemelor. Mary îi scrise

rețeta, iar miss Vane îşi încheie nasturii rochiei, după care veni lângă ea.

- Miss Vane, îi spuse Mary cu blândețe, ți-am prescris nişte tablete pe care aş vrea să le iei. îți vor fi de ajutor până voi putea obține un loc la spitalul general, lucru care sper să se întâmple în câteva zile. Nu trebuie să te alarmezi, te voi ține sub observație. Vom vedea cum evoluează boala.

- Dar.. doamnă doctor, ce problemă am? Mâinile începură să-i tremure din nou. Trebuie să fac operație?

- Da, miss Vane, ai o guşă toxică, o lămuri Mary. Sunt convinsă că după atâția ani cât ai lucrat aici, ştii despre ce este vorba, nu? în acest caz, nu trebuie să-ți faci probleme. Opinia mea este că operația ar rezolva problemele, dar desigur, un specialist va trebui să se pronunțe. Oricum, nu vei fi operată dacă nu vei fi de acord să te operezi. Operația ți-ar rezolva problemele de ordin nervos şi depresiile, ți-ar da un alt mod de a vedea viața, miss Vane. Ai fi o altă persoană.

- O altă persoană? repetă miss Vane privind-o cu suspiciune. Chiar aşa va fi, doamnă doctor?

- Eu aş spune chiar mai mult, se avântă Mary. Luă cele două mâini care tremurau în palmele ei. Cred că dacă-i voi spune doctorului Bellamy ce am constatat acum, va înțelege că erai un om cu probleme, acum şase luni când a apărut acel incident. Boala asta nu o ai de ieri sau de alaltăieri, o aveai şi când lucrai aici. Adesea, boala debutează abrupt şi este declanşată de un episod de criză din viața bolnavului, un şoc mental. Faptul că ai părăsit această clinică a fost un şoc pentru

dumneata, nu?

- Am fost distrusă, admise miss Vane. Nu mă mai puteam controla. Lacrimile îi inundară din nou obrajii. Iar acum îmi spui că s-a întâmplat totul din cauza bolii mele. Sunt bucuroasă că a fost aşa. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că ai venit acasă să mă cauţi. Dacă n-ai fi făcut-o, eu n-aş fi avut niciodată curajul să mai vin pe aici şi n-aş fi ştiut care este explicaţia comportamentului meu. Chiar crezi că doctorul Bellamy va înţelege... şi mă va ierta?

- Sunt convinsă că aşa va face, o linişti Mary. Apoi se ridică. Te voi conduce acasă, miss Vane, apoi la întoarcerea doctorului Bellamy o să-i vorbesc despre dumneata. Unul din noi va suna la spital să facă rezervare pentru un pat apoi te vom suna să-ţi spunem rezultatul. Bine? Mary îi întinse mâna. Eşti gata de plecare? Nu pot lipsi prea mult de la clinică.

Miss Vane zâmbi printre lacrimi.

- Voi şti, zise ea, dacă doctorul vine mâine să mă vadă că i-a trecut supărarea, că m-a iertat...

Se lăsă încă plângând escortată de Mary la maşină până la acea casă sărăcăcioasă din Brandon Grove, unde, odată ajunsă îi luă mâna şi o ţinu aşa câteva secunde, de parcă nu mai voia să-i dea drumul.

Proprietăreasa cea dolofană apăru din nou şi auzind despre ce este vorba, promise să aibă grijă de miss Vane până la internarea în spital.

Mary le lăsă împreună şi se întoarse la clinică. Mark revenise şi el şi după ce auzi ce-i spuse Mary se încruntă, apoi exclamă:

- N-am suspectat nici un moment că putea fi bolnavă! Ce doctor

mai sunt şi eu!

Luă adresa femeii din mâna ei.

- Nu aveai de unde să ştii, îl asigură Mary. Este un fenomen acut, relativ recent.

- Dar ar fi trebuit să mă gândesc puţin. Aş fi putut să-mi folosesc imaginaţia. A trebuit să vii tu, Mary, ca să faci asta.

Ti-ai făcut probleme pentru ea de când a plecat, aşa este?

- Da, admise Mary, mi-am făcut probleme.

- Să mă duc mâine la ea? întrebă Mark.

- Cred că i-ai face cea mai mare bucurie, Mark. Se teme că nu vrei s-o ierţi.

- Chiar aşa? Mark bătu încurcat cu degetele în birou. Atunci mă voi duce cu siguranţă. O adăugă pe miss Vane pe lista de vizite de a doua zi. Ai spus că locuieşte la numărul şapte, pe Brandon Grove.

- Da. Intrarea este prin spatele casei. Intri prin grădină. Miss Vane are intrare separată.

Discutară aspectele tehnice ale cazului fostei secretare, apoi Mark o întrebă aparent fără nici o legătură:

- Mary, te simţi bine de când ai venit să lucrezi aici?

- Să mă simt bine? Mary îl privi uimită. Da, sunt foarte mulţumită aici, Mark. De ce mă întrebi?

- Păi... tonul lui se schimbase brusc, pierzând din duritate. îi spuse aproape umil: mă întrebam adesea dacă ai vrea să lucrezi permanent aici. Ştii, i-am oferit lui Francis posibilitatea de a-mi deveni partener, probabil ţi-a spus. N-a acceptat pentru că voia să se întoarcă al

specialitatea sa, dar...Mark se întrerupse apoi continuă roşind uşor: poate că şi tu vei vei pleca după ce ți se va vindeca mâna complet. Cred că tânjeşti după chirurgie, nu?

Mary făcu un efort să-şi controleze vocea.

- Am fost pasionată de chirurgie, este foarte adevărat, se confesă ea, dar mâna mea nu se mai vindecă, mai mult decât s-a vindecat deja. Niciodată nu voi putea s-o folosesc într-atât de bine, încât să pot opera.

- Nu? Mark întinse mâna spre ea, privind-o, apoi îi luă mâna în palmele sale, îndoindu-i degetele cu blândețe. Te mai deranjează?

-Nu, acum, nu mă mai deranjează, Mark. Atingerea lui o făcu să simtă ceva ciudat, un fior de necontrolat. îşi retrase repede mâna. Nu mă deranjează acum.

Mark îi spuse cu aceeaşi blândețe:

- Clive Denning mi-a spus cum s-a petrecut acel accident. Ti-ai riscat viața, nu numai mâna, încercând să-ți scoți soțul din acel avion în flăcări.

- Da, Mark... nu mai vorbiseră până în acest moment despre Alan, iar faptul că o făcu acum atât de neaşteptat, o luă pe nepregătite. Nu ştiu de ce ți-a spus Clive asta... nu mi-aş fi închipuit că ştie....

- Te deranjează că acum ştiu şi eu? Nu este ceva de care să-ți fie ruşine, Mary, a fost un act de mare curaj!

Mary scutură din cap.

- N-a fost act de curaj, Mark, zise Mary scuturând din cap. Amintirea acelui moment reveni cu putere. A fost un accident de aviație. Am fost expulzată cu putere din avion, dar fără să fiu rănită.

Am descoperit că puteam merge, iar Alan şi pilotul erau captivi înăuntru. Ce puteam face? A trebuit să mă duc să încerc să-i salvez, să văd dacă-i pot scoate. I-am auzit vocea lui Alan, strigându-mă. Dar...

- Bine, să nu mai vorbim despre acel accident, spuse Mark cu blândeţe. Văd că suferi şi acum. îmi pare rău c-am deschis discuţia. Iartă-mă.

- Nu am pentru ce să te iert, Mark. Mary se forţă să-i zâmbească. Nu se mai gândise la acea catastrofă de câtva timp; era mai bine să nu-şi mai amintească din nou. Ce voiai să-mi propui, Mark, să devin partener la clinică?

- Da, spuse Mark zâmbindu-i. Să nu crezi că ofer oricui această şansă, Mary.

- Eşti foarte bun să-mi faci o asemenea ofertă, Mark, dar am nevoie de puţin timp de gândire, dacă nu te superi. Ştii este vorba de Francis. Noi... Mary se opri uimită de ceea ce citea pe chipul lui. Dintr-o dată, parcă Mark dădea înapoi.

Francis îi vorbise cu luni în urmă că Mark îi oferise posibilitatea de a-i deveni partener şi de faptul că-şi va reînnoi oferta după o oarecare vreme, când Francis va termina munca la spital. Aşadar, nu putea accepta oferta lui Mark fără să discute problema cu Francis. Acesta putea să se răzgândească foarte uşor; îi plăcea munca la Denborough General unde avea contract pe doi ani. După aceea, poate se ducea la Londra. Poate că nu mai era interesat de parteneriatul lui Mark, dar ea trebuia să-l întrebe mai întâi.

- Trebuie să discut mai întâi cu Francis, apoi îţi voi da răspunsul,

Mark. Aşa se cuvine, nu?

- Da, desigur, încuviinţă el. Apoi spuse, fără acea blândeţe şi căldură din glas, evitându-i privirea: poate Francis nu te vrea legată aici, de clinica asta la Denborough.

- Dar, Mark...apoi ea înţelese. Mark credea că ea şi Francis... o nu, era absurd, nu putea gândi astfel! Mark, te înşeli... Tu... telefonul sună strident de pe biroul aflat între ei.

Mark ridică receptorul cu chipul mai destins, de parcă i-ar fi fost recunoscător că sunase, dându-i ocazia să aibă o pauză, să digere informaţia primită. Vorbi puţin în receptor, îşi notă o adresă.

- Bine, spuse el. Vin în zece minute. Culcaţi-o între timp, da? Si lăsaţi lumina aprinsă.

Puse receptorul înapoi în furcă.

- Trebuie să plec, spuse. Era fetiţa familiei Sims, se pare că nu se simte bine deloc. Aştept să discuţi cu Francis şi să-mi comunici decizia ta. Noapte bună, Mary.

Plecă înainte ca ea să-l poată opri şi auzi zgomotul motorului în liniştea străzii. Mary oftă şi intră înapoi în salon.

Capitolul 1

Sâmbătă după-amiază, se organiza o petrecere şi o partidă de tenis la Crosby Hall. Maşina lui Francis era la service, aşa că Veronica îl luă cu maşina ei de la poarta spitalului.

Se văzuseră destul de des în timpul orelor de lucru în cadrul spitalului, şi pe lângă faptul că o plăcea ca femeie, Francis îi respecta şi competenţa profesională. Nu se aşteptase ca Veronica să fie atât de dedicată cazurilor sale. în timp ce Veronica se strecura printre

maşinile mari cu micuța ei maşină sport, o întrebă:

- Vero, ți-aş putea pune o întrebare? Este ceva ce voiam să ştiu de mult timp.

- Despre ce este vorba? Veronica se întoarse amuzată spre el. Astfel îmbrăcată în costumul de tenis, nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, se gândi el. Ce diferență față de cea pe care o cunoscuse în sala de operații, care răspundea cu eficiență la solicitările doctorului Furber, cea care-i suporta acestuia ieşirile necontrolate!

- M-am întrebat adesea ce te-a determinat să urmezi şcoala de asistente, se confesă el.

Veronica zâmbi. îşi ținea privirea ațintită asupra drumului.

- Ei bine, nu prea ştiu cum am ajuns s-o fac. Poate pentru că o admiram atât de mult pe Katherine. Ştia întotdeauna ce să facă, mai ales când tata era bolnav sau vreunul din familie se accidenta. Am fost cu ea la acel accident de tren. Aveam şaptesprezece ani pe atunci. N-a fost nimeni rănit grav, dar au fost multe contuzii şi panică, iar Katherine s-a descurcat de minune, a fost ca o zeiță coborâtă din slăvi pentru a rezolva totul. Când am întrebat-o cum a reuşit să se stăpânească, să-şi păstreze calmul, mi-a spus că datorită pregătirii de asistentă. Aşa că m-am decis să urmez această meserie, dacă voi putea. Am crezut că tata va avea de obiectat, dar m-am înşelat. La început, a spus doar că nu mă crede potrivită pentru munca asta, dar Katherine l-a convins şi am început. Iar acum, nu regret.

- Nu te-ai gândit niciodată să devii medic? o întrebă Francis.

Ea scutură din cap.

- Nu, nu mi-am pus niciodată astfel problema.

- Şi vei continua ca asistentă?

- Nu pentru mult timp. Sper să mă căsătoresc. îmi va fi de folos când voi avea copii.

- Desigur, o asigură Francis. Ce bine ar fi fost ca atunci când eram generalist să fi întâlnit copii ai căror mame să fi fost asistente! M-ar fi scutit de multe drumuri inutile, noaptea mai ales.

- îți pare rău c-ai renunțat la postul de la clinică?

- Nu. Mi-a plăcut atâta timp cât l-am ocupat, iar Mark Bellamy este un medic şi un bărbat deosebit. Dar acum, aici, fac ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Veronica îl privi din nou şi observă că spunea toate acestea din suflet.

- Nu te vei putea căsători dacă rămâi la spital, spuse ea. Din salariul de rezident...

Francis zâmbi.

- Poate voi întâlni o femeie care să mă accepte aşa, până voi putea să-mi deschid propria clinică.

Veronica tăcu pe moment, apoi zise:

- O doctoriță, poate?

- Ei bine, de ce nu? Sau o asistentă, dacă tot veni vorba... dacă mă va vrea vreuna...

Veronica îl privi grav:

- Mark, eşti îndrăgostit?

El ridică din umeri.

- Dacă m-ai întrebat, uite, îți spun că sunt. Dar tristul adevăr este,

Vero, că Mary abia ține minte că exist.

-Am crezut că...

- Te-ai înşelat, draga mea. Suntem doar buni prieteni, atât. Francis spuse acestea cu regret în glas şi în priviri, ceea ce nu-i scăpă Veronicăi.

- Clive spune acelaşi lucru, se încruntă ea. Şi el este îndrăgostit de ea şi-i frânge inima Ceciliei, care este îndrăgostită de el. Dar n-am ce face, ea îl adoră. Nu pot decât să-i ofer un umăr de prietenă pe care să plângă. Este ciudat însă, pentru că Mary nu l-a încurajat niciodată.

-Nici pe mine nu m-a încurajat, zise Francis cam descurajat.

- Este una din cele mai drăguțe persoane pe care le-am cunoscut, zise Veronica. Şi a avut o viață cumplită, nu? Soțul i-a murit în acel accident, iar mâna i- a fost aproape distrusă, ceea ce a forțat-o să-şi schimbe cariera. Ieri l-am auzit pe doctorul Furber spunând că Mary a fost o studentă eminentă. Iar acum este asistentă într-o clinică de medicină generală...cred că asta are legătură cu felul în care se poartă cu tine şi cu Clive. Tragedia te face să te retragi, să nu mai fii atât de sociabil. Dacă l-a iubit foarte mult pe Alan Courage, nu cred că mai riscă să se îndrăgostească din nou, probabil se teme s-o facă. Şi eu aş proceda la fel în locul ei.

Francis nu spuse nimic. Veronica putea să aibă dreptate, dar nici pe vremea studenției lor atitudinea lui Mary nu fusese diferită. Munca însemna pe atunci totul pentru ea, la fel ca acum probabil, lucru pentru care colegii o porecliseră Prințesa de Gheață.

Şi asta pentru că ea nu le acorda atenție, era indiferentă față de ei, probabil le rănise mândria masculină.

Doar Alan Courage reuşise să treacă peste indiferenţa ei şi să-i cucerească inima, pentru ca, foarte curând, să moară.
Poate că femeia se temea să mai iubească şi nimeni n-o putea învinui pentru asta.

Intrară pe un drum care pleca din şoseaua principală, care ducea la Crosby Hall şi Veronica acceleră. Vântul le bătea în faţă, proaspăt, deranjându-le părul, pe măsură ce micuţa maşină sport prindea viteză.

- Ar fi mai bine să nu te hazardezi, Vero, îi spuse el când fata reuşi în ultimul moment să evite un camion care făcea livrări în zona aceea. Aş vrea să mai trăiesc ca să-mi mai încerc şansa cu Mary, dacă nu te superi.

Veronica începu să râdă.

- A fost vina lui, protestă ea, dar nu fără a nu încetini. Intraseră pe porţile conacului Crosby şi se apropiau de intrarea principală. Francis aruncă o privire spre şirul de maşini aliniat în faţa intrării.

Observă printre acestea maşina lui Clive şi-i spuse Veronicăi:

- Vine şi Mary, nu? Nu-i văd maşina.

Veronica îi urmă direcţia privirii.

- Nu, nici eu n-o văd. Dar a spus că va veni dacă va putea, a invitat-o Clive de dimineaţă. Poate că a fost reţinută de ceva important.

Veronica parcă lângă fratele ei şi opri motorul. Mary nu juca tenis prea grozav, în mare parte din cauza mâinii, dar cu toate acestea îi vor simţi lipsa, se gândi ea. Sau cel puţin Clive şi Francis o vor face în mod sigur...

Veronica oftă.

- Vrei să te duci singur spre terenul de tenis, Francis? Vreau să mă duc să-mi las poşeta şi să iau racheta din camera mea. Şi s-o văd pe Katherine câteva minute. Nu suportă să stea în pat biata de ea, aş vrea s-o înveselesc puțin.

- Cum se simte? întrebă Francis. îşi luă racheta de tenis, apoi coborî, înconjură maşina şi luă servieta Veronicăi. Lasă-mă, te rog, s-o duc eu.

- Mulțumesc, îi spuse Veronica, după ce scăpă de servietă. Cred că draga noastră Katherine se simte mai bine acum. Mary mi-a spus c-au reuşit să-i mai reducă tensiunea puțin, dar cu condiția să stea mai mult în pat, să se odihnească. Cu toate astea, nu cred că sunt prea liniştiți în privința ei. Mary vine s-o vadă în fiecare zi şi... Veronica se opri pentru că intraseră pe hol, unde Clive vorbea la telefon. Când îi văzu, puse receptorul în furcă şi observându-i chipul încordat Francis îl întrebă:

- S-a întâmplat ceva?

Clive înclină din cap cu amărăciune.

- Era secretara lui Mark Bellamy. Mary a pus-o să ne sune, să spună că nu poate veni. A fost ceva la Belingham Colliery s-a prăbuşit un acoperişul unei mine; sunt treizeci de oameni rămaşi în interior şi nu ştiu câți răniți. Au convocat toți medicii din oraş şi Mary a trebuit să se ducă. Apoi îl privi pe Francis: să mergem să vedem cu ce putem fi şi noi de folos...

- Desigur, spuse Francis. Se îndreptară spre maşina lui. Veronica îi atinse mâna când trecură pe lângă ea şi observă că era albă ca o coală de hârtie.

Urcară şi Clive porni în trombă.

- Să sperăm că Mary nu va avea probleme. Fiind femeie, n-o vor trimite unde este pericolul mai mare.

- Nu, dar cunoscând-o, ştiu că se va duce singură acolo unde nu este cazul, o lămuri Clive.

Francis nu spuse nimic, ci strânse mâna Veronicăi, care avea lacrimi în ochi.

în jurul minei, domnea o linişte cel puțin ciudată. Când coborî din colivia care ducea minerii spre inima minei, Mary văzu o echipă de salvare cu căşti şi aparate de respirat, care aştepta ordinul de a începe dificila sarcină la care se angajaseră.

Păreau creaturi din altă lume şi prin tăcerea lor se adăugau la impresia de irealitate creată de măşti şi căşti, astfel că la prima vedere păreau mai mult roboți decât ființe omeneşti. Cu toate acestea, Mary ştia prea bine că aceste creaturi urmau să deschidă galeriile nefolosite de mult timp pentru a ajunge la galeria în care se aflau blocați acei oameni; o încercare care-i putea costa viața.

Ghidul o conduse cu o mişcare din cap, iar figurile robot se despărțiră pentru a-i croi drum. Una din ele chiar îi zâmbi din spatele măştii şi-i făcu semne de încurajare devenind umană pentru o clipă, ca ea să-i poată răspunde la zâmbet.

Pe măsură ce Mary şi însoțitorul ei se apropiau de acea secțiune a minei unde se prăbuşise galeria, tăcerea devenea tot mai apăsătoare. Cu o oră în urmă, trebuie să fi fost un huruit îngrozitor în acea zonă, se gândi Mary înfiorându-se; țipetele oamenilor, scrâşnete de fier, trosnet de lemn şi zgomotul făcut de sute de tone de cărbune în

cădere, apoi de stâncă şi pământ.

Dar acum era tăcere deplină. Strigătele oamenilor încetaseră iar acum nu se ştia dacă cei treizeci de mineri erau în viață sau muriseră. Mai puțin de jumătate din ei fuseseră traşi afară de către camarazii lor pentru că fuseseră la capătul zonei prăbuşite şi dintre ei doar trei erau mai grav răniți.

Fiind primul medic care ajunse la mină după convocare, Mary îi ajutase pe voluntari să se ocupe de rănitii care fuseseră scoşi la suprafață. Sunase la Beyton şi aflase veştile despre nenorocirea de la mină de la doctorul Benyon, medicul minei, care-i solicitase imediat ajutorul. El intrase în subteran cu prima echipă de salvare şi nu apucase să-l vadă. Iar acum, Mary coborâse la solicitarea unui miner tânăr, al cărui tată fusese prins în subteran. Omul avea dureri mari, aşa i se spusese, şi infirmerii de la ambulanța lui Benyon nu voiau să-l mute până nu i se administra mai întâi morfină.

- Uitați, piciorul ăsta, domnişoară doctor, spuse băiatul. începu să-i explice detaliile tehnice ale felului în care tatălui lui fusese prins acolo, detalii pe care Mary nu avea cum să le înțeleagă; pe ea o interesa să degajeze un pic piciorul de sub stânca prăbușită, să încerce să-l curețe cumva, apoi să-i administreze calmantele.

Mary spera ca lucrurile să nu fie chiar atât de rele precum le prezenta tânărul, dar pe măsură ce se apropiară văzură mai mulți oameni aplecați, într-un pasaj foarte îngust şi inima începu să-i bată cu disperare. Lămpaşele lor făceau puțină lumină şi astfel îl văzu pe tatăl băiatului zăcând nemişcat, cu capul sprijinit de haina pe care cei din jur i-o puseseră sub cap. Partea de jos a corpului era acoperită de o

bucată contorsionată de metal, din aspectul căreia Mary nu putea identifica nimic.

Mary presupuse că omul fusese prins de un cărucior de mină, sau un tren în care tocmai încărca nişte cărbuni, când peretele începuse să se surpe. Bărbaţii din jurul lui săpau ca să facă loc, dar se pare că greutatea vagonetului era mult prea mare pentru ei. Era nevoie de lămpi cu oxiacetilenă, se gândi ea, pentru a-l tăia şi astfel să degajeze omul. Piciorul lui stâng, aşa cum o prevenise fiul lui, era prins dedesubt, era mai precis strivit sub greutatea vagonetului.

- Uitaţi trusa, domnişoară, spuse băiatul. Avea o voce dură, emoţionată, întretăiată de durere pentru ce simţea părintele său. Apoi vocea i se înmuie când i se adresă omului prins sub vagonet:

- Tată, am adus doctorul aici. Este o femeie, o să-ţi dea ceva ca să-ţi ia durerea. Nu-i aşa, doctore?

- Da, confirmă Mary. O să vă anesteziez chiar acum.

Ea îşi pregătise siringa deja în ambulanţă şi o scoase din containerul steril, făcându-i semn omului de pe ambulanţă să ţină mâna pacientului ca să-i facă injecţia.

- Trebuie să-ţi tai mâneca, Bert, se scuză sanitarul de pe ambulanţă. Luă o pereche de foarfece din trusa de prim- ajutor şi despică mâneca de la cămaşa omului. Mary introduse acul şi apăsă pe lichid.

- Gata, zise ea. Imediat veţi simţi cum îşi face efectul şi n-o să vă mai doară aşa de tare.

- Mulţumesc, doctore, murmură minerul cel bătrân. O privi lung pe Mary. Dar nu eşti decât o copilă, cum se face că eşti doctor?

- Par mai tânără, dar sunt medic.

Omul îi atinse mâna.

- Ai făcut o faptă foarte bună c-ai coborât aici în mină. Ti-a trebuit mult curaj. E prima oară când cobori în mină?

- Da, este prima oară, confirmă Mary, reuşind să-şi scoată casca de miner şi să regleze lămpaşul, în aşa fel încât să vadă ce face. Omul era mult prea palid sub stratul de cărbune, dar pulsul îi era surprinzător de puternic.

- Cum mai simțiți durerea acum? îl întrebă ea.

- Parcă nu mai e aşa de rea ca înainte, răspunse pacientul.

- Bine. Acum o să mă uit la piciorul dumitale. Promit că n-o să doară.

Cu grijă, Mary începu examinarea. Privirile ei se întâlniră cu ale asistentului de pe ambulanța din St. John.

- E strivit tot, doctore, îi spuse acesta şi osul. L-am pus pe un turnichet, dar nu ştiu dacă asta ajută. L-am strâns tare aici ca să nu mai sângereze. Am trimis pe cineva sus să aducă lămpi de sudură şi un fierăstrău, o să vină curând. Dar... el lăsă fraza neterminată, deşi sensul era foarte clar.

De parcă ar fi auzit vorbele lor, minerul rănit încercă să se ridice.

- Dacă trebuie să-mi tai piciorul ca să mă scoți de aici, doctore, fă-o. Oricum, nu-mi va fi de prea mare folos de acum, aşa cum este.

- Da, ai dreptate, încuviință Mary.

- Atunci, fă ce ştii că trebuie să faci, o imploră omul. Capul îi căzu pe haina împăturită sub el şi omul mai deschise odată ochii suspinând când îşi văzu fiul. Numai să-mi mai dai ceva ca să nu simt prea tare,

da? Nu vreau să mă fac de râs faţă de copiii ăştia.

- N-o să simţiţi nimic, îl asigură Mary. Dar...

Mary îşi privi mâinile. în lumina slabă a lămpii, arătau ca orice alte mâini. Numai că ... nu erau. Putea conduce maşina, putea să joace tenis, să se îmbrace, dar degetele de la mâna dreaptă îi erau ţepene. Cicatricea unde-i fusese grefată pielea contractase palma ridicându-i degetele spre interior. Putea ţine bisturiul, dar nu-l putea folosi.... se mai uită o dată la chipul minerului. Era resemnat, părea că nu se teme. Avea încredere în ea. Oare va putea să facă ce trebuia, să-şi facă degetele ţepene s-o asculte? Putea oare acum, în cazul acesta de urgenţă, să-şi recapete puţin din fosta ei voinţă ca să elibereze omul din această agonie?

Nu era prea sigură, se temea, nu avea curaj să încerce măcar.

- Ascultă, îi spuse ea asistentului, trebuie să trimiţi după doctorul Benyon, ca să mă ajute. Am nişte etil în trusă, dar am nevoie de mai multe instrumente. Şi...

- Doctorul Benyon este cu echipa de salvare, spuse un om.

- Nu-i puteţi transmite un mesaj?

- Nu. Omul scutură din cap cu hotărâre. S-au dus pe partea cealaltă, nu au cum să ne audă. I-ar lua mai mult de jumătate de oră să ajungă la noi, chiar dacă ne-ar auzi. Nu poţi face asta singură? Nu ştii cum? Poate că pe voi femeile doctor nu vă învaţă să tăiaţi picioare.

Mary întinse mâna spre el.

- Sunt chirurg de profesie, dar acum...văzu cum ochii omului se măresc, văzându-i mâna cu cicatrice.

Aşteptau toţi nesiguri, şovăitori neştiind ce se va întâmpla, Iară a

o privi.

- Te voi ajuta eu, doamnă doctor, spuse asistentul de pe salvare. Dacă-mi vei spune ce am de făcut, cred că vom reuşi împreună, nu?

Poate că aşa era. Dar în timp ce Mary ezita, situaţia a fost forţată să se întâmple. Doi dintre muncitorii care făceau parte din grupul de salvare care se dusese în altă parte a minei se alăturară micului grup strâns în jurul ei. Conducătorul lor, un bărbat cu umerii foarte puternici, cu un aer autoritar, le spuse foarte concis:

- Am ordin să degajez partea asta de mină. Vor începe să perforeze galeria din partea aceea şi asta ar putea provoca o prăbuşire în zona asta. Si cred că au pornit deja.

Un cor de voci începu să-l chestioneze, iar Mary îl auzi spunând:

- Da, se pare că sunt în viaţă. I-am auzit bătând în perete. Dar nu se ştie cât vor mai avea aer acolo, aşa că trebuie să ne grăbim, să ajungem la ei.

Mary se ridică şi-i spuse cu foarte mult calm:

- Domnule, trebuie să le mai ceri un răgaz, va fi nevoie să amputez piciorul acestui bărbat, ca să-l putem muta de aici.

Nu-i putea citi pe chip acelui om din cauza luminii slabe, dar era evident că omul era şocat de ce auzise. Omul o privi , apoi exclamă:

- Dumneata eşti doctorul? Lucrezi cu doctorul Bellamy?

Mary înclină din cap.

- Cât timp ne daţi?

Omul o privi lung şi o întrebă:

- Cât vă trebuie?

- Poate douăzeci de minute, nu ştiu precis. Nu am cu mine

instrumentele necesare, aşa că ar putea dura mai mult. Dar...

Omul o întrerupse:

- Vă rog scurtați cât mai mult, doctore. Sunt treizeci de oameni prinşi acolo sub dărâmături şi viețile lor depind de cât de repede ne mişcăm aici. Se întoarse şi dădu un ordin celui de lângă el, apoi i se adresă din nou lui Mary: pentru numele lui Dumnezeu, să nu ne lungim prea mult!

Mary îngenunche lângă pacient. Cu mâini foarte sigure, deschise trusa şi scoase puținele instrumente pe care le avea acolo. De obicei, un generalist nu duce prea mult instrumente cu el, ci doar ce este necesar pentru tratamente mici, dar oricum avea mănuşi şi pansamente sterile şi antiseptice. Clorura de etil putea folosi pentru anestezia locală sau generală... dar acest pacient nu avea nevoie de prea mult. îi administrase morfină.

Lucră cu disperare, nu se mai gândi la mâinile ei, nici măcar ca să constate dacă se supuneau ordinelor date de creier.

Asistentul de pe ambulanță era calificat în munca de prim ajutor şi urma cu strictețe instrucțiunile ei. Nu punea întrebări, executa tot ce-i cerea, iar restul minerilor le era de ajutor cu ce putea. I se dădeau instrumentele în ordinea în care le cerea.

Băiatul rănitului stătea la capul acestuia, mângâindu-i chipul cu mâinile sale mari şi murdare de cărbune, dar care acum aveau o gingăşie aparte.

Pacientul nu se mişcă deloc în timp ce Mary făcu tot ce trebuia ca să-l elibereze. Chiar dacă simțea durere, nu se văita nu dădea semne că l-ar durea foarte tare. Nu pierduse prea mult sânge şi asta era bine, îi

era de ajutor alături de curajul şi rezistența extraordinară. Poate că se gândea şi el la viețile celor treizeci de mineri captivi de cealaltă parte a galeriei, sau poate că era inconştient.

Oricum, liniştea, faptul că acesta nu se lamenta şi nu se mişca, îi uşurară munca lui Mary.

Termină totul în zece minute şi auzi cum cei care asistaseră la scenă răsuflară uşurați când se ridică şi ceru asistentului să pună targa lângă rănit.

Omul execută imediat ce-i ceruse şi ridicară cu grijă rănitul pe targă.

-Ai lucrat extraordinar, fetițo, se auzi o voce din întuneric, iar Mary fu convinsă că era a omului care spusese că nu putea să-l aducă aici pe doctorul Benyon.

Ea zâmbi obosită şi omul o luă de braț.

- Doamnă doctor, haideți să ieşim de aici.

Mary se lăsă condusă, împiedicându-se mereu de suprafața neregulată a galeriei, apoi realiză cât de încordate fuseseră ultimele minute. începu să tremure.

La zeci de metri deasupra ei, se gândi ea, soarele strălucea şi viața se derula normal, poate cu excepția intrării minei, unde rudele aşteptau cu sufletul la gură veşti despre ai lor.

Probabil, Mark era la pescuit pe râu. Clive, Veronica şi probabil Francis, jucau tenis la Crosby Hall. Dar aici, aproape de inima pământului, unde era întuneric şi frig, unde soarele nu răzbătea niciodată, treizeci de oameni erau în primejdie, nu departe de locul în care se afla ea.

Unii erau în viață, așa i se spusese; fuseseră auziți lovind în peretele galeriei. Dar oare salvatorii vor reuşi să ajungă la ei în timp util? Oare vor reuşi să-i elibereze pe cei treizeci de captivi înainte de a li se epuiza resursa de aer, sau ea îi făcuse să întârzie prea mult din cauza operației? Mary simți cum ochii i se împăienjenesc de lacrimi.

îi fu recunoscătoare omului care-i oferi brațul, în timp ce acei oameni care duceau targa făceau un zgomot teribil, bocănind cu cizmele lor grele pe barele metalice. într-un moment anume, un alt vagonet deraiat îi forță să se lipească de peretele minei pentru a putea trece. De obicei, minerii erau transportați în astfel de colivii trase de un motor diesel.

Mary se simțea acum mai sigură, sprijinită de brațul bărbatului şi se întoarse să-i mulțumească.

- Nu ai pentru ce să-mi fii recunoscătoare, doamnă doctor, spuse omul. N-am putut face mai mult. De fapt, aş fi vrut să compensez cumva felul în care m-am purtat când ne-am cunoscut.

- Când ne-am cunoscut? repetă Mary. Când a fost asta? Nu-mi amintesc. îl privi uimită pentru că nici acum nu-şi amintea figura lui. Ne-am cunoscut?

- Da, ne-am cunoscut. Omul începu să râdă amuzat. Eram acel individ care n-a vrut să se lase examinat când ai venit aici prima dată. Nu ştiu ce mă apucase atunci, poate că m-a enervat şi secretara .Vă amintiți acum? Eu am afirmat că nu mă las examinat de o femeie.

- A, da, acum îmi amintesc! exclamă Mary relaxându-se. M-ai umilit teribil atunci. Te numeai...

- Jenkins, doamnă doctor, Tim Jenkins. Acum, mi-am schimbat

total impresia după ce am văzut minunea care ai făcut-o cu omul ăsta. Fii atentă să nu te împiedici. Nu se merge aici la fel ca pe stradă.

- Da, ştiu, domnule Jenkins. Ce crezi vor ajunge la timp să-i elibereze pe oamenii din galerie?

-Da, cred că există o şansă, răspunse sobru omul. Am trimis pe cineva să le spună celor de afară că pot începe să taie. Dar nu va fi uşor, mă tem. Nici nu vom putea folosi explozibili care ne-ar scurta timpul de intervenție.... omul îi explică lui Mary toate neajunsurile de care se puteau lovi, şi Mary înclină înțelegătoare din cap.

-Va dura ceva, iar oamenii aceia au nevoie de ventilație, iar o prăbuşire în continuare eliberează cărbunele metan şi mai ales hidrogen...ştii ce înseamnă asta, doamnă doctor. Cu toate astea, mai există o şansă... detonatorul nostru este un bun specialist şi ştie ce are de făcut. Va alege cea mai scurtă cale ca să-i scoată afară. Dar totul este o chestiune de noroc, nu ştii niciodată ce găseşti într-o galerie prăbuşită. Oricum, nu cred că va porni din partea asta, ar dura prea mult.

- Presupun că da, zise Mary, conştientă că simțea fiori pe şira spinării. Era o mică şansă, foarte mică.

Ajunseră la gura puțului şi Tim Jenkins îi dădu drumul la braț, în timp ce targa cu omul operat era introdusă în colivie.

- Ar fi mai bine să mă duc să văd dacă pot fi de ajutor cu ceva. Vă mulțumesc, doamnă doctor. Ați făcut o treabă foarte bună. Ne vedem mai târziu.

- Dar... îl opri Mary. Nu este bine să vin cu dumneata? Ar putea fi şi acolo răniți.

- Nu, zise omul. Aţi făcut destul pentru noi şi oricum nu este loc pentru o femeie. Acolo se află doctorul Benyon, şeful dumitale, Bellamy, şi încă alţi doi doctori. Dumneata însoţeşte bolnavul în colivie.

- Aţi spus că.. Mary nu putea respira. Aţi spus că şi doctorul Bellamy se află aici?

- Da, a venit înainte de plecarea mea. Tim Jenkins îşi pusese aparatul de respirat şi vocea îi era acum înăbuşită, abia se mai auzea, figura i se distorsionase ca şi a celorlalţi salvatori pe care ea îi văzuse înainte de a intra în puţul minei. Nu avea rost să încerce să-l oprească. Avea de lucru; prezenţa lui era vitală.

Mary urcă în colivie alături de targa cu omul operat şi ceilalţi îi făcură loc. Se aplecă peste targă să mai ia o dată pulsul pacientului. Bătrânul deschise ochii când îl atinse şi încercă să-i zâmbească. Nu putea vorbi deşi rezistase foarte bine operaţiei. Fiul său, care avea lacrimi în ochi repeta mereu:

- Este bine, doamnă doctor. Aţi făcut o treabă foarte bună.

- îl ducem la operaţie şi se va face bine, o să vezi, îl linişti ea.

Două ambulanţe aşteptau la gura minei când se deschise uşa coliviei. Mary supraveghe scoaterea pacientului şi-l dădu asistentului care-l prelua toate instrucţiunile pentru momentul în care vor ajunge la spital.

După ce ambulanţa se puse în mişcare, când se întoarse îl văzu pe Francis venind spre ea.

- Slavă Domnului! îi luă mâinile amândouă, uitându-se la ea cu multă îngrijorare.

- Am fost cu sufletul la gură, Mary, mă gândeam că nu te voi mai vedea. îi scoase casca şi salopeta pe care i-o puseseră pe umeri, apoi îi şterse cu delicateţe urmele de cărbune de pe faţă. Ai coborât în galerie, nu?

- Si tu?

- Nu, eu am fost ocupat aici cu primirea răniţilor. Doi dintre cei care au decis că este mai bine să lucreze fără măştile de gaz s-au intoxicat...oricum, am reuşit să-i ventilez, să-i fac să respire din nou. Mary, am fost foarte îngrijorat pentru tine, nimeni nu ştia unde te-au dus şi am avut nişte viziuni îngrozitoare, că ai rămâne îngropată pe undeva, cine ştie unde. Acum te simţi bine?

- Da, mă simt bine, îl asigură ea. Dar Mark, am înţeles că este în galerie cu echipa de salvare...încearcă să facă loc prin vechea galerie şi cred că este foarte periculos...

- Cred că da, zise Francis. O privi la fel de îngrijorat, apoi adăugă: nu-ţi face probleme în legătură cu el, se va descurca... este atent de obicei.

- Am crezut că este la... pescuit. Vocea lui Mary era cam nesigură.

Dintr-o dată, realiză că fusese excesiv de îngrijorată din cauza lui. Dar dacă se întâmpla ceva cu el? Trase aer în piept, apoi se forţă să vorbească încet şi calm:

-Am crezut că tu eşti la tenis cu Clive şi Veronica, la Crosby Hall.

-Asta a fost intenţia noastră, draga mea. Dar când am primit mesajul Sheilei Little am venit aici imediat. Am venit cu sufletul la gură, cred că am murit şi am înviat de o sută de ori, neştiind ce este cu tine.

- Adevărat? îmi pare rău, Francis. Dintr-o dată, Mary se simți prea istovită ca să mai înțeleagă ce-i spunea el. Mi-aş dori o ceaşcă de ceai, dar cred că este imposibil de obținut aici.

Francis îi zâmbi.

- Avem galoane de ceai, Mary! Vino, să-ţi revii un pic. Dar ce-ai făcut acolo în galerie, pari cam pierită?

După ce bău câteva înghițituri, Mary îi spuse ce se întâmplase, iar Francis, după ce o privi uluit, exclamă:

-Te-ai descurcat perfect, Mary! Dar ai făcut un efort extraordinar!

- N-a fost chiar un efort, Francis, zise ea modestă ca de obicei, m-am descurcat. Şi ceilalți din jur m-au ajutat. Ceilalți mineri şi asistentul de pe ambulanță, John, a fost de un real folos.

- Cu toate astea... Francis îi luă mâna dreaptă după ce Mary puse jos ceaşca de ceai. O studie cu atenție. Nu crezi c-ar trebui să încerci să-ţi recuperezi mâna? Nu vrei să revii la chirurgie?

- Nu, răspunse ea foarte hotărâtă. De fapt, Mark mi-a oferit parteneriatul la clinică.

- Adevărat? Francis fluieră a mirare. Si ai acceptat?

- Dacă ai fi de acord, aş accepta bucuroasă.

- Eu să fiu de acord? De ce, Mary? De ce ai nevoie de acceptul meu? Francis părea surprins. A, nu cumva pentru că Mark mi-a făcut mie propunerea mai întâi? De asta, Mary?

- Da, sigur că ai întâietate.

- Draga mea, am renunțat la orice drept pe care l-aş fi avut, când am plecat din clinica lui Mark. Dar mai este desigur şi un alt aspect pe

care trebuie să-l ai în vedere.

- Care este acela?

Francis zâmbi.

- Dacă mă gândesc mai bine, nu este nici locul, nici momentul, Mary. O să-ți spun mai târziu. Acum ești epuizată. O să te conduc acasă... pot pleca acum pentru că nu mai am cine știe ce de făcut pe aici... Apelul lansat i-a adus aici pe toți doctorii din regiune. Ce zici, plecăm? Nu mai avem ce face aici.

- Eu mai stau, Francis, dacă nu te superi, scutură Mary din cap. Stau până scot toți minerii la suprafață.

- Sau mai precis până apare Mark la suprafață? sugeră Francis cu amărăciune în glas.

Mary roşi. Apoi îi răspunse vrând să pară degajată:

- De ce nu? Este viitorul meu partener.

Dar vigilența lui Francis nu era uşor de adormit.

- Aşadar, ce simplu era adevărul! Numai eu nu l-am văzut! îi întinse mâna. îți urez noroc, Mary. îți urez noroc din tot sufletul. Iar eu... cred c-o voi lua pe Veronica şi mă voi întoarce la spital. Cred că va fi nevoie de noi şi este bine să ne găsim acolo. Ești sigură că nu vrei să vii cu noi? Nici chiar ca să te schimbi şi să faci duş? Sunt convins că te-ai simți mai bine dacă ai scăpa de tot cărbunele care este pe tine.

- Dar o pot face şi aici. Mary îi zâmbi, plăcându-i Francis în acel moment mai mult ca oricând. Voi veni cu tine pentru că vreau să discut cu Veronica. Şi Clive este aici? Unde se află?

- Nu am idee. Oricum, este pe aici, sunt sigur. Am venit cu

maşina lui, aşa că ar trebui să-l caut, să văd dacă este gata de plecare. Să încercăm mai întâi la ambulanță, nu? Veronica era acolo, când am văzut-o ultima oară.

Mai apăru la suprafață o colivie cu doi oameni pe targă şi vestea se răspândi ca prin minune că măcar ei fuseseră eliberați din cei treizeci. Cei de pe targă erau grav răniți, iar Francis şi Veronica nu-l mai căutară pe Clive şi urcară cu răniții în ambulanță spre spital.

Mary aşteptă, dar văzând că nu mai urcă nicio colivie, se duse să se spele.

După aceea, urmă o aşteptare lungă, care părea fără sens. Nu mai apăru nicio colivie şi nu se mai află nimic dacă mai fuseseră salvați alți oameni. De la soția unui miner care plângea în mulțimea adunată la gura minei , Mary află că primii doi răniți care fuseseră scoşi pe targă se aflaseră în alt loc, separat de ceilalți.

- Vor continua să încerce să-i scoată toată noaptea, o informă femeia. Nu se vor opri. Dar cu cât durează mai mult, cu atât scad speranțele. Să ne rugăm la Dumnezeu, să scape mai repede.

Mary nu prea avea ce-i spune acelei biete femei, dar se rugă alături de ea. Doamne ajută-i să fie scoşi mai repede, ajută-i, Doamne... ajută-i, ca atunci când vor reuşi străpungerea, să-i găsească în viață. Doamne, veghează asupra lui Mark, se mai rugă ea.

Soarele apunea într-o atmosferă de roşu predominant, aruncând umbre ciudate, stranii chiar, pe echipamentul coliviei care urca şi cobora.

Bărbații veneau şi plecau; la gura minei se adunase o nouă echipă de salvare care urca în colivie ca să-i schimbe pe cei care munceau

încă de dimineață la degajare. Oamenii urcau epuizați la suprafață unde erau asaltați cu întrebări de femeile adunate acolo, dar ei scuturau din cap pentru că nu aveau veşti bune să le dea. Operațiunea de salvare continua, asta era tot ce le puteau spune. Nici unul nu mai zicea nimic despre lovituri auzite în peretele galeriei, iar Mary îi întrebă dacă considerau că vor reuşi în câteva ore.

- Se poate, doamnă doctor, dar mergem destul de încet. Nu putem înainta mai repede; este riscant.

Cele câteva minute pe care le folosise ea pentru a salva pacientul nu contaseră, se gândi, dar acum nici nu mai ştia dacă să se bucure sau nu că ieşise astfel. Era evident că echipele de salvare se aşteptaseră să fi tăiat până acum peretele.

Văzându-l pe Tim Jenkins printre oamenii care urcaseră cu ultimul schimb de salvatori, îl întrebă dacă-l văzuse pe Mark, dar omul nu putu să-i spună nimic.

- Nu l-am văzut, doamnă doctor, mărturisi el, apoi, lăsând capul în jos, începu să-i vorbească despre cauza întârzierii de până acum. Mai fuseseră două explozii mai mici şi o surpare. Ne-a luat destul de mult ca să degajm drumul. Cu toate astea, nu renunțăm la speranță. Cobor din nou după ce mănânc ceva. Dacă-l văd pe doctorul Bellamy, o să-i spun că sunteți aici, da?

Mary îi mulțumi şi omul se duse să mănânce. Cei dintâi medici care răspunseseră apelului disperat al minei începură să plece. Nu mai aveau ce face aici; se vor întoarce, dacă va fi nevoie. Mary îşi spuse că trebuia să plece şi ea. Mai erau pacienții care veniseră probabil la clinică şi Mark fiind în mină nu avea cine să-i consulte. De fapt, erau

responsabilitatea ei. Nu trebuia să mai rămână aici. Doctorul Wilcox singurul care avea consultații în oraş şi care se afla la cabinet termina programul la şase; după această oră, bieții pacienți...

Cu toate acestea, Mary nu se grăbi să plece. Nellie ştia unde se află. Dacă se ivea vreo problemă gravă, putea să sune la mină.

Se duse să întrebe dacă fusese căutată de la clinică. Pe drum, se întâlni cu Clive. Părea epuizat şi-i spuse că pe lângă faptul că ajutase la degajarea galeriei, servise ceai echipelor de salvare şi cu ajutorul maşinii sale făcuse tot felul de drumuri pentru şefii minei. El îl adusese pe Tim Jenkins care se afla cu familia la picnic când avusese loc accidentul de la mină.

Clive încercă s-o convingă să plece, dar aflând că nu primise nici un telefon de la Nellie, Mary refuză.

Nu ştia ce anume şi nici nu putea să explice ce o reținea aici în întunericul puțului de mină, printre aceste femei nefericite care-şi plângeau soții. Ea nu avea cum să ajute să-i aducă la suprafață pe cei prinşi în inima galeriei, tot aşa cum nu-l putea ajuta pe Mark. Poate prin prezența şi curajul ei le putea insufla curaj femeilor, dar numai atât.

Cu toate acestea, se bucură nespus când după vreo oră, se auzi că se reuşise străpungerea peretelui. Atunci se felicită că nu plecase. Apăru prima colivie, cu primii salvați. Erau uluiți şi şocați, murdari pe față dar teferi.

Mary ajută la coborârea lor, îi examină, satisfăcută că erau în stare bună, apoi îi lăsă să se ducă la neveste şi la copii, la toți cei pe care nu speraseră să-i mai vadă vreodată.

Mulțimea, atât de tăcută până atunci, lăsă să-i scape un strigăt de bucurie când apărură bărbații, dar multe dintre femei continuau să plângă de bucurie de data asta, cu sufletele încă marcate de durerea prin care trecuseră atâtea ore.

Avuseseră noroc. Bărbații lor se întorseseră teferi, dar în mintea fiecărui bărbat sau femeie de acolo stăruia ideea că putea să nu fie aşa. Mai existaseră dezastre, accidente pe care nu le uitaseră şi nu le vor uita niciodată, al căror sfârşit fusese total diferit de acesta.

Urcă altă colivie, cu un alt grup salvat. Apoi apăru şi targa cu un corp acoperit cu o pătură, care-i ascundea fața unui bărbat, pentru care nu se vor vărsa lacrimi de fericire de bucuria revederii. A fost urmată de o alta şi o femeie din mulțime a țipat de teamă, de parcă un alt şaselea simț i-ar fi spus cine se afla pe targa aceea. Preotul se apropie de ea, o luă după umeri, iar ea se lăsă dusă în tăcere cu priviri speriate aruncate spre targă din mers.

Mary o privi cu ochii în lacrimi. Femeia sperase, se rugase la Dumnezeu, şi apoi...aflase că soțul ei nu se afla printre cei care avuseseră norocul să scape. Era o experiență prea dureroasă pentru orice femeie.

Se duse spre ea, dar femeia disăruse din mulțume, încât lui Mary îi era imposibil să afle unde se dusese. Oricum, preotul era cu ea şi-i putea da mai mult ajutor, decât un doctor.

Mark nu se afla în colivia următoare, nici în cea care urmă după ea, plină cu minerii salvați. Când apăru în cele din urmă cu doctorul Benyon şi cu oficialii minei, se petrecu un fel de anticlimax. Trecu pe lângă Mary fără s-o recunoască şi numai când ea îl strigă se întoarse

uimit s-o privească.

- Dumnezeule, Mary! Chipul lui era marcat de oboseală, plin de funingine.

Aparatul de respirat pe care i-l montaseră împotriva prafului de cărbune îi lăsase semne pe față acum când îi scoaseră i cascheta.

O privi atât de uimit, că Mary uită să şi respire. Nu se aşteptase s-o găsească aici? Oare era îngrijorat că ea îl aşteptase? Primele lui vorbe n-au fost cele la care s-ar fi aşteptat, iar când el îi adresă un impacientat: ce cauți aici? Mary se trezi fără cuvinte. Dacă i-ar fi spus adevărul, mărturisindu-i că rămăsese pentru că se temuse pentru el ore întregi la gura minei, probabil că s-ar fi supărat. Astfel că, atunci când găsi curajul să vorbească îi spuse evaziv:

- încercam să mă fac folositoare, Mark. El păru mulțumit.

- Este aproape zece, îi spuse el. Ar trebui să pleci. Cred că eşti obosită.

- Si tu? Tu ar trebui să fi mai obosit ca mine.

- Sunt, se confesă el, dar i-am promis lui Benyon să beau ceaiul cu el, să lămurim nişte lucruri, aşa că nu mă aştepta. Ai maşina nu?

- Da, am venit cu ea până aici, când am fost chemată.

- Atunci, du-te să te odihneşti. Nici eu nu mai rămân mult pe aici. N-o invită să bea ceai în cabinetul doctorului Benyon, nici măcar nu schiță gestul de a o conduce până la maşină şi, mai rănită ca niciodată, Mary îi ură noapte bună şi plecă.

Maşina se afla unde o lăsase. După ce căută câteva minute fără rezultat cheia, înțelese că nu se putea afla altundeva decât în maşină.

Drumul înapoi pe străzile părăsite nu-i luă prea mult. Traficul

deveni mai aglomerat doar la periferia oraşului şi pe drum încercă să nu se gândească deloc la el. Nu era cazul să mai analizeze motivele care-l făcuseră să se poarte astfel.

Parcă maşina, dar spre uimirea ei, când ieşi din garaj văzu maşina lui Mark în fața clinicii. El o auzi şi o strigă:

- Mary, vrei să vii aici? Mă tem că munca noastră nu s-a terminat în noaptea asta.

îi deschise portiera şi porni în viteză înainte ca ea să apuce să o închidă.

- Mark... Mary abia putea să respire, uluită de comportamentul lui. Ce s-a întâmplat? Unde mă duci?

El nu-i răspunse până nu ajunse pe Grey street. Apoi, când maşina o luă spre Crosby, îi spuse cu un glas pe care abia i-l recunoscu:

- Mergem spre maternitate. M-a sunat Clive Denning la câteva minute după ce ai plecat de la mină, să-mi spună că soția lui are dureri de cap cumplite şi pierderi de vedere, că vomită. Ştii ce înseamnă asta, nu? Am trimis o ambulanță s-o ia de acolo şi s-a dus Carpenter cu ea.

- Dar Mark...Mary îl privi uluită, este abia în săptămâna treizeci şi doua....

- Știu...mă tem că nu vom dormi în noaptea asta, Mary. Katherine este pacienta ta, dar ştiu că mă vrea şi pe mine alături.

- Desigur, fu Mary de acord. Sunt sigură că aşa este, Mark. Şi eu mă bucur că vei fi acolo.

El îi aruncă o privire rapidă şi nu mai zise nimic în acea călătorie de coşmar...

Capitolul 8

Francis ieşi din schimb puţin după ora unsprezece. De când se întorseseră la spital, el şi Veronica munciseră fără întrerupere cu Royston Nash, iar el se simţea extrem de obosit.

Cu toate acestea, prin voia Domnului, răniţii care soseau de la mina prăbuşită erau tot mai puţini. Muriseră doi, iar şase răniţi serios, inclusiv acel bărbat căruia Mary îi amputase piciorul. El avea şanse să se recupereze perfect. Restul suferiseră accidente minore şi după ce erau pansaţi şi trataţi, se întorceau la casele lor.

Situaţia nu fusese chiar disperată. Din patru cazuri pe care le avuseseră, doar unul le crease probleme, iar Nash reuşise să-l rezolve.

Francis căscă obosit pe când traversa holul care separa zona rezidenţilor de blocul operator principal al spitalului. Nu-şi dorea decât o baie, apoi să se culce şi să prindă câteva ore bune de somn. Dar înainte de toate trebuia s-o sune pe Mary, chiar dacă trebuia s-o trezească, pentru că trebuia să afle veşti despre Mark.

Gândindu-se la cei doi, oftă. Era doar un vis... deşi dacă s-ar fi gândit mai bine ar fi trebuit să prevadă asta. Ar fi trebuit să sesizeze schimbarea lui Mary, ar fi trebuit să realizeze că ea se îndrăgostea de Mark. Acesta era un bărbat foarte atrăgător şi cu doar şase sau şapte ani mai mult ca Mary. Oricum, diferenţa nu era mare. Iar ea era tot ce-şi putea dori un bărbat... frumoasă, inteligentă, foarte competentă şi o persoană încântătoare. Era... Dumnezeule, ea era Mary şi nu mai era nimeni ca ea.

Se opri la zidul care separa intrarea de zona rezidenţilor, unde

se rezemă şi privi cerul. Era o noapte superbă, cu lună plină care-şi arunca razele peste acoperişurile cenuşii ale oraşului, transformându-le într-o privelişte de o frumuseţe stranie. Dintr-o dată, simţi că oboseala i-a cam pierit, aprinse o ţigară şi începu să tragă din ea cu nesaţ.

Oare Mark realiza ce simţea Mary pentru el? Probabil că nu. Nu-i văzuse chipul în seara asta la mină aşteptând veşti despre el. Cu toate că...Francis se crispă când îi veni acest gând, poate că Mark nu vedea nimic în jur din vechiul motiv... Katherine Denning.

Cunoscându-l pe Mark, ar fi trebuit să ştie că dragostea lui pentru Katherine se sfârşise odată cu căsătoria acesteia cu Charles Denning. Francis ştia că Mark nu vorbise, nu se văzuse cu Katherine de la căsătoria ei, mai precis până când aceasta fusese adusă la clinica lui, după accidentul de maşină. Dar pentru că Mark era bărbat, poate o mai iubea şi o evitase tocmai din acest motiv. Mark era capabil de aşa ceva, se gândi Francis, conştient că asta făcea lucrurile şi mai grele pentru Mary.

Francis trase aer în piept, apoi începu să bată darabana pe peretele de care se rezema.

Viaţa lui Mary fusese odată afectată de o tragedie. îşi pierduse soţul; oare acum risca să piardă pe cel de al doilea bărbat care începuse să-i câştige inima? Numai pentru că bărbatul era orb la farmecele ei, o, la naiba! Numai pentru că era Mark Bellamy?

Francis se gândi că era imposibil să stea deoparte, să lase să i se întâmple orice lui Mary, dacă putea face ceva să prevină asta. Dar de

fapt, ce putea să facă? Să se ducă la Mark, să-i spună că Mary era îndrăgostită de el?

Mary s-ar supăra dacă ar face asta, iar Mark probabil că nu l-ar crede. Si chiar dacă ar face-o, lucrurile s-ar complica şi mai mult, dacă el ar fi încă îndrăgostit de Katherine Denning... şi nici unul nu i-ar mulțumi că s-a implicat în treburile lor.

- Francis, tu eşti?Văzu o umbră şi apoi, spre uimirea lui, Veronica apăru foarte aproape.

Era în uniformă cu pelerina pe umeri. Fața ei părea foarte albă în lumina lunii, avea cearcăne şi se vedea că plânsese. Prima intenție a fost s-o prindă în brațe, s-o strângă la piept.

- S-a întâmplat ceva, Vero? o întrebă cu blândețe.

- Da, admise ea roşind. Este atât de evident, Francis? Par atât de amărâtă?

- Nici nu arăți a om fericit. Francis întinse mâna şi o simți cum tremură. Te-ar ajuta dacă mi-ai spune ce te supără?

Veronica oftă.

- Desigur. Te-am văzut şi de aceea am venit aici, Francis. îl aşteptam pe Clive, ca să mă ducă acasă. Dar... Veronica privi neliniştită înspre holul din spatele lor. I-am spus să vină la douăsprezece, pentru că nu ştiam cât vom mai avea de lucru. Asistentele nu au ce căuta aici, de fapt.

- Mai ales la această oră, draga mea, spuse Francis. Dar de ce îl aştepți pe Clive în loc să te afli în pat la ora asta?

- Am fost chemată, replică Veronica. Oricum, am un weekend

în faţă, dar maşina mea este la Crosby, dacă-ţi aminteşti, am lăsat-o acolo după- amiază.

- Da, îmi amintesc. Şi maşina mea este la docuri, altfel te-aş fi condus eu acasă. Francis o privea uimit. Se întreba dacă tatăl ei se simţea cumva rău iarăşi, dar văzând că ea nu-i oferă nici o explicaţie, întinse mâinile spre ea. Singurul loc în care te-aş putea invita, este camera mea de aici. Rişti? Nu te vede nimeni la ora asta, intrând la mine. Şi ţi-aş putea oferi ceva de băut, se pare că ai nevoie.

- Bine, fu Veronia de acord şi aproape sări în braţele lui. Francis fu luat pe nepregătite de reacţia ei. Rămase o clipă descumpănit, apoi o strânse la piept simţindu-i parfumul discret, conştient că simţurile lui o luau razna. încă ţinând-o în braţe, Francis îi şopti: eşti atât de frumoasă, Veronica. De ce...?

- Abia acum realizezi asta? Veronica se eliberă din braţele lui, spunând acestea pe un ton care lui i se păru sfidător pe moment. Dar poate asta merita, se gândi el mai apoi. O cunoştea pe această tânără de jumătate de an, se aflase mereu în preajma ei, dar nu-i făcuse nici un compliment.

- îmi pare rău, zise el contrariat. N-ar fi trebuit să spun asta.

- Sigur că nu! ripostă Veronica. Si te rog să ai în vedere că urc în camera ta doar pentru că nu avem unde sta de vorbă în altă parte, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă săruţi, sau să susţii lucruri pe care nu le simţi.

- N-am minţit când ţi-am spus că eşti frumoasă, Vero, protestă Francis. Aşa te văd. Eşti frumoasă, Veronica. Stii că...

- Dacă ai de gând să te comporți prostește, Francis, nu mai urc în camera ta, o să-l aștept pe Clive până o să vină. Pot aștepta și fără să stau de vorbă cu tine.

Drept răspuns, Francis o luă după umeri.

-Vino, Veronica, nu mă voi purta prostește, te asigur. îmi cer scuze că m-am purtat așa cum nu trebuia.

Veronica merse cu el în tăcere. Ajunseră în camera lui fără să întâlnească pe nimeni și Francis închise ușa răsuflând ușurat. Regulamentul spitalului interzicea asistentelor să urce în camerele rezidenților și dacă se descoperea un astfel de caz, persoana era concediată. Francis își privi invitata regretând că o supusese la un asemenea risc. Dar văzându-i chipul , toate gândurile rele i se risipiră.

- Veronica, spune-mi acum ce s-a întâmplat? Uite, te rog stai jos aici, îi spuse el așezându-i o pernă la spate. Nu arăți prea bine. Ce-ți pot oferi de băut? Am sherry și gin.

- Orice, spuse Veronica.

Francis îi turnă sherry. Veronica sorbi din el cu grijă și culoarea îi reveni încetul cu încetul în obraji.

- Mulțumesc, Francis, mă simt mai bine acum. îmi pare rău că m-am purtat absurd. N-ai zice că sunt asistentă de profesie. Ochii îi erau plini de lacrimi. Sunt capabilă să îngrijesc bolnavi fără să am probleme; pot lua parte la durerea lor, la nenorocirea care i-a lovit și deși nu se poate spune că sunt indiferentă, păstrez o urmă de impersonalitate, sau poate nu acesta este cuvântul potrivit. Dar...

- Mai bine cu detașare? sugeră Francis.

- Da, ai dreptate, cu compasiune oarecum detaşată. Desigur, este rezultatul felului în care am fost instruită. Nu trebuie să lăsăm problemele pacienților noştri să ne afecteze prea mult, pentru a ne păstra mintea limpede, pentru a putea fi eficienți.

Francis o privi îngrijorat.

- Vero, tot nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Veronica acceptă o țigară şi aşteptă ca Francis să i-o aprindă.

- Cum îmi explic comportamentul din seara asta? într-un fel, tocmai asta încercam să stabilesc şi eu. Când boala şi suferința afectează pe cineva care îți este apropiat, pari să pierzi acea detaşare care ți-a fost impusă prin cursurile de instruire. Nu poți fi calm şi eficient, nu poți fi impersonal dacă cineva de lângă tine se îmbolnăveşte. Sau eu una cel puțin, nu pot.

- Aşa se întâmplă cu noi toți, Veronica. Tocmai de aceea un medic nu trebuie să-şi trateze soția sau vrun membru al familiei.Tocmai pentru că este vorba de persoane foarte apropiate judecata le este împiedicată. Medicul este soț, tată mai întâi. Punând jos paharul, luă mâna Veronicăi. Era rece şi parcă tremura. Ai primit veşti rele în seara asta, nu?

Ea încuviință.

- Da, m-a sunat Clive când ajutam la mină.

- Tatăl tău?

- Nu... Katherine. Veronica începu să tremure. îi spuse ce se întâmplase. Clive mi-a spus că a vorbit cu Mark la telefon, când acesta abia venise de la mină. L-a trimis pe doctorul Carpenter s-o ducă pe Katherine cu ambulanța la spital. între timp, Mary şi Mark

au pornit după ei. Nu am veşti deocamdată. Sunt foarte speriată şi îndurerată, nici nu mai ştiu ce fac. Dacă se întâmplă ceva cu Katherine, tata ca şi noi, va suferi teribil. Iar el nu este într-o stare prea bună.

- înțeleg, Veronica.

- Tata o iubeşte teribil, zise Veronica zbuciumată. Si ea îl iubeşte. Iar eu... Veronica îşi muşcă buzele, făcând un efort să se controleze. Stii Francis, când au apărut bârfele acelea despre Katherine şi Mark, am acuzat-o că nu-i pasă îndeajuns de tata! A fost cel mai rău lucru pe care -l puteam face...i-am reproşat ceva ce nu era deloc adevărat. Katherine a fost logodită cu Mark, dar asta înainte de a-l fi cunoscut pe tata. Mark şi Katherine nu se mai iubesc, sunt prieteni desigur, dar şi Mark s-a împrietenit cu tata. Asta ar fi imposibil dacă Mark ar mai iubi-o pe Katherine.

Da, cam aşa era, se gândi Francis. O privi lung pe Veronica, chipul ei vârstat de lacrimi şi simți milă pentru ea. Biata copilă se consuma mult. Poate ar putea s-o încurajeze cumva

O prinse în brațe, iar ea îşi aşeză capul pe umărul lui. încet, ea oftă, apoi se relaxă, ascunzându-şi fața la pieptul lui. Apoi, spuse cu glasul încărcat de emoție.

- Francis, nu ştiu de ce am reacționat aşa. N-ar fi trebuit...

- Ba ar fi trebuit, îi spuse Francis cu blândețe. O sărută pe creştet, apoi îşi lipi obrazul de părul ei mătăsos. Se învinui apoi că fusese orb, că nu realizase. Iubirea pentru Mary fusese ceva fără sens, un vis fără nici o şansă, un vis imposibil de împlinit, fără

substanță, fără realitate. Poate nici nu fusese dragoste adevărată. Veronica reprezenta realitatea şi dragostea pentru ea care se născuse în acest moment nu era un vis. O strânse la pieptul său, o lăsă să plângă, apoi după câteva clipe când suspinele ei încetară, îi ridică chipul şi cu o infinită tandrețe îi sărută ochii plini de lacrimi, apoi gura cu buzele răsfrânte. Veronica se ipi la pieptul lui. Nici unul nu vorbi până se auzi ceasul de perete care bătea ora douăsprezece şi Veronica se mişcă.

- Cred că a sosit şi Clive. Trebuie să plec, Francis.

- Vin cu tine, draga mea, spuse el. Nu te voi lăsa să faci față singură acestei situații. Te rog, dă-mi două minute ca să informez la recepție unde mă aflu, apoi mergem să-l căutăm pe fratele tău.

Ea nu răspunse. Francis o urmări în timp ce vorbea cu recepția spitalului, informând unde-l puteau găsi în caz de nevoie. Apoi puse receptorul în furcă, întinse mâinile spre ea şi o trase înapoi în brațele sale.

- Ce-ai zice dacă ți-aş spune că mă îndrăgostesc de tine, Vero?

- Ți-a luat atât de mult! zise Veronica, să te hotărăşti să-mi declari dragostea, Francis. Eu m-am îndrăgostit cu luni în urmă de tine, dar am crezut că Mary este cea care are inima ta...spuneai că...

- Te rog, Vero, o opri el, uită ce-am spus. Era ceva cu care am venit din urmă, din prima tinerețe, să zicem, pentru că de fapt n-a fost niciodată nimic. Ți-am spus că eu nu exist pentru Mary... iar de acum nici ea pentru mine. Numai tu vei exista în inima mea acum şi pentru totdeauna, Veronica. Ai încredere în mine, îți voi dovedi că

poți avea.

Ea încuviință, mușcându-și buzele. Francis o luă de braț și coborâră.

Clive aștepta în mașină în fața intrării spitalului.

Le deschise portiera din spate și le spuse:

- Am sunat la maternitate și mi s-a spus că nu este nici o schimbare. Cred că este bine să ne ducem acasă. Tata va fi bucuros să ne vadă.

- El cum se simte? întrebă Veronica.

-Abia așteaptă să fim cu el, răspunse Clive scurt. Mark și Mary sunt cu Katherine. Nu i-am văzut dar...se întoarse să-i zâmbească surorii sale; Katherine este pe mâini bune, nu? Cele mai bune.

Francis o trase pe Veronica mai aproape. Simțindu-l astfel, ea încetă să mai tremure.

Capitolul 9

Era foarte multă linişte în salonul în care se afla Katherine. Era şi mult întuneric, singura sursă de lumină fiind o veioză aflată pe noptiera ei.

Mary încerca să desluşească ceva pe chipul lui Mark, dar din cauza întunericului îi era aproape imposibil să mai vadă şi altceva decât că era epuizat.

După cinci ore în care luptase pentru viața Katherinei, el nu era încă sigur de reuşită. Mary îl rugase în repetate rânduri să doarmă măcar o oră, promițând că-l va chema dacă va fi nevoie de el, dar n-o ascultă.

- Nu, Mary, nu mai insista, i-am dat Katherinei cuvântul că voi fi cu ea.

Dar această promisiune fusese doar cea făcută unui pacient de către medicul în care acesta avea încredere. Nu avea altă semnificație pentru el, Mary era convinsă de acest lucru.
îşi vorbeau doar dacă era necesar, pentru a deranja cât mai puțin pacienta. Cu toate acestea, Mary era sigură că îngrijorarea lui Mark ar fi fost aceeaşi pentru orice alt pacient în starea Katherinei.

Era medicul ei şi pentru el, ca pentru orice medic bun, viața era sacră şi trebuia păstrată cu orice preț. Mark făcuse totul, tot ce-i oferise pregătirea lui medicală pentru Katherine, şi numai Dumnezeu ştia prin ce trecuse pentru a face astea. Admirația lui Mary pentru el crescu în aceste momente.

Dacă cineva o putea salva pe Katherine, acela era doar Mark...

Asistenta cu părul grizonant aflată la capul pacientei îi mai

verifică o dată pulsul şi ridică apoi privirea spre Mark, scuturând din cap. Nu era nicio schimbare...

Mary oftă, epuizată. Doctorul Carpenter îi administrase Katherinei o doză de morfină când o pregătise pentru a o aduce la maternitate, iar Mark repetase doza la fiecare trei ore. Cu adăugarea paraldehidei, care i se administra intramuscular, condiția ei se îmbunătățise întrucâtva şi reuşiseră să controleze toxemia.

Acum, Katherine era foarte liniştită şi începuseră să-i pună masca de oxigen şi să-i facă injecții cu glucoză hipertonică intravenoasă. Tensiunea îi era mai bună, dar era încă inconştientă, iar Mary îi supraveghea atent respirația.

Deodată, Mary îi şopti lui Mark:

- Cred că va trebui să amânăm cea de a doua injecție de morfină până când începe să respire normal.

Mark se întoarse spre asistentă:

-Soră, te rog, verifică din nou tensiunea arterială. Apoi te rog să-mi pregăteşti zece centimetri cubi de...dar se întrerupse brusc văzând că pacienta începuse să se mişte.

Deodată, un oftat scăpă de pe buzele ei. Dar mişcările ei nu mai erau convulsive.

Mark aşteptă ca ea să se liniştească puțin şi o examină din nou, verificându-i chiar el tensiunea arterială. Mary observă cum se relaxează, în timp ce privea chipul livid, inconştient al Katherinei.

- Slavă Domnului, zise el mai mult pentru sine decât pentru Mary. Apoi se îndreptă cu greutate de spatele care probabil îl durea şi-i dădu alte instrucțiuni asistentei, după care se întoarse spre

Mary, cu ochii lui obosiți.

- Cred c-am reușit, Mary.

-Adevărat?

- Poți constata și singură, o invită el.

Mary se apropie și simțind-o, Katherine deschise ochii. Spuse ceva dar vorbele ei fuseseră greu de desluşit; cu toate acestea, faptul c-o recunoscuse pe Mary era un semn foarte bun. Katherine întinse mâna spre ea.

-Mark... este .. aici?

Mark se apropie.

-Sunt aici, draga mea. Stai liniştită, nu trebuie să te mişti, ştii asta.

- Sunt bine? întrebă ea.

-Totul va merge foarte bine, o asigură Mark.

- Dar n-a trecut?

- Nu, deocamdată nu. Mark îi luă pulsul din nou; ce era mai rău a trecut, Katherine, nu va mai dura mult, îți promit.

Katherine încercă să-i zâmbească şi chipul ei căpătă luminozitate.

- îi vei spune tu lui Charles, nu? Este îngrijorat, ştiu că-şi face probleme.

- Sigur că-i voi spune. Dar...

- îi vei spune imediat? îi vei telefona acum? Mark? Te rog?

Mark încuviință.

- Bine, îi voi telefona.

- îți mulțumesc, Mark. Katherine le cercetă pe rând chipurile.

Mary observă cum mâan ei se încleştează pe pătura cu care era acoperită, de parcă ar fi avut dureri, apoi se relaxă din nou. Aţi fost amândoi minunaţi... tu şi Mary. Vocea îi pieri din nou, dar după o clipă reuşi să rostească vorbele mai clar, făcând-o pe asistentă să se întoarcă uimită spre ea. Voi doi ar trebui să vă căsătoriţi, tu şi Mary. Eşti bărbatul potrivit pentru ea, Mark, iar ea este perfectă pentru tine. Ar fi păcat să pierdeţi ocazia să fiţi împreună. Ar fi păcat, pentru că sunt sigură că aţi fi al fel de fericiţi ca mine cu Charles.

Mark murmură ceva neinteligibil şi roşi uşor .

Katherine încercă să se ridice.

- Ei? N-ar fi păcat, Mark?

-Mă tem că...Mary are alte planuri, Katherine. Iar acum dacă nu te superi, o împinse încet înapoi pe pernă, aş vrea să stai liniştită şi să nu mai vorbeşti. Avem multă treabă.

Mark îi spuse lui Mary ce trebuia făcut, dar o făcu evitându-i privirea, părând distant şi retras. Din fericire, fu chemat la telefon, iar când se întoarse nu mai avură timp să se gândească la spusele Katherinei.

Mary o ajută pe Katherine să urce pe căruciorul care o ducea la sala de naşteri.

Gemenii acesteia se născură după o jumătate de oră, două făpturi mici, fragile.

Scoţându-şi masca, Mark spuse scurt:

-Mary, de acum te las singură. Trebuie să-i comunic vestea lui Charles Denning. Aşteaptă vestea de la mine. Si eu abia aştepta să-i

dau această veste extraordinară. Nu te grăbi s-o duci înapoi în salon, deşi, slavă Domnului, spuse el aplecându-se spre Katherine, va fi bine. Nici nu ştii cât de fericit sunt că amândoi copiii şi mama sunt bine.

Mary nu putea să scoată o vorbă. Ascultă în tăcere instrucțiunile lui Mark, apoi îl văzu plecând.

După câteva minute, auzi zgomotul maşinii lui Mark, dar Mary nu avu timp să se gândească prea mult la asta, pentru că unul din micuți începu să plângă.

- Mary te rog, aş vrea să-i văd, o rugă Katherine. Doar un minut.

Moaşa îi aduse pe amândoi.

- Aveți doi băieți frumoşi, lady Denning. Mici, dar puternici. Katherine îi privi cu lacrimi în ochi.

***

Era spre ziuă când Mary se întoarse în strada Grey. Nellie, auzind cheia în uşă, veni repede dinspre apartamentul ei s-o întâmpine.

- Doctorul Bellamy nu s-a întors încă, dar a sunat de la Crosby hall să-mi spună că ia micul dejun acolo, apoi vrea să fie liber în dimineața asta. Trebuie să vă culcați, doamnă doctor. Ceva de mâncare doriți? Păreți foarte obosită. Dar de ce mă mai mir, după atâtea ore de muncă...

Dar înainte de a se culca, Mary fu forțată să ia un mic dejun consistent, în timpul căruia o puse la curent pe Nellie cu situația

Katherinei, cu felul în care arătau cei doi băieți pe care-i născuse... Apoi se duse să facă duş şi să se culce.

Dar imediat ce ieşi din baie, sună telefonul. Era Clive.

- Mary? Sper că nu te-am trezit! Am sunat la maternitate mai întâi, apoi aici la clinică, iar Nellie mi-a spus că nu crede c-ai adormit...

- Nu nici n-am apucat să mă culc. Ce s-a întâmplat, Clive?

- Nimic, draga mea, totul este perfect, numai că suntem cu toții atât de fericiți că avem doi copii frumoşi şi sănătoşi.

- Din nefericire, îşi vor petrece primele săptămâni de viață la incubator, Clive. Ştii că sunt prematuri şi...

- Dar sunt bine amândoi, nu? Mark aşa spunea.

- Sigur că sunt bine, dar deocamdată sunt foarte mici. Mary îi spuse greutățile copiilor şi-l auzi chicotind fericit.

- Pari foarte maternă tu însăți vorbind despre ei!

- Adevărat? Poate aşa şi simt! Sunt doi micuți foarte drăgălaşi. Tatăl tău trebuie să fie extrem de fericit.

- Niciodată nu l-am văzut atât de entuzuiasmat; cred că a şi plecat la maternitate s-o vadă pe Katherine şi pe copii. A suferit mult pentru ea noaptea trecută, dar a suportat bine. Veronica a fost aici cu Francis şi nici unul din noi n-a închis un ochi toată noaptea. Am stat lângă telefon, am băut ceai. Iar Veronica ne-a oferit o mare surpriză spre dimineață, când a făcut un anunț. Am fost uluiți cu toții, dar eu unul sunt absolut încântat. Nu putea face o alegere mai bună ca Francis.

Mary rămase fără cuvinte. Dar surpriza fu repede depăşită de

plăcere.

- Clive, spui că Veronica s-a logodit cu Francis?

- Exact, Mary, draga mea. Sper că nu te superi, nu? Eşti fericită?

- Sigur că sunt! De fapt, nu ştiu ce să spun, Clive...

- Si noi am fost la fel de uluiți la micul dejun, dar am depăşit momentul. Tata este foarte încântat. I-a plăcut Francis foarte mult, iar faptul că o ştie fericită, vine să se adauge la fericirea oferită de Katherine.

- Si... Mark? îl chestionă Mary făcând eforturi să nu pară prea interesată.

- Şi Mark era oarecum uimit. Dar n-a spus mare lucru, ştii că nu vorbeşte prea mult.Cred că era şi el mulțumit, a plecat acum mai avea o vizită de făcut. Spunea că te lasă liberă în dimineața asta. De asta te-am sunat de fapt, pe lângă faptul c-am vrut să-ți dau ştirea. Voiam să te invit după ce dormi pe săturate să iei masa cu mine. Mi-ai face o mare bucurie.

- Nu cred că voi putea, Clive, regretă Mary. Mark m-a lăsat liberă în dimineața asta, dar el a dormit şi mai puțin decât mine. De la prânz este rândul meu să intru de serviciu, ca să poată dormi şi el câteva ore.

- înțeleg, zise Clive dezamăgit. Bine, dacă nu poți... eu mă voi duce la maternitate, la Katherine. Mai vorbim. îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru Katherine.

Clive închise telefonul, iar Mary puse şi ea receptorul în furcă, simțind ceva ciudat de parcă odată cu închiderea telefonului Clive

ar fi ieşit definitiv din viața ei. Era totuşi absurd. Ea şi Clive erau doar prieteni. Pe Mark îl iubea, aşa cum poate că înțelesese Katherine, deşi ea însăşi realizase asta foarte târziu.

Nu-i imaginase nici un moment că Mark ar putea să ia locul lui Alan din inima ei, dar acum o ştia şi asta o umplu de amărăciune pentru că era evident că Mark nu simțea nimic pentru ea.

Amintindu-şi răspunsul lui la vorbele Katherinei simți un cuțit în inimă şi dintr-o dată fără astâmpăr începu să se îmbrace. Nu avea sens să încerce să doarmă. Deşi obosită, îi era imposibil să adoarmă. Nu voia să se gândească la Mark, nici să-şi amintească de Alan; trecutul era trecut, iar viitorul nu îi oferea nimic.

Era un viitor trist, fără speranță, fără aşteptări.

Mark o voia ca partener la clinică, dar atât. N-o voia ca femeie, n-o iubea. Poate-şi imagina că ea este îndrăgostită de Francis, dar anunțul neaşteptat al Veronicăi, urma să schimbe asta. Probabil Mark auzise declarația Veronicăi şi-i dăduse dimineața liberă.

Mary se îmbrăcă şi, evitând-o pe Nellie, se duse spre maşină. Nu ştia sigur unde vrea să se ducă sau ce vrea să facă. în momentul în care se aşeză la volan i se contur' brusc în minte ideea de a se duce spre zona mlăştinoasă şi o porni spre ferma Heyton.

Era o zi frumoasă şi caldă de vară şi când Denborough rămase în urmă şi drumul începu să urce inima ei începu să bată parcă mai convingător şi deprimarea o mai părăsi. Satele prin care trecea erau învăluite în calmul unei zile de duminică. De la distanță se auzeau clopotele bisericilor, văzu oamenii care treceau în grupuri de doi sau trei spre vechea biserică.

Din instinct, nu încercă să le pună întrebări sau să le ceară explicații, parcă mașina în fața bisericii lângă altele, şi intră în biserică după un cuplu de oameni în vârstă.

îngenunchind în fața altarului rostind o rugăciune, simți că inima i se mai liniştește şi o cuprinde un sentiment de pace ciudată.

Razele soarelui pătrundeau prin vitraliul aflat deasupra altarului învăluindu-l într-o lumină aurie binefăcătoare. Orga cânta corul urcă imediat pe strapontină începând să cânte încă de pe când se afla în dreptul ei un imn, şi o femeie cu un zâmbet blajin îi indică numărul imnului care se cânta. Mary îşi adăugă glasul lângă al celorlalți, simțind o senzație de pace, de detaşare.

Serviciul religios nu durà mult. Mary îngenunche să primească binecuvântarea apoi totul se termină. Era bucuroasă că venise că cedase impulsului de a se opri aici. Oamenii îi zâmbiră când părăsi locaşul sfânt împreună cu ei. Era o străină pentru ei dar o făcuseră să se simtă binevenită şi pentru câteva clipe să nu se mai simtă singură. Le răspunse cu acelaşi zâmbet deschis pentru bunătatea lor spontană.

Deodată în curtea bisericii văzu o lespede pe care scria:

în amintirea lui Daniel Alec Bulmer...mort în accident aviatic...anul...

Era o lespede relativ nouă comparată cu cele din jur şi uitându-se atent Mary realiză că data morții pilotului coincidea cu data la care murise Alan. Cineva pusese un buchet mare de flori într-o vază lângă lespede. Mary simți lacrimile care începeau să i se formeze. Mormântul lui Alan era la Barcelona şi...

Din spate auzi o voce:

- A fost băiatul meu, miss. Singurul meu fiu.

Mary se întoarse şi văzu o femeie scundă îmbrăcată în rochie neagră şi rămase privind-o lung, neştiind ce să creadă.

- Şi dumneata ai pierdut pe cineva drag, miss? o întrebă femeia. Am intuit asta după felul în care te uitai la mormântul fiului meu. Te rog să mă scuzi că te întreb...

- Da, am pierdut, admise Mary, se vede.

Femeia întinse o mână muncită pe care o aşeză pe umărul lui Mary.

- Se vede că şi dumneata suferi ca şi mine, miss.

- Aşa este, admise Mary. Mi-am pierdut soțul, în aceeaşi zi în care a murit fiul dumneavoastră. Si soțul meu a murit tot în accident aviatic.

- Se vede că suferi, miss, şi poate crezi că nu vei trece niciodată peste durerea asta. Dar trebuie să înveți să trăieşti şi aşa, să mergi înainte. Vei reuşi să trăieşti şi fără el pentru că aşa ne-a învățat Domnul...

- Da, spuse Mary presupun că aşa trebuie să fie, dar...

- Va fi mai uşor dacă-ți vei repeta asta, miss, vei ajunge să crezi. Noi am înfiat un băiat; nu este ceea ce a fost Dan al nostru, dar suntem mulțumiți că am reuşit să dăm un sens vieții unui orfan, singur pe lume. Vine la noi la sfârşitul săptămânii, ne ajută cu vacile şi caii, aşa cum făcea Dan al nostru. Este un băiat bun. Nu cum a fost Dan al nostru, dar totuşi este un băiat bun.

- Da, oftă Mary, sunt sigură că este.

- într-o bună zi, spuse femeia cu aceeaşi compasiune, poate vei face aşa cum am făcut şi noi. Nu are rost să suferi tot aşa. Poți să-l păstrezi în sufletul tău, dar nu mai suferi. La revedere , miss.

Femeia plecă, iar Mary se întoarse la maşină. Merse în continuare, încercând să nu se mai gândească la Alan, la viața ei şi parcă i se păru mai uşor. Slujba la care asistase, vorbele femeii, o ajutară să vadă problemele ei în perspectivă.

Când ajunse la fermă, îl văzu pe domnul Heyton care-i făcea semne şi-i striga ceva, dar ea nu auzi şi lăsând maşina, urcă spre locul din care Mark observa păsările.

Capitolul 10

Ultima vizită pe care o făcu Mark duminică dimineața a fost la Katherine. A găsit-o relaxată şi evident, fericită. De cum îl văzu, întinse fericită mâinile spre el:

- Dragul meu, Mark, îți mulțumesc din suflet pentru tot ce ai făcut pentru mine! Nici n-ai idee cât de fericit este Charles de cei doi fii!

Mark îi zâmbi.

- Arăți foarte bine. Cum te simți?

- Foarte bine, mulțumită ție, Mark.

- Nu mie, dar oricum, sunt fericit să te aud spunând asta. Mark se întoarse spre soră aşteptând raportul acesteia.

- Lady Denning a dormit foarte bine, mă duc să-i aduc o cafea. Vă aduc şi dumneavoastră una?

- Te rog, mai stai puțin, Mark, îl rugă Katherine, vreau să discut ceva cu tine.

El se aşeză.

- Ce este, Katherine? Bănuiesc că Charles ți-a spus vestea cea mare?

- Despre Veronica şi Francis? Da, şi sunt foarte mulțumită. Tu nu eşti, Mark? îl întrebă ea privindu-l întrebător.

- Sigur că sunt. Francis este un bărbat bun.

- Da, ştiu ce gândeşti despre el, Mark, şi asta face diferența. Trebuie să-ți mărturisesc că sunt puțin surprinsă. Am făcut aceeaşi greşeală ca tine, Mark, am crezut că Francis este îndrăgostit de Mary. Mark roşi. Pe moment, fu tentat să plece fără să mai bea

cafeaua, dar reuşi să se controleze după care roşi şi mai tare amintindu-şi ce-i spusese Katherine noaptea trecută. Cunoscându-l atât de bine nu este de mirare că intuise ce simțea pentru Mary, deşi făcuse eforturi să ascundă asta. Dar nu avea chef să-şi discute sentimentele cu Katherine.

- Mark, nu se lăsă Katherine, eşti îndrăgostit de Mary, nu?

Mark o privi lung şi simți că nu mai poate ascunde adevărul.

- Da, admise el după o ezitare, dar...

- Eşti îndrăgostit de mult timp de ea, nu?

Mark nu putu să nege. încercă să stabilească momentul în care se îndrăgostise de Mary Courage, dar nu putu s-o facă. I se părea acum că fusese dintotdeauna îndrăgostit de această femeie. în cele şase luni de când Mary lucra pentru el nu fusese un moment în care să nu se simtă atras de ea cu fiecare fibră a ființei sale, cu fiecare respirație...

Mark continua să evite privirea Katherinei. Prespunea că totul începuse chiar din ziua în care Mary venise la interviul pentru slujbă. Dar el crezuse mereu că între ei sta Francis. Se ridică impacientat în picioare.

- Te deranjează dacă fumez, Katherine?

- Nu, sigur că nu, spuse ea, iar Mark deschise fereastra, apoi se aşeză din nou în fotoliu cu țigara în mână. Era prima oară că fuma în salonul unui pacient.

Mark oftă.

Anunțul Veronicăi de dimineață venise ca o bombă. Era

ultimul lucru care s-ar fi aşteptat. Nu-şi închipuia că Francis se va logodi vreodată cu altă femeie în afară de Mary şi nici chiar acum nu considera că fusese un anunţ serios.

Nu că Francis şi Veronica nu s-ar fi potrivit. Se potriveau chiar foarte bine şi-l făcuseră fericit chiar şi pe Charles Denning; Katherine simţea la fel. Dar Mary? Ea ce simţea?

Vrând să-şi aprindă pipa, Mark observă cu stupoare că-i tremurau mâinile. Continuă să le privească uluit, în timp ce Katherine îşi continua predica:

- Mary n-a fost niciodată interesată de Francis, nici de Clive. Cu toate astea, putea să-i aibă pe amândoi...

Mark nu-i răspunse, ci continuă să se încrunte şi mai tare. Chibritul îi arse degetele. îl aruncă şi aprinse altul. Fusese atât de naiv încât să creadă că lui Mary îi păsa de Francis! O judecase greşit!

Când venise în primele zile să lucreze cu el, ştia că Mary trăieşte oarecum în trecut. Moartea tragică a lui Alan Courage o afectase şi probabil îi lua mai mult ca să-şi revină. înţelesese că Francis îi fusese apropiat şi fiind de vârsta ei o ajutase să treacă peste această perioadă.

Dar cum nu realizase că Mary nu-l agreea pe Francis? Nu observase că nici pe el nici pe Clive nu-i observa, nu-i considera eligibili? Avea nevoie de atenţia, de grija lor, de compasiunea lor poate, dar atât. Poate că totuşi se simţise mai bine în compania lui Francis care era volubil, bine dispus şi care era o legătură cu trecutul, cu zilele ei de studenţie.

Mark oftă.

Văzuse cum prietenia lor se cimentase, observase că Mary învățase să râdă din nou, văzuse cum durerea dispăruse din ochii ei, dar îşi ținuse secrete visurile, pentru că nu crezuse că se vor împlini vreodată. Se considerase rivalul lui Francis. Nu voia să fie aşa, pentru că nici Mary nu-l vedea astfel; îşi ținuse sentimentele în frâu, foarte atent să nu se trădeze în vreun fel.

Era convins că Mary va începe o viață nouă alături de Francis, că va găsi din nou fericirea.

Si iată că dintr-o dată Francis se logodeşte cu Veronica Denning, ceea ce conferă o lumină cu totul diferită lucrurilor. Inima lui Mark pierduse ritmul iubirii de acum. Ceea ce-i spusese Katherine îi dădu din nou speranțe, îl lăsă să viseze. Avea dreptul acum s-o curteze pe Mary, dacă ea îl va lăsa. Dar ce putea el să-i ofere?

Nu era atât de chipeş, se gândi el, ca Francis, sau ca Alan Courage. Era un tip şters, de treizeci şi cinci de ani, un generalist, obişnuit. Cu luni în urmă, când se pusese problema să-şi caute alt asistent în locul lui Francis, nu fusese prea entuziasmat că ar putea avea o femeie asistent. De ce gândise astfel? Misoginism oare? Nici vorbă! Nu-i displăceau femeile, dar le ținuse la distanță. îşi revenise de mult de pe urma dezamăgirii cauzate de Katherine şi nu avea resentimente. De la căsătoria ei cu sir Charles Denning, devenise solitar.

Iar acum... Mary schimbase toate acestea. Faptul că visa la ea chiar şi aşa fără rost, îi alungase pacea şi liniştea sufletească, pusese capăt iluziilor sale. începu să admită ca niciodată că ducea o

existență searbădă, că era dependent de ea. Nu avea rost să se mai amăgească singur. îi oferise parteneriatul la clinică, crezând că se va mărita cu Francis, dar îi făcuse oferta temându-se c-o va pierde, pentru că nu îndrăznea să-şi imagineze viața fără ea, chiar dacă Mary se mărita cu Francis. Iar acum afla că nu se mărita cu Francis, pentru că el se însura cu Veronica Denning.

Acum o putea considera liberă pe Mary? Putea să-i mărturisească dragostea sa, iar ea poate va decide să-i acorde atenție. Cu toate că era un individ şters în comparație cu Francis şi nu avea ce să-i ofere, poate că Mary va accepta dragostea lui. Cel puțin îşi va petrece restul vieții încercând să-i aducă fericire dacă nu doar mulțumire lui Mary.

- Mark... îl întrerupse Katherine. S-a făcut cam frig.

- O, îmi pare rău, Katherine, închid numaidecât. Veni lângă patul ei, bău repede cafeaua, iar Katherine îi umplu din nou ceaşca.

- Mark, n-am terminat discuția.

- Nu?

Ea scutură din cap, încă zâmbindu-i. Era un zâmbet plin de admirație, de o profundă afecțiune.

- Mark, îți mai aminteşti ce ți-am recomandat când era şi Mary de față?

El înclină din cap.

- Da, Katherine, îmi amintesc. Dar la naiba, Katherine... faptul că tu ai fost...că am fost îndrăgostit de tine cândva, nu-ți dă dreptul să te amesteci acum în viața mea.

Katherine îl întrerupse.

- Mark, era să mor cu câteva ore în urmă, nu?El deschise gura vrând să protesteze, dar ea îl opri. Nu este cazul să negi ştiu asta. Nu te puteam lăsa aşa şi mai ales nu puteam lăsa loialitatea ta donchihotescă faţă de Francis să-ţi ruineze viaţa. Şi pe a lui Mary. într-un fel, mă consider responsabilă pentru lipsa ta de încredere de sine. N-am avut habar că Francis avea să-mi rezolve problema logodindu-se cu Veronica. O, Mark, zise Katherine cu lacrimi în ochi. Mark, nu înţelegi că pe tine te vrea Mary.... lacrimile umplură frumoşii ochi ai Katherinei. Nu înţelegi că pe tine te-a vrut de la început, nu pe Francis?

Mark era vizibil încurcat, pălise.

- Mary mă vrea pe mine? O privea uimit, de parcă nu-i venea să creadă. Katherine, tu realizezi ce spui? Mary mă vrea pe mine?

- Exact. Mi-a fost destul de greu să-mi dau seama de la început; am crezut că Mary mai este îndrăgostită de defunctul ei soţ. Nu te bucuri? Dac-o iubeşti, nu te bucuri?

- Da, mă bucur. Mark făcea eforturi să asimileze ce auzise de la Katherine. Mi se pare însă greu să accept ce-mi spui. Mi se pare chiar de necrezut. Mary a fost foarte îndrăgostită de soţul ei, pe lângă care eu sunt un nimeni. El a fost un erou.

- Mark, lasă modestia la o parte. Eşti un medic excepţional, asta pentru început. Eşti îndrăgit de pacienţi, de colegi, de personalul medical, nu înţelegi asta?

- Katherine, dar eu îmi fac treaba...ca toată lumea...

- Nu, faci mai mult decât atât. Ceea ce ai făcut pentru mine ieri noapte sau pentru Charles acum două luni se cheamă pasiune

profesională, şi se întâlneşte foarte rar.

- Exagerezi, Katherine dragă. Mark roşise şi nu se putea uita în ochii ei. Se ridică impacientat. Cred că este mai bine să plec, Katherine, nu are rost să prelungim discuția asta.

- Te vei duce la Mary? insistă ea.

Mark nu-i răspunse în primul moment. Apoi parcă se detensionă, îi zâmbi şi-i spuse; da, mă duc. îi sărută mâna Katherinei; îți mulțumesc, dragă prietenă, fii binecuvântată. Am fost un prost. îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii ca să constat anvergura prostiei mele.

Katherine îl însoți cu privirea. Mark se mai întoarse o dată spre ea înainte de a ieşi. Zâmbea.

Mary nu era la clinică atunci când ajunse el şi nici maşina ei nu se afla în garaj. O întrebă pe Nellie, care-l privea de parcă ar fi văzut un extraterestru:

- Nellie, Mary a ieşit?

- Să iasă? repetă femeia. Nu mi-a spus nimic şi nici n-am văzut-o plecând. Am crezut că s-a dus în apartamentul dânsei. Era epuizată biata de ea şi când i-am spus că trebuie să se odihnească, mi-a promis că aşa va face. Nu cred că s-a răzgândit.

- Cu toate astea, aşa se pare. Nu are maşina în garaj. Mark încercă să-şi controleze dezamăgirea deşi se dovedi că-i era imposibil. A sunat cineva cerând ajutor medical?

- Nu. A sunat o singură dată telefonul; era doctorul Denning, voia să discute cu Mary Courage. Oricum, i-am făcut legătura în apartamentul ei şi n-am văzut-o plecând.

Dar ca prin minune, sună telefonul chiar atunci.

- Doctor Bellamy la telefon.

- Ce bine că v-am prins chiar pe dumneavoastră, doctore! Mark oftă nerecunoscând vocea domnului Heyton de la celălat capăt al firului.

- Ce s-a întâmplat, domnule Heyton? îl întrebă Mark.

- Eram convins că trebuie să fiți la vreun pacient la ora asta, zise omul. Am sunat să vă întreb dacă aveți o oră sau două libere, fiind duminică. Mă gândeam că poate veniți aici. Dacă veți reuşi să veniți, veți vedea o pereche de vulturi pleşuvi care n-au mai fost de vreo câțiva ani prin părțile astea. Am încercat să-i spun doamnei Mary despre ei când a venit cu puțin timp în urmă, dar nu cred că m-a auzit. S-a dus direct la vechile cuiburi şi...

- Vrei să spui că doctorița Courage este la dumneata? răcni Mark, luat prin surprindere. Aşadar acolo se dusese Mary, aşa se explica faptul că nici maşina nu era la clinică...Inima lui începu să bată şi mai tare. Vin imediat, îi spuse omului. Te rog să-i spui doctoriței să mă aştepte, da?

Mai pierdu câteva clipe doar ca să-i spună lui Nellie unde se afla şi se duse imediat la maşină.

Traficul era destul de aglomerat şi Mark claxonă nervos, de parcă toate toate semafoarele se schimbau în roşu la vederea lui. Dar odată ce reuşi să iasă din oraş apăsă cu convingere pe accelerație. Maşina lui cea puternică micşora distanța care-l separa de Mary, dar şi aşa avea impresia că se târăşte.

Trecu în viteză prin satele înşirate de-a lungul drumului,

încercând să repete ce voia să-i declare lui Mary când o va vedea, dar vorbele refuzau să se alcătuiască în fraze convingătoare. Nu-i va fi uşor să-i explice de ce fusese orb la farmecul ei, s-o facă să-l înțeleagă, dar oricum, aveau ceva în comun: zona asta în care cele mai frumoase şi mai rare păsări din natură îşi făceau cuibul. Era o zonă pe care o iubeau amândoi şi odată ajuns acolo cuvintele se vor forma, era sigur de asta.

Ajunse în cele din urmă şi răsuflă uşurat văzând de la distanță că maşina ei era acolo. Parcă lângă ea şi-l auzi pe domnul Heyton care striga din partea cealaltă a ogrăzii.

Mark uitase cu totul despre vulturii pleşuvi pentru care-l sunase omul. Se îndreptă imediat spre locul în care-i spuse Heyton că se afla Mary. Ea stătea întinsă pe iarbă, aparent urmărind o pereche de corbi aşezați pe fața stâncii. Când ajunse lângă ea observă că avea ochii închişi, că nu urmărea nimic de fapt. Se aşeză lângă ea şi observă că plângea încet.

Nu ridică chipul, pentru că paşii lui fuseseră amortizați de iarba înaltă.

O prinse în brațe fără o vorbă. La început Mary se retrase luată prin surprindere, apoi când realiză cine era, se relaxă în brațele lui.

Nici unul nu vorbi. Era ciudat, dar nu se simțea nevoie de cuvinte între ei. Mary continua să plângă cu fața îngropată la umărul lui, iar el o ținea strâns la piept şi o lăsa să plângă, simțind că voia să se debaraseze de amărăciunea şi durerea trecutului.

După o vreme, ea nu mai suspină şi trupul ei încetă să mai tremure. Mark scoase o batistă şi-i şterse lacrimile de parcă ar fi fost

un copil, apoi îi ridică încet faţa şi o sărută.

- Te iubesc Mary, îi şopti el. Te iubesc atât de mult. Erau singurele vorbe pe care ea dorea să le audă. Explicaţiile puteau veni mai târziu, acum nu mai conta. Nu conta decât răspunsul lui Mary care murmura: o, Mark, te iubesc atât de mult, nici nu-ţi închipui cât de mult...

Mark o prinse în braţe sub soarele acelei zile minunate de vară care el încălzea capetele rezemate unul de celălat, vechiul miracol care făcea lumea să meargă îi prinsese şi pe ei. O briză blândă adia dinspre mare, cerul era albastru fără un nor dealurile păreau că se apleacă asupra lor scăldându-i în frumuseţe. De pe culmi se auzea uguitul porumbeilor, ţipătul corbilor, strigătele altor minunate păsări.

Mark îi luă mâinile în palmele sale mari:

- Iubita mea, te vei căsători cu mine, nu?

Ea înclină capul.

- Oricând, Mark.

- Cât mai repede?

- Când vei dori. Dacă asta îţi doreşti.

- Ce altceva mi-aş putea dori, Mary? Nu mai pot trăi fără tine. Mary, tu eşti tot ce-mi doresc, tot ce-mi voi dori vreodată, atât cât voi trăi. Mary, ce te-a adus aici în această dimineaţă, iubita mea?

- De fapt, nu ştiu. Mary roşi şi lăsă ochii în jos. Eram disperată. Am crezut că nu-ţi pasă de mine...După ce a spus Katherine noaptea trecută, mi-a fost foarte teamă. Am vrut să fug, să mă ascund undeva. Am trecut pe la biserica din sat şi asta m-a ajutat într-o

oarecare măsură. Am văzut acolo o lespede care marca mormântul unui tânăr mort în aceeaşi zi cu Alan şi tot în accident de aviaţie. Am vorbit cu mama lui...mi-a povestit cum şi-a pierdut copilul...

- L-ai iubit mult pe Alan? o opri Mark.

Mary ridică mâinile deasupra capului.

- Da, Mark, l-am iubit, dar nu m-am bucurat deloc de el. A fost pacientul meu şi a avut nevoie de mine. Chiar după ce ne-am căsătorit a fost pacientul meu, pentru că era încă bolnav şi avea nevoie de medic... nu de o soţie. De fapt, nu i-am fost soţie în adevăratul sens al cuvântului. Mark, atunci când mă voi căsători cu tine îţi voi dărui ceva diferit de ceea ce i-a aprţinut lui Alan.

- Mary, nu mai vorbi despre el. Este de- ajuns că spui că mă iubeşti.

Mary rămase tăcută o vreme, apoi zise:

- Acum este rândul meu să-ţi pun o întrebare.

- întreabă-mă, draga mea. Promit că nu voi avea secrete faţă de tine.

- Ai iubit-o pe Katherine?

- Da, dar asta a fost de mult. S-a terminat când ea l-a preferat pe Charles Denning. Altă întrebare?

- Ce te-a adus aici în dimineaţa asta? Ai aflat că sunt aici?

Mark începu să râdă.

- Sigur că da, cum altfel să fi lăsat clinica să vin aici? M-a sunat domnul Heyton să mă invite să văd vulturii pleşuvi şi mi-a spus că te afli în acest loc.

Tocmai discutau despre apropiata logodnă a lui Francis cu

Veronica Denning, când acesta apăru pe cărare făcându-le semn că erau căutaţi la telefon.

- Ce viaţă avem şi noi doctorii, Mary!

- Este viaţa noastră, Mark. A ta şi a mea. Şi nu contează că este grea, atâta timp cât o trăim împreună.

- Mary, ai putea să te întorci la chirurgie.

- Nu, nu vreau, sunt mulţumită cum sunt acum.

Mână în mână, coborâră spre locul unde-i aştepta Heyton.

Sfârşit

5